

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REFİD

ISSN 1307-072X

Sayı 48, Eylül 2010-9,
3,5 Lira (KKTC 4 Lira)

Soyumuzun ufak boylu bir büyüğünden BOY, SOY ve OY tartışmalarına nokta...

HA YIR ULAN SOYSUZLAR!

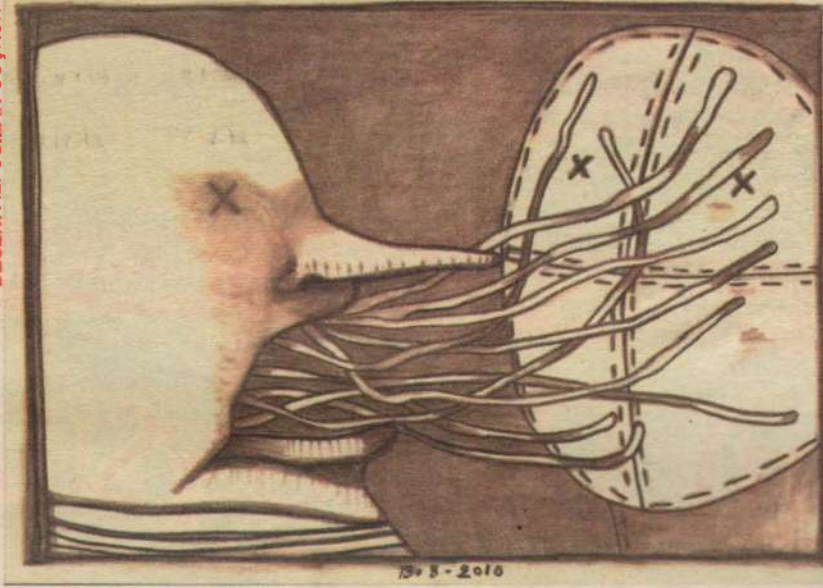
Akşamsefası

- Biz bu çarkı Türkçe, Kürtçe, Avarca, Farsça ve Lehçe'de de okuyoruz ve kızıl rengi çok seviyoruz! -

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Artı 40 derece!

DESEN: ALİ OSMAN COŞKUN

nsan soyu, binlerce yıl önce, toy bir tür olarak, Afrika'nın bağrında yeryüzüne tutunmaya çalışan türlerden herhangi biri gibi, köküne kibrit suyu piyangosundan 'yırtarak', yok olmanın eşiğinden dönmüş... Bir buzul çağı yetmiş imdada...

Şimdi, Moskova civarı yanarken, Pakistan sellere kapılmışken, türümüzün gezegendeki tahribatı dışındaki faktörlere de çevrildi dikkatler...

Güneşin döngüleri var, "Normal olarak onbir-oniki yıl süren bir güneş döngüsü süresi boyunca Dünya'ya ulaşan güneş ışınları, Güneş'teki aktivitenin artıp azalmasına bağlı olarak değişkenlik gösteriyor. Aktivite onbir-oniki yılda bir en üst ve en alt seviye arasında gidip geliyor. Dünya'daki manyetik alanlarda dalgalanma yaratan bu değişkenlik, atmosferdeki hava akımlarının ve mesela düzenli rüzgarların da kaynağı. Bu sayede, atmosferin yedi kilometre kadar yüksek üst tabakası stratosferde 'Jet Streams' diye adlandırılan hızlı rüzgarlar oluşuyor ve onlar da daha alt katmanlardaki rüzgarları harekete geçiriyorlar. Güneş sahindeki aktivite arttıkça, Dünya'ya daha az kozmik ışın ulaşıyor ve stratosferdeki hareketler yavaşlıyor. Son yüz yıldır hareketlerin düzenli olarak yavaşladığını söyleyenler, bu durumun iklimlerin ısınmasına neden olduğunu ileri sürüyorlar."

Bunun paralelinde, günümüzde yaşanan da şu: "Oniki yıllık bir Güneş döngüsü tamamlanmış olmasına rağmen Güneş, en az ışın yaydığı o minimum/dip noktasından -son üç yıldır- bir türlü çıkmıyor. Güneş'in hareketini neyin frenlediği de bilinmiyor. Bunun bir sonucu olarak, Pakistan ve Doğu Avrupa üzerindeki 'Jet Stream' tamamen hareketsiz hale gelmiş durumda."

Belki de, Güneş, 'söndüreyim şunların kandilini' diyorlur!..

Bu kadar alıntıyı, türümüzü aklamak veya, 'piknik ateşini söndürmeden bıraksanız da olur' demek için yapmadık...

Şimdi, hemen, bir alıntı daha: "Sizinle, bir süredir kafamı meşgul eden bir düşüncemi paylaşmak istiyorum. Bu düşünce aklıma sizin türünüzü sınıflandırmaya çalışırken geldi ve anladım ki sizler aslında memeliler sınıfına dâhil değilsiniz. Bu gezegendeki tüm memeliler, yaşadıkları çevre ile içgüdüsel olarak bir denge kuruyorlar. Ama siz insanlar öyle değilsiniz. Bir bölgeye yerleşiyorsunuz ve çoğalıyorsunuz, tüm doğal kaynakları tüketene kadar çoğalıyorsunuz. Canlı kalabilmeniz tek yolu başka bir bölgeye yayılmak... Bu gezegende bu şekilde yaşamını sürdüren bir organizma daha var. Ne olduğunu biliyor musunuz? Virüsler."

Biz, burada, virüs veya insan taraftarlığı peşinde olmayacağız...

Virüs'ten farkı var tabii, türümüzün.

Bir virüs bireyi, 'birey' olmanın pususunu 'yemez'... Cep telefonunu yenilemekle; i-pod'unu değiştirmekle; falanca marka otomobile tapınmakla; milliyetinin / dininin / eşyanın, şunun bunun kölesi olmakla ilgili değildir, bildiğimiz kadarıyla...

Gene, bildiğimiz kadarıyla, tarihte, bir Nazi İmparatorluğu falan yok virüslerin; o 'marifet', bizim türümüzün şanından... Gerçi, virüslerin de, 'Çiçek (hastalığı) İmparatorluğu' girişimi var geçmişte, ama adı üstünde, 'türsel olarak' başka hikâyesidir bu ve neyse ki sonu da Nazilerinki gibi olmuştur...

Virüs, virüslüğünü yaşar...

İnsan türünün şekli de şemai ile de nerdeyse sonsuz çeşitte...

Virüs tekinin kendi kitlesi arasındaki 'ruh' halini bilemeyiz, ama insan teki 'şemai'ini hep kitle halinde ve kitle içinde buluyor ('kaybediyor' desek de kaybımız olmaz!)... Ruhunu kitle adlı çorbanın içinde 'denkleştiriyor'...

"Çorba'yı tarif edin, 'kurbağa'nın seceresini dökeyim", durumu söz konusudur ('indirgemecilik' yüzünden panik atak yaşayabilecek olanlara bir 'ihtiyat payı' bıraktığını hatırlatırım...) türümüzde...

"Bana iletişim cehennemi yaratacak 'medya'lar verin, toplumsal çorbanızı kaynatayım", diyen bir eski/bilge Yunanlı duymadım; bir destek, bir de kaldıraç/sopa arayan Arşimet'in (O muydu, yahu?), dünya topacını kainatın karanlığına fırlatıp atmaya aklından geçirdiğini hissetmişimdir, doğrusu...

Dua ediyorlar, araba istiyorlar... Dua ediyorlar, mülk istiyorlar... Ardından, huzur-saadet-düzgün burun-vs. ...

Tanrılarını hep kendisi gibi tahayyül etmiş insan türü: Tahtakale'nin 'allahı' nasıl

olacak ki?..

Hayatı 'hırsızlama' yaşamayı genlerine kazıdıkça insan, ve bu 'işin' kursunu açıp terbiyesini veren 'en baba mektep' olarak kapitalizm uzayıp mayalandıkça, virüsler bizim elimize su dökemez!

Virüs'e de, 'hırsızlık' beratını verelim: Virüs, "yalnız canlı bakteri, hayvan ya da bitki hücrelerinde çoğalabilen küçük ve basit yapı" bir mahluk... Canlı hücrenin dışına çıktığında hayatı bitiyor; uygun 'konak hücre'nin içindeyken, hücrenin hayat süreçlerini, kendine benzeyen mahlukatı üretmek amacıyla tahrib ediyor... (Ajitasyon için fırsat: Demek ki benziyoruz!.. Gir işçi bedenine, al artı-değer'i; yerine, 'eksi değer' ispatı yapmış bir akademisyen, yahut bir i-pod, ya da Fethullah kaseti bırak, çık!..)

Yazıya, 'Artı Kırk Derece Santigrat' başlığını attık, 'mana' koymalıyız:

Denizaneleri, denizden çıkarılıp güneşe rehlin bırakılınca eriyip gider...

Malûm, insan türünde, 'fikriyat' da, 'hissiyat' da, üzerinize afiyet, denizanasına benziyor...

Başbakanın gözetiminde ve aklievvel'lerin genelkurmay'ında hiç makbul sayılmayan şu 'ideoloji' fırınında hararet yükseldikçe, özellikle 'acenta' olmaya müsait bünyeler de güneşte kalmış denizanasına dönüyor... (Vay bel!)

Eh, bitpazarı'na düşer insan aklı... Bitpazarı'na nur yağar...

Olmadık 'demokrasicilik' hokkabazlığı içinde, herkes kendi kavlince olmadık dualara koyulur; eski yoldaşlarını şeytan veya 'ebleh' sayanlar, esas eblehler olarak bütün atletizm branşlarında Pollyanna'ya fark atarlar...

Siz siz olun, "şapkasız çıkmayın"!

Not: Alıntılar, sırasıyla, S. S. Caydı üzerinden M. Lockwood'dan; T. Yüksel üzerinden Matrix'in Ajan Smith'inden ve Anabritannica'dandır.

mantar tarlası

Bu pakete hayır diyenin ya aklından zoru vardır ya da vatan sevgisiyle ilgili bir sıkıntısı vardır.
Devlet Bakanı ve Başmüzakereci Egemen Bağış...

Kendisine saç ektirmek yerine aklına demokrasi filizleri ektirmeyi denemesini ve milletin tercihlerine saygı göstermesini tavsiye ediyoruz.
CHP Grup Başkanvekili Muharrem İnce, Egemen Bağış'a cevap veriyor...

Hayır çıkarsa bu güzel ortama yazık olacak...
AKP Genel Başkan Yardımcısı, Parti Sözcüsü ve 'ortam insanı' Hüseyin Çelik'in duygusal uyarısı...

Hiç kimse ulusal bir mesele üzerinden günlük polemiklere girmesin. Öcalan yakalanıp getirildiği zamandan beri güvenlik güçleri ve devletin istihbarat birimleri ihtiyaç duyulduğunda zaman zaman görüştü. Bugün başlamadı. Bu bir ihtiyaçtı. Ak Parti hükümeti ve siyaset kurumu asla böyle bir şeye tevessül etmez ama devletin güvenlik kurumları ihtiyaç duyulursa görüşür. Adalet Bakanlığı da her gün görüşüyor. Nasıl görüşüyoruz. Cezaevi müdürü var. Adalet Bakanlığı'nın zaten personeli orayı yönetiyor. **Adalet Bakanı Sadullah Ergin'den müthiş bir 'görüşme' hikayesi...**

KPSS birincisinden rahatlatan açıklama: "Sınava girmedim ki kopya çekeyim."
Zaytung - Son Dakika Haberleri

Bu parti kurulurken, Bu Recep Tayyip Erdoğan denilen zat aracı generaller arayarak, emekli ve muvazzaf, Kara Kuvvetleri ve Genelkurmay Başkanına ulaşmak istedi. 'Biz artık eskisi gibi değiliz, yeni bir partiyiz, yeni kurulacak. Bize icazet verin' dediler. Bu generallerin hepsi bugün sağ. 'Ordu siyasetten uzak duracak, tutacağız' diyenlerin partilerinin kuruluş aşamasında emekli ve muvazzaf generaller bularak Kara Kuvvetleri Komutanı'na ve Genelkurmay Başkanı'na ulaşmış, 'bize icazet verin bizi horlamayın, biz sizden yanayız. Bizi yanlış anlamayın', diyen şahıs budur.
Osman Pamukoğlu... 'izin veren taraf' ya, bugün çalım yemiş olmaktan hayıflanıyor...

Bilinsin ki eşcinsellik bir 'tercih' değil olsa olsa bir zorunluluktur. Sağlıklı insanlar doğal ilişkilerini tercih etmemişlerdir. Ona zorunludur. Siz söz konusu fiile 'tercih' derseniz bu zorunlu ilişkideki geri kalan herkese de fiillerini tercih etmiş olduklarını söylemiş olursunuz ki bu absürddür. Bu açıdan da iş günahın ziyade hastalığa yakındır. Sağlıklı insanların ilk kez tren gören ineğin trene baktığı gibi baktığı, bu gayr ı fitrı, gayr ı tabii olay günah değil (şimdilik) en genel kategori ile hastalıktır.
Taraf yazarı Murat Kapkır, Aliye Kavaf'ın 'eşcinsellik hastalığı' tespitini tekrarlıyor...

Belki de benim önyargım; tatil demek iyi yemek ve Ege'deysek mutlaka deniz mahsulleri demek.
Nur Çintay... Ah, ah! Aslında hayat yemekten ibaret... Bu arada iktidara onca yağa rağmen Radikal'den şutlanmış... Neyse, girer bir cemaat gazetesine...

Demagoji ve gerçekler...

Bolu'daki Abant İzzet Baysal Üniversitesi'nde geçtiğimiz kış rektörlük seçimleri yapıldı. Eski rektör Atilla Kılıç 171 oy, rakibi Hayri Coşkun ise 129 oy aldı. YÖK, iki profesörün çekişmesinde, 'sosyal demokrat' diye tanınan Atilla Kılıç'ı değil, 'cemaat bağlantısı' olduğu öne sürülen ve 42 oy fark yemiş olan Hayri Coşkun'u ilk sıra adayı olarak gösterdi; Cumhurbaşkanlığı mevkiini işgal eden zat da 'cemaat adayı'nı onayladı. Üstelik üniversiteye kuruluşundan beri destek veren İzzet Baysal Vakfı'nın tarihinde ilk kez siyasi bir açıklama yapıp, rektörlük seçimlerine siyasi müdahale istemediklerini, YÖK'ün birinci sıraya yerleştirdiği Hayri Coşkun'un rektör olarak atanmaması gerektiğini beyan etmesine rağmen... Hadi, bir bilgi daha vereyim. Bu Hayri Coşkun'un 'profesörlük' tezi konusunda intihal soruşturması var! Yani 'arakçılık' şaibesıyla malul!..

Bizim memleketimizde böyle şeyler olur tabii, alışığız. Ancak Hayri Coşkun'un İzzet Baysal Üniversitesi'ne rektör olarak atanmasının hemen ardından üniversitede acayip bir kadrolaşma başladı ve ilk icraat, kampusta örgütlü KESK üyelerinin alenen tehdit edilmesi oldu. Ardından hedef genişletildi, "KESK'li, solcu ve Alevi kimseyi üniversitede barındırmayacağız," lafları açıktan açığa ve son derece cüretkar biçimde edilmeye başladı. Odalara çekip tehdit etmeler geldi arkasından...

Bolu, bu memleketin ufak bir şehri... Üniversitesi ufak bir üniversite... Ama Amerika'nın Pensilvanya'sından idare edilen bir tarikat örgütlenmesinin, toplumun en küçük hücrelerine kadar nasıl hakimiyet sağladığını gösteren bir örnek. Örneği geliştirebilirsiniz. (Bir dahaki sayımızda, belgelere dayalı inanılmaz başka örnekler vereceğiz.)

Yani, son dönemde ortaya fazlaca atılan 'hoşgörü', 'demokrasi', 'özgürlük' nameleri bir zurnanın üzerindeki deliklerden çıkıyor ve o zurnanın 'zırt' dediği yerler de belli... Aslında biraz akli olan herkes, ülkenin tarikat örgütlenmeleri üzerinden nasıl emperyalizmin idare merkezlerine bağlandığını görebiliyor. Fethullahçıların CIA ile kurdukları stratejik ortaklık belli, Fethullah'ın bizzat CIA ajanlarından referans alarak ABD'de ikamet ettiği de belli, orada birkaç karargahlarının olduğu biliniyor, 'ışık evleri' olarak adlandırdıkları tarikat yuvalarından başlayarak örgütlendikleri ve

**EMEKÇİYE DAYAK
AKRABAYA KIYAK
EMEKLİYE MEZAR
KÖYLÜLERE AZAR
İNTERNETE SANSÜR
DÜŞÜNCEYE ZİNCİR**

devletin her kurumunda egemenlik kurmaya uğraştıkları da herkesin malumu... Bu süreçte her türlü yöneme başvurdıklarını, takiiye yaptıklarını, kendilerini gizlemek için türlü haysiyetsizliklere giriştiklerini, 'hanım'larına türban değil 'dar-ül harp' kontenjanından askılı bluz giydirdiklerini, sağa sola kamera yerleştirdiklerini, Deniz Baykal'ın 'boxer' donuna kadar her şeyi internet üzerinden yaydıklarını ve hiç kuşkusuz her girişimlerinde CIA ile birlikte çalıştıklarını da biliyoruz...

E, biz neyi tartışıyoruz? Bu İslami soslu faşist örgütlenmenin memleketi geleneksel 'laik-Kemalist' bürokrasiden kurtarıp, işçiler, emekçiler, yoksullar yararına özgürlükler cephesine katkıda bulunup bulunamayacağını mı? Kimse kusura bakmasın, bu hususta şarlatanları ciddiye alamayız; bahis konusu güruh Sivas'ın katilleridir...

Ayrıca, kimseden ders almaya da ihtiyacımız yok; bu 'cemaat' örgütlenmesinin rakip olduğu 'laik-Kemalist' bürokrasiyi yakından tanıyoruz; onlar bizim işkencecilerimiz, arkadaşlarımızın katilleridir. Biz geleneksel devletin nasıl mutasyona uğradığını, tarihsel süreç içinde nasıl ABD'nin kapısına bağlandığını kitap kitap yazdık; ve onların -düzen içi çatlak sayesinde- ne kadar ciğersiz olduklarını da gördük. Teslim alınmış devrimcileri askıya almaya, elektrik vermeye benzemiyormuş bu işler...

'Askıcı'lardan biri, diktatörlük döneminde Mersin'de yönettiği işkencelerle tanınan Hanefi Avcı'dır. 'Laik-Kemalist' kanat tarafından da itibar gören bir adam değildir ama yazdığı -ya da yazdırılan- kitabıyla çok önemli gerçeklere işaret etmiştir. Şöyle: "Devlet bir örgütün

elemanlarınca ele geçirilmiş. Olay bir örgütün, cemaatin devlet içindeki elemanları vasıtasıyla yürüttüğü örgütsel bir faaliyettir. Karşımızdaki kişiler polis, hâkim ve savcı değil, örgütün, cemaatin elemanıdır."

'Cemaat' konusunda bir şüphe kalmamıştır umarım. O halde, diğer mevzuları konuşabiliriz.

Şimdi memlekette bir referanduma gidiliyor ve millet 'hür irade'siyle anayasa değişikliğine karar verecek, değil mi? Bu anayasa değişikliği ne anlama geliyor peki?

Anayasa değişiklik paketinin iki temel özelliği var: Birincisi, işçi sınıfı aleyhine, grev ve örgütlenme açısından diktatörlük anayasasından bile daha geri koşulları getiriyor. İkincisi, yargıyı ve orduyu, tıpkı YÖK ve üniversitelerde olduğu gibi kendi denetimine almayı hedefliyor. Bu tarikatlar koalisyonu, yargıda ve ordunun komuta kademesinde hakimiyet sağladıktan sonra, yani rakip 'laik-Kemalist' bürokrasiyi orada da sindirdikten sonra, ülkenin alabileceği şekil aslında gözlerimizin önünde. Bolu'ya bakmak yeter...

Referandumda 'Hayır' çalışması yapan arkadaşlarımızın uğradığı saldırılarla, 'Evet' faaliyetlerindeki polis desteğini karşılaştırmak bile yeterlidir. (Ve 'Yetmez ama Evet' diyenler, bu polis desteğinden utanmıyorsa, onlara söyleyecek bir sözümüz de kalmamış demektir...)

Tayyip Erdoğan çıkıyor, "Tarafsız kalanlar bertaraf olacak," diye cümle alemleri tehdit ediyor. Oluk gibi para akıtılıyor, bütün memleket ışıklık, yanar-dönerli 'Evet' tabelalarıyla donatılıyor... AKP mitinglerine toplanan 'sürü' o kadar zavallı ki, 'Hayır!' demesi gereken yerde 'Evet!' diye bağırıyor, Tayyip azarlar gibi

durumu düzeltmeye çalışıyor... Ülke, bir müezzinin bağırıp çağırmalarına teslim oluyor...

Peki, "Biz karışmıyoruz, oylamalarınızı 'boykot' ediyoruz," demek bir alternatif mi? Kürt milli hareketi, 'üç koşul' öne sürerek 'boykot' tavrını açıkladı. O üç koşulun birer pazarlık nesnesi olarak ortaya konduğu, bizzat hareketin sözcüleri tarafından dile getirildi. Kendi algılarıyla, hiç kuşku yok ki, doğru yapıyorlar. Peki ya işçi sınıfı?

Tekel işçilerinin mücadelesi, pazarlık olarak öne sürülen üç koşulun içinde yok. Ataması yapılmayan öğretmenlerin, işten atılan onca işçinin, ölen madencilerin ailelerinin o koşullardan biri olan 'seçim barajının düşürülmesi' meselesiyle ilgilendiklerini hiç sanmıyorum.

Sahi, mesela seçim barajı düşürülse sandık başına gidilecek, değil mi? O zaman bu neyin boykotu?

Ve referandum sürecinde alçakça 'soy' tartışmaları yapıldı bu memlekette. Zerre siyasi ortaklığımız olmayan Kemal Kılıçdaroğlu'nun 'Kürt' ve 'Alevi' olduğunu ima etti ve buradan bir çıkar sağlamaya çalıştı AKP ileri gelenleri. Her fırsatta lolipolarını alıp meydana fırlayan 'ayrımçılık karşıtı' kimseler gıkını bile çıkarmadı bu vaziyete. Aslına bakarsanız, Kılıçdaroğlu da dut yemiş bülbüle döndü. "Hem Kürdüm, hem Alevi, size ne ulan?!" diyemedi.

Biz, CHP'nin başına geçtiği için dili bağlanan Kılıçdaroğlu'nun yerine söyleyelim: Her kim ki, 'soy' deyip 'oy' toplamaya kalkışıyorsa, esas soysuz odur, alçaktır ve aşağılıktır! Her kim ki, 'soy'una sahip çıkmıyorsa, insandan sayılacak bir yanı yoktur ve uşaktır!

Sonuç olarak... Sırtımızda kimsenin yumurta küfesi yok. Biz bu referandumda 'HAYIR' oyu kullanacağız. 'Yetmeyen' hiçbir şeyi sindirmediğimiz için. Karşı çıktığımız her şeye 'Hayır' diyebilecek cesaretimiz olduğu için.

İşçilerin, emekçilerin ve yoksul halkın çıkarına bir anayasayı ancak işçilerin, emekçilerin ve yoksulların kendilerinin yapabileceğini bildiğimiz için...

Peki, ya sonuç 'Evet' olursa ne olur?

Ne olacak, aklar karalar daha da belirginleşir. Ortalık sadeleşir. Biz de en iyi bildiğimiz şeyi yaparız. Savaşırız...

DEVLET ARKAMIZDA, POLİS DE!

KPSS sorularının 'cemaat' örgütlenmesi tarafından çalınıp kendi içlerinde dağıtıldığının ortaya çıkmasından sonra, bir grup genç, KPSS'yi ve eğitimde gerici kadrolaşmayı yaptıkları basın açıklamaları ile protesto etti. İstanbul'da Beyoğlu Mis Sokak girişinde bir araya gelen gençler, buradan 'cemaat'ın örgütlediği FEM Dershanesi'ne yürüdü. "Hırsız var!" diye bağırarak çevredeki yurttaşların dikkatini üzerine çeken gençler, sık sık "Cemaat elini eğitimden çek!", "Cemaat çalışıyor, AKP göz yumuyor!" sloganlarını attı. Gençler, "Sorular ÖSYM'den kopya cemaatten; cevap bizden, para sizden - FEM Dershaneleri" yazılı dövi FEM Dershanesi kapısına astıktan sonra ilginç bir olay yaşandı. Dershane öğretmeni olduğunu söyleyen bir grup, eylemcilerin tek tek cep telefonuyla fotoğrafını çekmeye başladı. Bu duruma tepki gösteren gençler, "Cemaatçi polisimize mi vereceksiniz fotoğraflarımızı?" diye tepki gösterdi. Yaşanan tartışma sırasında dershane yetkililerinin, "Evet, devlet de arkamızda, polis de, size ne?!" demesi dikkat çekti.

CEMAAT TOPTAN 'ZEHİR HAFİYE'!..

Geçen yıl yaşanan IMF protestoları sırasında Zaman muhabiri Bahar Mandan, eyleme katılanların fotoğraflarını polise gösteriyordu. Bu arkadaşın muhabirlikle muhabirliği karıştırması mümkündür ama faal emniyetçi Hanefi Avcı'nın yazdığı kitap bir kez daha gösterdi ki, aslında tüm bir cemaat polisleşmiş, polis cemaatleşmiş, öyle geçinip gidiyorlar. Dikkat edin, yarın tuvaletteki görüntüleriniz internete düşmesin!..

DİN ÖĞRETMENİ CEMAATTEN DEĞİLSE ÖLÜR!

Çorlu'da, yaz tatilinde maaş alamadığı için hamallık yaparak geçimini sağlamaya çalışan ücretli öğretmen Ahmet Fazlı Elçi'nin kalbi, yoğun sıcak altında taşıdığı onca yüke dayanamadı. Çok programlı lisede ücretli öğretmen olarak Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersi veren Elçi, muhtemelen 'cemaat'ten olmadığı için, KPSS sınav sorularını ele geçirememişti. İki çocuk babası olan ve 40 lira karşılığı hamallık yapan öğretmen Ahmet Fazlı Elçi, okulların açık olduğu dönemde ders saati başına 7 lira kazanıyor, haftada en fazla 30 saat ders verebiliyordu. O bu yıl 500'den fazla kişinin 120'de 120 yaptığı KPSS sınavının kazananlarından değildi. Ahmet Fazlı Öğretmen, ölümüyle, hükümetin ve 'sol' aydınların el ele verip demokrasi mücadelesi yürüttükleri 'şu güzel ortam'ı biraz bozdu ama olsun...

DEMOKRASİNİZE BİR, SİZE İKİ!..

Malum, geçtiğimiz ay Dersim'i kimin bombaladığına dair heyecanlı bir tartışma yaşandı. Tayyip Erdoğan bombalama emrini CHP ve İsmet İnönü'nün verdiğini söylerken, bir süre sonra Dersim katliamı sırasında İsmet İnönü'nün Mustafa Kemal'le ters düştüğü, bir süre 'izne ayrıldığı' ve yerine Celal Bayar'ın vekalet ettiği ortaya çıkmıştı. Neyse, neticede Dersim katliamını bu devlet gerçekleştirdi... Öte yandan, 'Milli Tarih' sitesine baktığımızda, Tayyip Erdoğan tarafından mirasçısı olmakla övünülen Celal Bayar'ın aslında 'imha' meselesine hiç de yabancı olmadığı anlaşılıyor. Şöyle:

5 Mayıs 1986 tarihli Günaydın'ın sürmanşetinde 104 yaşındaki 3. Cumhurbaşkanı Celal Bayar'ın, "Komünistleri imha etmek lazım" sözleri var. Malum, Tayyip Erdoğan'ın ilham aldığı isimlerden bu Celal Bayar. Adnan Menderes'le beraber idam edilmekten 'yaş haddi' sebebiyle kurtulmuş, sonrasında

Tayyip'e kadar gelen burjuva iktidarlar tarafından 'demokrasi kahramanı' ilan edilmişti. Halbuki Celal Bayar, 27 Mayıs darbesini bir kenara bırakırsanız, esas olarak darbesever bir kimseydi. Söz konusu röportajın devamında, 12 Eylül darbesine rağmen komünizm tehlikesinin

geçmediğini söylüyor ve ekliyordu: "Bu tehlike hiçbir zaman geçmeyecek." Tek çözümün komünistlerin topyekun imhası olduğunu savunan Bayar, bu lafları altı yıl önce yapılan darbenin solun üstünden silindir gibi geçtiği, sosyalist solun neredeyse bütün lider kadrosunun içeride olduğu, adının hakkını veren tek sendikanın, sol partinin

olmadığı bir ortamda ediyordu. 80 yaşını geçtikten sonra sürekli, "Bu kış komünizm gelecek" diye dertlendiği rivayet edilen Celal Bayar'ın sözleri aslında bizim 'demokrat'larımızın ne kadar 'demokrat' olduğunu gösteren güzel bir örnektir. Topyekun imha demokrasisi! (Kaynak: Murat Toklucu - Milli Tarih sitesi)

İZMİR! İZMİR!.. AKILLI OL!..

1954 seçimlerinde iktidardaki Demokrat Parti ile DP lideri Menderes'in belalı Osman Bölükbaşı'nın Cumhuriyetçi Millet Partisi (CMP) arasında, Bölükbaşı'nın memleketi Kırşehir'de sıkı bir rekabet yaşanır. Ama DP tüm iktidar olanaklarını seferber etmesine rağmen, 'yaptığı konuşmalarla başbakan Menderes'in tüylerini diken diken eden' Bölükbaşı'nın küçük partisini Kırşehir'de geçemez. Türkiye genelinde DP yüzde 58, CMP yüzde 4.9 oy alır. Kırşehir'de CMP yüzde 43.5'le birinci olur, beş milletvekilinin tamamı CMP'lidir.

Bunu bir türlü içine sindiremeyen DP iktidarı seçimlerin üzerinden iki ay bile geçmeden, 30 Haziran 1954'te 200 bin nüfuslu Kırşehir'i ilçe yaparak cezalandırmaya karar verir. 'Kırşehir vilayetine kaldırılması ve Nevşehir adıyla yeni bir vilayet kurulması hakkındaki kanun' 259 kabul ve 39 red oyuyla kabul edilir. 237 milletvekili oylamaya katılmaz. Kırşehir, eski ilçeleri Avanos, Kozaklı, Mucur ve Hacıbektaş'la birlikte bir gün öncesine kadar Niğde'nin ilçesi olan yeni Nevşehir iline bağlanır. Kırşehir'in ilçelerinden Kaman Ankara'ya, Çiçekdağ ise Yozgat'a bağlanmıştır. Başbakan Menderes kararın siyasi nedenlerle alındığını saklamaz: "Bu kanunun siyasi maksatlı olduğunu bir an için farz edelim. Kırşehir vilayetinin içtimai

ve siyasi bünye itibarıyla bir anormallik göstermekte olduğunu da inkar etmek kabil değildir. Evet, biz açık konuşuruz."

DP, 1957 seçimlerinden önce Kırşehir'i tekrar il yapmaya karar verir. 12 Haziran 1957'de Meclis'te görüşülen

kanun tasarısının gerekçesinde, Kırşehir'in tarihi, içtimai, kültürel, ekonomik ve coğrafi bakımlardan büyük önem taşıdığı, bu nedenlerle il merkezi haline getirilmesi gerektiği belirtilir. Olaylı oturumun ardından Kırşehir il olur,

ama eski ilçelerinden Avanos, Kozaklı ve Hacıbektaş'ı Nevşehir'e kaptırmıştır.

Kırşehir'i yeniden il yapmak iktidara beklediği puanı kazandırmaz, önceki seçimde Kırşehir'de yüzde 43.5 oy alan CMP, bu kez yüzde 63 oy alıp dört milletvekilliğinin hepsini kazanır.

27 Mayıs darbesinin ardından kurulan Yassıada Mahkemesi'nde "Kırşehir'in siyasi sebeplerle kaza haline getirilmesi", DP yöneticilerinin yargılanıp idama mahkum olduğu anayasayı ihlal davasındaki yedi suçlamadan biri olur. Menderes savunmasında Kırşehir'in ilçe yapılmasının fahiş bir hata olduğunu söyleyecektir.

Ne dersiniz, AKP'nin bin türlü numaraya rağmen bir halt yapamadığı İzmir'de ilçe yapıp Bülent Arınç'ın memleketi Manisa'ya bağlayabilirler mi? (Kaynak: Murat Toklucu - Milli Tarih sitesi)

YALNIZ BENİM İÇİN, BAK DEMOKRATİK DEMOKRATİK!

Referandum kampanyaları sırasında AKP ve cemaat polisinin 'demokratik' yüzüyle sık sık müşerref oluyoruz. Değirmenin suyu nereden geliyorsa geliyor, işte oralardan gelen suyla bütün memleketi 'Evet' diye donatan, uyduruk 'sivil toplum kuruluşu' imzalarıyla sağa sola pankartlar astıran, afişler yapıştıran, ışıklı, yanarlı, dönerli reklam işlerine giren iktidar, 'Hayır' için çalışma yürütmeye kalkan herkese saldırıyor. Mesela, İstanbul'da Perpa önünde 'Referandumda Hayır' bildirisi dağıtan ÖDP'lilere saldıran sivil bir polis önce bildiri yırttı sonra ağza alınmayacak küfürler ederek silahını çekti. Bildiri dağıtımını engellenemeyince bu kez sivil polis telsizle takviye ekip çağırdı. 'Olay yeri'ne bir sürü polis, 'yunus' falan yığıldı. Bildiri dağıtanların kimlikleri alındı, GBT'ye sokuldu. Kimileri de

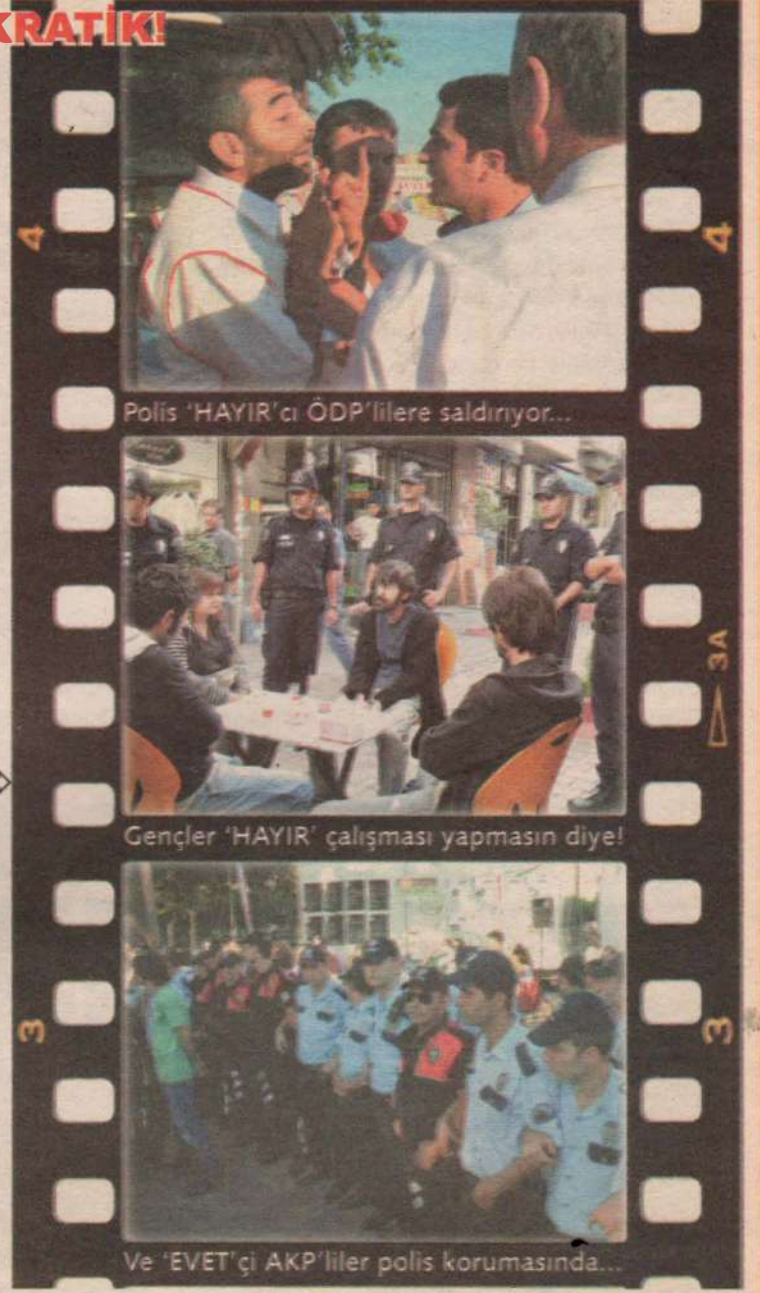
gözüne alındı... Başka bir 'Hayır' çalışmasında ise, çalışma engellendiği gibi, çalışmayı yapanlar tekrar harekete geçmesin diye başlarına polis dikildi. Ama 'Evet' diyenlerin durumu öyle mi? Bir örnek de 'o taraf'tan verelim, güzel olsun... AKP'liler Beşiktaş Demokrasi Meydanı'nda, 'Evet' standı açarak, 12 Eylül darbesinden sonra idam edilen devrimcilerin fotoğraflarının yanına, başta Bahçelievler katliamı olmak üzere pek çok cinayetin faili ve azmettiricisi olan faşist Muhsin Yazıcıoğlu'nun fotoğrafını da astı. Neymiş? Hepsini 12 Eylül mağduruymuş! AKP'li grubun bu pis ajitasyonuna yoldan geçen vatandaşlar tepki gösterince, polis bu vatandaşlara saldırdı ve AKP'lileri koruma altına aldı. Dememiz o ki, bu bir kudurmuşluktur.

BERABER YÜRÜDÜK BİZ BU BULVARDA...

Muğla'nın Fethiye ilçesinin Belediye Meclisi, darbeci paşa Kenan Evren'in adını taşıyan caddenin isminin değiştirilmesi talebini MHP ve AKP'li üyelerin oylarıyla reddetti. Marmaris Belediyesi Meclis Toplantısı'nda alınan kararla, Kenan Evren Bulvarı'nın ismi Cumhuriyet Bulvarı olarak değiştirildi. Karar CHP'li üyelerin önerisiyle alınırken, AKP'li meclis üyelerinin öneriye 'hayır' oyu kullanması dikkat çekti. Mecliste konuşan AKP'li üye Sahir Ökten'in Evren'in Marmaris'in altyapı sorunlarının çözümüne ve eğitim konusundaki yetersizliklerin giderilmesine yardımcı olduğunu söyledi.

İstanbul Şişli'de, Hrant Dink'in katledildiği yerin hemen karşısında bulunan Ergenekon Caddesi'nin adını Hrant Dink Caddesi olarak değiştirme önerisi ortaya atıldı ama İstanbul Büyükşehir Belediye Meclisi'ndeki AKP'liler tarafından bu öneri reddedildi. Bu arada, İstanbul Kadıköy'deki Kenan Evren Anadolu Lisesi'nin, Alaşehir'deki Kenan Evren Anadolu Teknik Lisesi'nin, İzmir Konak Anadolu Lisesi'nin, Gültepe Kenan Evren Lisesi'nin, vs. tüm öğrencileri psikolojik tedavi görmek zorunda... Evet, AKP darbeyle hesaplaşıyor, yetmez ama n'apalım, bu kadarla idare edeceğiz artık...

Polis 'HAYIR'cı ÖDP'lilere saldırıyor...

Gençler 'HAYIR' çalışması yapmasını diyor!

Ve 'EVET'çi AKP'liler polis korumasında...

ÇÖPÇATANIMIZ, PAŞAMIZ!..

2001 Ağustos ayında Star gazetesinden bir manşet: "AKP'den Evren Paşa'ya askerle aramızı bul ricası."

Haberde şöyle yazıyor: "Tayyip Erdoğan-Abdullah Gül ikilisi, bir tarafta ADL gibi dünyanın en önemli Musevi örgütlerin Abraham Foxman gibi başkanları ile İstanbul ve Washington'da gizli gizli görüşürken diğer taraftan da TSK ile iyi ilişkiler kurmak için çeşitli yollar deniyor. Son olarak 7. Cumhurbaşkanı 12 Eylül'ün önderi Kenan Evren'e aracı olma teklifini yaptı."

AKP ve Kenan Evren arasındaki bağı Tayyar Altıkulaç kurmuş. Eski Diyanet İşleri Başkanı, AKP kurucusu ve birinci dönem AKP milletvekili Tayyar Altıkulaç'ı zamanında Diyanet İşleri Başkanlığı'na Kenan Evren getirmişti. Altıkulaç, Kenan Evren'e AKP adına, "Paşam bizim TSK ile aramızı bul, ilişkimizi kur. Her türlü teminatı verelim," demiş, sonuç alamamış, bunun üzerine AKP tura çıkıp, AB ve ABD'den destek istemiş.

Kenan Evren de bu ilgiyi karşılıksız bırakmadı tabii. Defalarca 'Tayyip Erdoğan ve AKP iktidarını son derece başarılı bulduğunu' açıklayan Kenan Evren'e AKP'liler de hep sıcak davrandı. Abdullah Gül tarafından Çankaya Köşkü'nde ağırlandı, samimi pozlar verildi. Tayyip Erdoğan'la beraber nikah şahitliği yaptı, Bülent Arınç'la kurdeleler kesti...

Aslında Kenan Evren de şimdi ortaya çıksa, referandum için 'Yetmez ama Evet' diye açıklama yapsa, çok şık hareket olmaz mıydı?

NE BİÇİM Bİ İNSANSINIZ SİZ BE KARDEŞİM?!

Bunlar, aile boyu skandal!.. Ufuk Uras, malumunuz, AKP için çalıştığının beşte biri kadar sosyalizm için çalışsaydı, şimdi Potemkin zırhlısını yapmış, Kışık Saray'ı topa tutuyor olurduk!.. Bunun bir de zevcesi var. Dans ederken döne döne zihnini sallamış, acayip laflar ediyor. Neymiş, sivil anayasa ilk kez Türkiye'nin gündemine geliyormuş, AKP'li olmamasına rağmen evet oyu kullanmaktan çekinmeyecekmiş. Ablacım, bir kere 12 Eylül Anayasası'nda 80 küsur defa değişiklik yapıldı, bilmediğin mevzularda 'ilk kez' falan diye bize modern dans yapma! Ha, o değişiklikler matah mıydı? Hayır tabii! Hepsı burjuva partilerin, burjuvazi ve emperyalizm yararına yaptığı değişikliklerdi. 12 Eylül'ün ruhu korundu. Peki şimdi işler farklı mı? Tabii değil. Dahası, emekçiler açısından daha beter bir vaziyet öngörülüyor...

Tabii 16 yıl boyunca Amerika'da

dans eden bir kimsenin bu işlerden pek anlamaması doğaldır. BDP üyesiymiş, 'sanatçı Zeynep Tanbay' ve partisinin 'boykot' kararını eleştiriyormuş. "Kürtler için PKK ve Öcalan tabusu sorun oluyor. BDP'liler bu tabuyu yıkmalı," diyor. "Artık Kürtlerin ve BDP'nin, Öcalan tabusundan kurtulması gerekiyor. Bugün Atatürk ve ordunun tabu olması nasıl sorun oluşturuyorsa Kürtler için de artık PKK ve Öcalan sorun oluyor. BDP'liler artık bu tabuyu yıkarak halkını ve seçmenini kendi iradesine bırakmalı," diye

Bu süreçte Başbakan'a yalnız olmadığını göstermek gerekiyor

konuşuyormuş. Ya, bak Kürtler bu işi akıl edemediydi. Tabuları yıkmak için Zeynep Hanım'ın işaretini bekliyorlardı. Hatta Ufuk Uras geçsin BDP'nin başına, Obama'ya ayakta alkış tutsun bütün Kürtler de, uyar mı? Bacım, ne diyorsun sen?

Acemi 'solcu'nun hali de bir başka oluyor tabii. Kendisine hep cemaat medyasında müstesna yerler bulan bu hanım, işte yine o medyaya 1980 darbesinde

dansçı olma hayalleri kuran bir genç olduğunu, darbenin ertesi günü de bale dersine katılmadığını, bu yüzden darbecilere çok kızdığını anlatıyor. Bak ben

de çok kızdım şimdi o darbecilere!..

"Sosyal demokrat bir ailem var ve darbe olduğu zamanlarda onlar da birçok vatandaş gibi çeşitli sıkıntılar çekti. Kitaplarımızın bavullarla başka yerlere gönderildiğini çok net hatırlıyorum. En çok da kütüphanemizin boşalmasına üzülmüştüm. Kitaplarımız sonra geri geldi. Ama darbenin ne kadar korkunç bir şey olduğunu, hak ve özgürlükleri yok ettiğini hissettik. Hâlâ bu acıları toplum olarak iliklerimize kadar hissediyoruz," da diyor. Çok net hatırlıyormuş, kitaplarının başka yere gönderildiğini... Babası çok tırsmış, kitapları yollamış... (Mesela nereye?) Kütüphaneleri boşalmış... Darbe çok korkunçmuş...

Ne denir bu gibi durumlarda? Kanaatimce Zeynep Hanım 12 Eylül'de yaşadığı acıları kitaplaştırsın, kütüphanesine koysun, dolsun kütüphane!

AYŞEGÜL TATİLDE!..

Baskın Oran militan AKP yaltakçılığını tatilde olmasına rağmen sürdürüyor, Bodrum meyhanelerini dolaşıp referandumda 'evet' demeleri için ahalili ikna etmeye çalışıyor. Gerçi Baskın'ın 'evet baskını'na geldiğini uzaktan görenler ortamı derhal boşaltıyormuş ve meyhane sahipleri, müşterilerini kaçırdığı için arkadaşı Marmaris'e yollamaya çalışıyormuş

ama onun şevki kırılmıyormuş. Biz de Bodrumlu meyhane sahiplerinin çabasını destekliyoruz. 12 Eylül Anayasası'nı değiştirmek isteyen demokratik AKP'nin Marmaris belediye meclisindeki üyeleri itiraz etmesine rağmen, Marmaris'te adı değiştirilen eski Kenan Evren Bulvarı'nda turlamanın kendisine iyi geleceği tavsiyesinde bulunuyoruz...

SEVAPLARDA DAMPİNG! GEL VATANDAŞ!

Fotoğraflı ilk gördüğümde, bobiler.org yine bir fotoşop çalışması yapmış zannettim. Meğer hakikiymiş. Beşiktaş Müftülüğü, 'allah-kıtap' işlerinde bayram kampanyası başlatmış. Bakın, bu insanların iktidarı altında iktisaden çökmekle kalmıyoruz, hayatımız da giderek saçmalaşıyor. Bu ne böyle ya? Bi yürüyün gidin!..

OY KULLANACAĞIZ DA... YA SONRA?..

Seçmen kütüklerinin şaibeli olduğu gün gibi ortada... Adrese dayalı nüfus sayımının ardından Başbakanlık'a bağlı TÜİK elinde toplanan listeler üzerinde uzun süre çalışmalar yapıldığı, üç yılda seçmen sayısında 7 milyon artış kaydedildiği belirtiliyor. Yani 2007 milletvekili seçimlerinde 42 milyon 533 bin 41 seçmen vardı, şimdi referandumda 49 milyon 446 bin 269 kişi oy kullanacak.

18 Ağustos 2010 tarihli Vatan gazetesine bir açıklama yapan İçişleri Bakanı sayın Beşir Atalay, "1 milyon 600 bin vatandaşın T.C. kimlik numarasının bulunmadığını, bunlara referanduma kadar hızla T.C. numaralı kimlikler verilecektir" diyor. Buna göre 3 yılda artan seçmen sayısı 8 milyon 600 bin ulaşabilecek!.. Kim arkadaşım bu 'seçmen'ler?..

Bir taraftan da, yıllarca önce ölen kimseler adına seçmen kağıtları geliyormuş ailelere. Fethullah'ın, "Ölüleri kaldırın, oy kullanın," talimatı böyle bir şey olmasın? En iyisi şu Hint boyasıyla parmak boyama sistemine geri dönlün!..

Öte taraftan, hükümetin ABD'den getirdiği internet üzerinden oy sayım sisteminin şifreleri ve işletim eğitimi de getirenlere verildi. Dolayısıyla şifreleri elinde bulunduran ABD'li uzmanlar da, burada kendilerine şifreler verilmiş olanlar da, sisteme müdahale edebilir, oylar üzerinde değiştirme yapabilir. Nitekim, yerel seçimlerde pek çok şaibe iddiası ortaya atıldı. Ne yalan söyleyeyim, yalancıkıtan ağlayabilen insanların yapabilecekleri konusunda sınırsız bir hayal gücüm var...

SON DURAK HİZMETLERİ

Cenazelerde ve Acılı Günlerinizde Beş Bayan Beş Erkek Ağlama Ekibi Gönderilir.

Ali Tokur

İş : 211 84 99 Cep : 0.543 781 03 73

İncilipınar Yeni Mah. No. 71

DENİZLİ

DENİZ'DEN DE HAYIR!

Üstteki fotoğraf Şubat 2008 tarihli sayımızdan. Balıkesir'deki en küçük **RED**ci Deniz Topaloğlu o zamanlar ufak bir bebektir. Şimdi koca delikanlı oldu, bize referandum tavrını açıklayan yeni fotoğrafını yolladı... Ne diyelim, helal olsun!

BEŞİKTAŞ ÇARŞI'DAN NET TAVIR: NAYIR ULAN NAYIR!

Beşiktaş taraftar grubu Çarşı, 12 Eylül'de düzenlenecek referandumla ilgili görüşlerini açıkladı... Metnin bir kısım yerlerine itirazım olsa da, haysiyetli bir duruş taşıması açısından, Çarşı'nın açıklamasını okumayanlar için buraya aktarmak istiyorum.

İşte o açıklama:

"Bugün, Çarşı olarak duruşumuzun neden ve sonuçlarını açıklamak üzere burada bulunuyoruz. **Gençliğimizi 12 Eylül cuntasıyla çalan zihniyetin devamı olan; hayatımızı dayatılan yasaklar, baskılar, zulümler ve işkencelerle karartarak, emperyalizmin hedeflediği şekilde iktidara gelenler yeni bir tiranlık kurmak ve Türkiye Cumhuriyeti'nin yapı taşlarını parçalamak için, 'evet' dememizi istiyor...** 'Kel Hasan - Hasan Kel' arasında fark yaratarak yoksul halk kitlelerine; makarna, kömür ve boş umutlar dağıtarak, iktidardaki süreçlerini palazlanarak geçirenler, 'evet' dememizi istiyor...

YÖK'ü kaldıracağız diyerek iktidar olanlar, kendi YÜK'lerini yaratmanın hazzıyla, 'evet' dememizi istiyor... Memura 'grevli, toplu iş sözleşmeli grev hakkı' vaat edenler, memuru kapıkulu yapma gayesiyle alelacele hukuksuz atamalarla kendi kadro katarlarını yaratanlar, 'evet' dememizi istiyor... Cennet yurdumuzda var olan doğal enerjileri; rüzgârı, güneşi adil ve verimli kullanmak varken, devasa tahribatı bilinen nükleer enerjiyi ve onun batmakta olan çokuluslu nükleer santral şirketlerini rantçı teşviklerle palazlayan, HES ile doğal hayatı tahrip eden projeleriyle yaşamımızı zindan edenler, 'evet' dememizi istiyor... 2002 öncesi, tarım ve hayvancılık ülkesi konumunda olan yurdumuzun dünya pazarında söz sahibi olması

için yeni projeler yaratmak varken; 'fındık piyasasını işbirlikçi yöntemlerle İtalyanlara, şekeri ve pamuğu İngilizlere, hububatı Amerikalılara, hayvancılığı ise Siyonistlerle işbirliği yapan Araplara' devredenler, 'evet' dememizi istiyor... Bir türlü doymak bilmeyen iktidar hırsıyla her yere her şeye egemen olma hissi ve kirli planlarıyla sivil toplum kuruluşlarında, spor kulüplerinde hatta köy ve mahalle derneklerinde söz ve yetki sahibi olmak ve emperyalizme daha şirin görünmek için **halkımızı ikram etmek isteyenler, 'evet' dememizi istiyor...** Bilimsel özerk eğitim yerine daha bilinçsiz kitleler yaratmak adına; eğitim ve öğretim sistemini tarumar ederek, cumhuriyet okullarına medrese sistemini getirmek isteyenler, 'evet' dememizi istiyor...

Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk ve onun değerlerine dil uzatanlar, 'evet' dememizi istiyor...

Şimdi bize dayatılan iki seçenek var:

ya 12 Eylül cunta anayasasına sözde, 'hayır' ya da banayasaya, 'evet' ...

Her ikisi de emperyalist işbirlikçilerle onay anlamı taşıdığından, bizler hayır diyoruz! Çarşı olarak; bugüne kadar içimizdeki Beşiktaş, yurt ve halk sevgisini tribünlerden sokaklara taşıyarak toplumun vicdanı olmaya çalıştık. Bu zamana kadar karşılıksız bir sevdanın mücadelesini verdik ve bedellerini ödedik, hiçbir vakit de bundan imtina etmedik. Çarşı olarak; 12 Eylül cuntasının devamı olan 1982 anayasasına 'Hayır' derken, 12 Eylül cunta anayasasının perçinlenmesini sağlayacak referandum sürecinde, Türkiye Cumhuriyeti'nin değişmez ilkelerini değiştirip emperyalizme sunanlara da bir çift sözümüz var:

Size de; hayır ulan!

Belagat yok!

Feragat yok!

Çarşı var!

Ama hayır demek yetmez!

Nayır ulan nayır!

İŞÇİ VE EMEKÇİ ÖRGÜTLERİ, ÜNİVERSİTELER, GENÇLER... KİMSE ZOKAYI YUTMADI!

AKP iktidarı ve tarikatlar koalisyonunun birlikte pişirerek sofraya getirdiği ve alışık oldukları üzere ağlayarak, zırlayarak görücüye çıkardıkları çakma 'demokratik' anayasa önerisini kimse yutmadı. 'Sol'dan taşeron olarak devşirilen 'Yetmez ama Evet' çığırkanlarının tüm çabasına rağmen, DİSK, KESK ve Türk-İş'e bağlı pek çok sendika ve tek tek şubeler referandumda 'Hayır' diyeceğini ilan etti. Sendikaların yanı sıra, başta Tekel işçileri olmak üzere direnişteki pek çok işçi de referandumda 'Hayır' oyu kullanacağını açıkladı. Üniversite öğretim üyeleri, öğrenci gençler 'Hayır' cephesini güçlendirdi. Alevi Bektaşî Federasyonu da referandumda oylarının 'Hayır' olacağını ilan etti...

Bu ülkenin işçileri, emekçileri, ezilenleri, üniversitelileri ahmak değildir! Sahtekar muktedirlerin ağlaşmaları ya da satılığa çıkmış sözde 'sol' bezirganların çabaları bunu değiştirmeye yetmez. Şu referandum tartışmalarının en hayırlı yanı, sahtekarların ve hainlerin maskesinin düşmüş olmasıdır... AKP'ye yamananlar varsın sandığa gidip 'Evet'e mühür bassınlar, emekçiler, yoksullar ve bu memleketin aydınlık yüzü aydınları sözlerini mücadele alanlarında söylemeye devam edecektir...

Cemaat medyasında cilalananlar değil ama onurunu koruyan sanatçılar da HAYIR diyor...

Döneklik mi? Topaçlık mı?

Tarihteki hiçbir 'dönek', böyle keskin dönüşler gerçekleştirmemiştir. Ufuk Uras bizim 'topaç'ımız olabilir ancak...

Hep diyoruz ya, "Memleketi çadır tiyatrosuna çevirdiler," diye; işler böyle bir noktaya geldi ki, çadır tiyatrosunu da geçti. Özellikle referandum sürecinde işin suyu çıktı, Başbakan gibi ağlayalım mı, sinirlenelim mi, kafayı mı yiyelim, bilemiyoruz...

Yeni anayasa hazırlıyorlar, halka sunacaklar, iktidarıyla muhalefetiyle 'güya' referandum üzerine mitingler düzenleyecekler; yahu arkadaş, bir ay boyunca anayasa üzerine yapılan mitinglerde, anayasa üzerine tek kelime edilmez mi? Aylardır, Recep Bey'in havuzunun mu, yoksa Kemal Bey'inin mi daha büyük olduğunu tartışıyoruz. (Gidip o havuzlara işeyeceksin, tartışmaya noktayı koyacaksın!) Sanki adamları 23 Nisan'da sevinirler diye koltuğa oturmuşlar da, koltuktan almayı unutmışlar gibi...

Öbür yandan Nihat Doğan denen 'Türk büyüğü' çıkıyor, referandum şarkısı yapıyor... "Menderes'in ruhu için, Özal'ımın hatırı için, evet, evet, eveeeeettt!" (Adam trafik kazası gibi, ne zaman, ne şekilde gerçekleşeceği belli değil.)

Halk desen, zaten anayasamış, referandummuş umurlarında değil, haklı olarak herkes eve götürüleceği ekmeğin derinde. Neye 'evet', neye 'hayır' diyeceğini bile bilmiyor insanlar. **Mitinglerde Başbakan ne sorsa, "Eveeeeettt!" diye bağıyorlar...**

Ve tüm bunlar olurken, yıllarca ÖDP'nin genel başkanlığını yapmış Ufuk Uras da iktidarın şakşakçılığını yapan gazetelerden biri olan *Star*'a çıkıyor, "Hayır diyen Ergenekoncudur," deyip, tam sayfa manşet oluyor. Nazlı Ilıcak da bunun üzerine, "Keşke her solcu onun gibi olsa," diyor ve hayatını komünizm karşıtlığına adanmış bir hanımın da bazen beğendiği 'solcu'lar olabileceğini gösteriyor...

Peki, Nazlı Ilıcak neden tüm solcuların Ufuk Uras gibi olmasını istiyor? Elbette solu, solcuları düşündüğünden değil. 12 Eylül darbesinin birkaç ay öncesinde şu satırları yazan bir kadın, solculara ne gibi bir iyi niyet besleyebilir ki: "Kızıl ahtapotların kolları ülkemizi yavaş yavaş sarıyor. Ve hâlâ at gözlüğü takanlar, faşizmin tirmanışından söz ediyor. Faik Tütün'ü faşistlikle mi suçluyorsun, MİT'e kontrgerilla damgasını mı vuruyorsun, devlet teröründen mi bahsediyorsun, işkence iddiaları ile yeri göğü inletiyor musun, 'Faşizm geliyor' diye yaygarayı mı basıyorsun... Geç kardeşim uzatma o eli bana, çünkü o el kızıl ahtapotu boğmak yerine onu besliyor. Ben o kirli eli sıkmam."

Evet, solcuları 'kızıl ahtapot' olarak niteleyip, Kenan Evren'in, "Asmayalım da

besleyelim mi?" sözündeki gibi, boğmaktan bahseden bir kadın, bugün Ufuk Uras'ı övüyor. Uras için ne utanç verici bir durum! Utanma duygusu kaldıysa tabii hâlâ. Ama AKP milletvekillerinin Meclis'te kendisini alkışlamasından utanmadığını açık açık söyleyen birinin, ar damarını aldırması hayli muhtemel...

Bu nasıl bir dönüştür?!

Ufuk Uras gemi öyle aزی almış durumda ki, anayasa taslağı henüz Meclis'te oylanma aşamasındayken, *CNN Türk*'te CHP milletvekillerinden Çetin Soysal'la girdiği tartışmanın sonunda, "Bu pakete hayır diyeceğim. Bütününe hayır diyeceğim," diye vurgulamasına rağmen, geçtiğimiz ay *Star* gazetesine verdiği demecinde, "Hayır çıkarsa Ergenekon cephesinin zaferi kesinleşir. Hayır demek solu sol yapan bütün değerleri inkar etmek anlamına gelir. Bu yaştan sonra Ergenekoncu cepheye su taşımanın anlamı yok," diyebiliyor...

Yani Ufuk Uras'ın tabiriyle değerlendirirsek şimdi bu durumu, kendisi üç ay önce solu sol yapan değerleri inkar ederken, Ergenekoncu cepheye su taşıyorken; üç ay sonra bunun tam zıttı bir söylem geliştirmişse, Ufuk Uras'a 'dönek' bile diyemeyiz. Zira tarihteki hiçbir 'dönek', üç ayda bu kadar keskin bir dönüş gerçekleştirmemiştir. O bizim 'topaç'ımız olabilir ancak...

Topaç, iktidar yardakçılığını öyle abartmış durumda ki, milletvekilliğini yaptığı BDP üzerinden de, 'boykot' kararı alan Kürt hareketini 'evet' demeye ikna etmek için yırtabileceği her yerini yırtıyor bir yandan.

"Hayır dediğiniz zaman aslında, 'Var olan anayasa devam etsin' demiş oluyorsunuz. Ne yapıp edip 'evet'çilerle 'boykot'çuları ortaklaştırmak gerek," diyor. Yani AKP'nin

anayasasına 'evet' dediğimiz zaman aslında, "Var olan anayasa değişsin," demiş olacağımız. Peki, kafamızda ampul de belirecek mi bari?

Ufuk 'hoca'nın kafasında ampuller beliriyor olacak ki, 'palavra sıkamak' konusunda Başbakan'la yarışır hale geldi. Geçtiğimiz ay basılan, *Söz Meclisten Dışarı* kitabını tanıtırken şöyle diyor Uras: "22.07.2007 seçimlerinde solun elde ettiği başarıyı Meclis'te nasıl ete kemiğe büründürdüğümüzü ve sokak mücadelesiyle buluşturduğumuzu okurun eleştirisine sunmak amacıyla *Söz Meclisten Dışarı* kitabını hazırladık."

Arkadaş biz mi farklı bir ülkede yaşıyoruz, yoksa Ufuk Uras yanlışlıkla, Ufuk Uras *Harikalar Diyarında* kitabını mı tanıtıyor? 'Sol sokakla buluşmuş' da haberimiz yok! Genelde yazın ben havalar sıcak diye günün büyük bölümünü evde geçiririm, o ara mı buluştu sol sokakla acaba? O değil de, ne zaman olduğunu bilemediğimiz bu buluşmada Nihat Doğan da bi türkü attırarmış midir acaba, *Menderes'in ruhu için, Özal'ımın hatırı için?*..

Hadi sol sokakla buluştu diyelim, yahu 2007 seçimlerinde ne başarı kazanıldı? Kendini başarıdan mı sayıyor yoksa? O Meclis'e gerçekten solcu bir milletvekili girse, kürsüye her çıkışında başta iktidar partisi milletvekilleri olmak üzere, düzenin tüm temsilcilerini renkten renge sokmaz mı? Her konuşmasının sonunda AKP sıralarından alkış yağmuru mu kopar? Veya Obama Meclis'e geldiğinde, Meclis dışında başkanlığını yaptığı partinin gençleri Obama'yı protesto ettikleri için polis tarafından coplanırken, Amerikan başkanını ayakta mı alkışlar? İnsanda biraz haysiyet olur. **Sen Meclis'e girdiğinden beri, seni Meclis'e sokanlar senin adına utanıyor be adam!..**

Döneklik bile diyemeyeceğimiziz

bir pespayelik, palavra ve elbette demagoji... İktidarı, anayasasını açıkça desteklemedikleri için, var olan durumun aksini gösteren hayali bir tablo yaratıp, kitleleri de kendi yalanlarının peşinde sürüklemeye çalışıyor...

Birinci yalan: Yeni anayasanın, 'askeri vesayet rejimi'ni, 'statüko'yu ezeceği... Şöyle diyor Uras bu konuda: "Vesayet rejiminin en büyük başarısı, Türkiye'de askeri vesayet rejiminin olmadığını bazı solculara söyletebilmesidir."

Yukarıdaki metni tersten okursak, şöyle bir soru yöneltebiliriz Uras'a: "Peki, Türkiye'de sivil vesayet rejiminin olmadığını size söyletmek, kimlerin veya neyin başarısı?"

İkinci yalanları da bu işte... 'Askeri vesayet rejimi'nin, 'statüko'nun ezildiğini söyleyip, demokrasi ve özgürlükler üzerine demagojiler üretmek: "Özgürlükler alanının genişlemesi, sınıf mücadelesi de dahil tüm mağduriyet alanlarında ezilen ve baskılananlara yeni imkanlar sunmuyor mu?" sorusu buna örnek gösterilebilir Uras'ın. Ona göre ülkede özgürlükler alanı genişliyor!.. Üç oda bir salon!..

Peki, bir bakalım... Örneğin iktidar partisi yurdun dört bir yanında referandumda 'evet' denmesi için çalışmalarını sürdürürken, referandumda 'hayır' diyen bir sol partinin faaliyetlerini İstanbul Valiliği'nin yasaklaması veya Başbakan'ın 'evet' demeyeceğini açıklayan sendikaları tehdit etmesi, özgürlükler alanının genişlediğine mi, yoksa ülkedeki 'sivil' vesayet rejiminin giderek ağırlığını artırdığına mı delalettir?

Size yeter de artar bile!

Hayır, bir de kendilerini ve izledikleri politikayı öyle haysiyetsizce meşrulaştırmaya çalışıyorlar ki... "Sanırsınız ki, 12 Eylül anayasasında herhangi bir gedik açılması önlenebilirse, neo-liberalizme karşı büyük bir zafer kazanılacak," diyor Uras. Yani açık açık AKP'nin, evet evet hani şu bildiğimiz 12 Eylül cuntacılarının yol verdiği tarikatların içinden çıkan ve yine darbenin canlandırdığı neo-liberalizmin son temsilcisi olan parti olan AKP'nin, 12 Eylül'le hesaplaşacağını söylüyorlar...

Bir de anayasaya, 'Yetmez ama evet' diyorlar ya... **Bari insan gibi çıkın, "Evet kardeşim AKP bize göre çok iyi işler yapıyor, bu anayasa da süper, on numara!" deyin...** 'Yetmez ama evet' ne demek? **12 Eylül'le hesaplaşmak görevini AKP'ye devreden sizlere mi yetmeyecek bu anayasa? Yeter de artar bile!..**

Not: Geçen sayıda orta sayfa yazımızda teknik bir hatadan dolayı bazı bölümler çıkmadı. Yazının tamamına red.web.tr'den ulaşabilirsiniz.

Çadır tiyatrosunda son perde!

Bir süre başka işlere yoğunlaştım, yazma işi kalsın askıda diyorum ama sömürenlerin oynadıkları güldürü bir türlü bırakmıyor yakamı. İnsan, bu ülkede mizahla uğraşanları kıskanmadan edemiyor. Bu ne bol malzeme arkadaş! Evet, doğru yerdesiniz!

Ana fikir derdi olmayan girizgâh bir hikâye:

Lisede en arka sıra öğrencilerinden biriydim. Dolayısıyla, tahmin edilen ayrıntılar bir tarafa, kopya çekmek ile ilgili önemli bir yöntem-tutum birikimi ve deneyiminin olduğu bir grubun içindeydim. Bu birikimi üniversite yıllarında değerlendirmek isteyen bir arkadaş, 'Hababam Sınıfı'ndan fırlama bir yöntemle, teknik ekipmana da biraz masraf ederek, altıncı senesinde, o zamana kadar geçtiği ders sayısının birkaç katı kadar ders geçip mezun olmuştu. Bütün bölüm hocaları, "Bak işte çalışınca oluyor demek ki," kıvamındaki sevimli serzenişleriyle bir kutsama operasyonuna girişti. Hemen bir önceki yılın 'beş para etmez' şimdi badem gözlü olmuştu.

Sonraları, bu 'tehlikeli' işin lafı bile geçmezken, 'sevgiliye kıyak' muhabbetine, ekipmanı son model hale getirip, üniversite sınavında barajı aşamayan hatuna güzel bir puan aldırması. Bu da jübilesi oldu. Bütün sorular doğru yapılabilecekken epeyce bir yanlış işaretleme yapıp dikkat çekilmemişti.

'CümbürCemaat' çalışanları!

Peki bu cemaatçiler neden salak böyle? Ya bu KPSS'deki muhabbet işte! Yahu arkadaş, hepsini doğru yapıp niye dikkatleri üzerine çekiyorsun?! Tamam, cevap anahtarını aldın. E, hakkın da! Cemaatin kadim bir üyesisin sonuçta! Şimdilerde devlet sensin! Peki, hatasız kul olur mu be gözüm? Hadi sen yaptın diyelim yapacağını -pardon soruları-; eşin, kardeşin yapmasın bari hepsini! Ama yook, anca kanca beraber!

Mola: Muhtemel savunma örneği

Çok çalıştık... Valla... 24 saat hiç durmadan çalıştık.

Hem de beraber çalıştık...

CümbürCemaat çalıştık. Aaa bak

Otel odasında
KPSS sorularını
CEVAPLADILAR

inanmıyor!

Bizim zekalar da aynı zaten, sınavdan bir gün önce de aynı şeyleri yedik, aynı saatte yattık ki psikolojimiz de aynı olsun!

E tabii böyle olunca aynı puanları almamız

doğal!

Aile boyu kerizler birinci!

Zehir gibi beyinler tüm sosyalliklerini bırakıp, önemli bir psikolojik tahribata uğramayı da göze alarak, çaresizliğin sinir bozucu edilgenliğinde KPSS'ye hazırlandı. 800 bin kişi...

500 kişi 'Eğitim Bilimleri'ni 'tam' yapmış. Hepsinin fotoğrafları, puanları, birinciliği paylaştıkları eşleri, kardeşleri, filan dönüyor internette. Tabii bunlar kerizleri! Bir de yukarıda anlattığımız basit hassasiyeti gösterip, şüphe çekmeyecek miktarda yanlış işaretleyenler ya da boş bırakanlar vardır. Gerçi boşlar da yanlış sayılıyormuş bu sene galiba! Neyse canım çıkar ortaya, PKK yapmıştır!

Bu süülecek birincilik hikayesine, olabilmeye ihtimali üzerinden ihtiyatlı yaklaşmak da moda olabilir dikkat! Cemaatçiler sever kuantumu!

Oy badem bıyığını yidiim, Gel bakim sen yamacıma!

Ellere yüzlere bulaştırılan bu 'servis organizasyonu'nun mağdurları internette epeyce hareketli! Tabii haberlerin altına, "Allah belalarını versin!" kıvamındaki yorumlar yazmakla bu belanın biteceği yok!

Bu bela döner dolaşır, atamada gelir bulur ya da 'diyelim ki atanılan' yerde! Adayın 'The İmam'lık düzeyi önem kazanır giderek. Atandıktan sonra da bıyıkların bademliliği, yani cemaat devletine ya da devlet cemaatine yapacağın hizmetler -siz düzenbazlıklar, kandırmacalar diye okuyun- kaderini belirler. Sustukça yalnızlaşılır, sonra da daha da fazla susulur, erimek kaçınılmaz olabilir.

Zaman ve Yeni Şafak için haber değeri taşıyor!..

Burjuva medya çok sevdi bu 'KPSS sansasyonu'nu. Zaman ile Yeni Şafak'a sevdiremedik bir türlü bu tip haberleri. Onlar da olayın Ergenekon'la bağımlı çıkarırlar yakında, Taraf da belgencilik işine bakar, olur biter!

Jet Atamatör: N. Çubukçu

MEB, muhtemelen 'jet' bir atama süreci işletip her zamanki gibi unutturmaya çalışacak olanı-biteni. Atamalar başlayınca geri dönüşsüz bir durum ortaya çıkıyor gibi düşünüyor herkes, anlam veremiyorum. Yine de mağdurlarda tepki var, en önemlisi öfke var. Bir miktar hareket de var. Muhtemelen on binlerce dilekçe birikmiştir ÖSYM'nin, "Lan çalışmıyorsunuz, sonra böyle işlerle uğraşıyorsunuz," gevşekliğindeki memurlarının odalarında. Şaşkınlıktan sıyrılıp, "Benim kağıdı bir daha okusanız," ricasından ziyade -ya da 'ricasının yanı sıra' - birlikte hareket edilebilirse, oldukça yeni bir mücadele alanı açılabilir, önemli kazanımlar elde edilebilir.

Yalandan bir adli soruşturma falan da başlatıldı bilindiği üzere. Biraz daha sıkıştırlarsa, kendi içlerinden birilerini de kurban edebilirler ama yetmez, bu

çürümüşlük baştan aşağı gün yüzüyle buluşmalı!

KPSS'ye de, usulüne de!

Günlerdir 'emek düşmanlığı', 'kayırmacılık', 'skandal' ekseninde tartışılanların değerliliği ve gerekliliği bir tarafa, sınavın kendisinin zaten çok komik bir şey olduğu bilgisi elimizden gidiyor gibi. Yani sorun, 'KPSS'nin usulüne uygun yapılmaması'ymış gibi bir kılığa bürün-dürül-üyor.

Evet, bu zamana kadar usulüne uydurup yapıyorlardı bu işi, şimdi biraz ayarı kaçtı. Önümüzdeki sene ya da sınav tekrar edilirse yeniden verirler ayarı. 'Milletvekili abisinin damadı' kontenjanından, atama taban puanının yarısına atananları biliyoruz. Bu ar damarı çatlamışlığın ardındaki tiksinilesi cesaretin sözcüklerini, FEM dershanesinin önünde eylem yapan genç arkadaşlar işitiyor: "Devlet de arkamızda, polis de size ne!"

Açıka ifade etmekte ziyan yok, zaten herkes de biliyor; devletin eğitim ve sınav kurumları, "Özel sektörde ilğime kadar sömürülmektense, kamu personeli olurum en azından maaşımı alabilirim," rüyasındaki gençlerle 'taşak geçiyor'!

KPSSzedeler...

"Bu kadar da olmaz!" denilen bu olayın şaşkın mağdurlarının, sınavın tekrarı, iptali, yeniden okunması gibi taleplerinin yetersizliği, susmalarının da kabul edilemezliği apaçık duruyor.

Güvenceli iş: İsteyenin bir yüzü kara, vermeyenin iki yüzü para!

KPSS, çalışabilecek durumda olan insanların istihdam edilememesini meşrulaştıran bir sınav sistemi. Yani 140 bin öğretmen açığı varken yalnızca 30 bin öğretmen atayabilmenin en bilindik yöntemi.

Bir tarafında da diken üzerinde çalışmak var. Yani ücretli ve sözleşmeli kılıflı 'güvencesizleştirme' ve 'üç kuruş çalıştırma' kategorileri... Üstüne üstlük dershanesi, test kitabı, sınav parası derken yeni bir sektör de yükselmeye başladı çarkların arasından; KPSS!

Yani her tarafı boka bulanmış bir sınav ve sistemiyle karşı karşıyayız. Tam da komikliği iyice ayyuka çıkmışken yakayı bırakmamalı!

"Bir bok da bizden!" inceliğinde eğri oturup, "Sıçayım KPSS'ne de usulüne de!" deyip doğru konuşmak, güvenceli iş talebini kovalamak, şu bunaltıcı akşamlarda rahat uyuma fırsatı yaratabilir...

2010 CEMAAT DARBESİ

VAAZ

12 Eylül 1980'de, sabaha karşı bu ülkede bir darbe oldu. Bu darbe ne ilkti ne de sondu. Zaten darbelerin doğası gereği, kendisinden önce yapılmış darbelerin bir sonucuydu. Darbeler de canlılar gibi evrimleştiği için 1980 dünyasında 12 Eylül darbesi, 'olması gerektiği gibi' gerçekleşti. Soğuk savaşın en can alıcı zamanlarıydı. 2. Dünya Savaşı sonrasında oluşan beklenmedik dünyayı istenilen bir düzene getirmek için, gerekirse Güney Amerika'da yapılanlar gibi, darbelerin en kanlılarının gerçekleştirildiği zamanların sonlarına doğru yaklaşılmaktaydı. Türkiye için 'bilindik anlamda' son darbenin yapılması için uygun koşullar birkaç sene öncesinden sağlanmıştı. 12 Eylül 1980 darbesi, kendisinden önce gerçekleştirilen 27 Mayıs 1960 ve 12 Mart 1971 darbelerinin evrim geçirmiş bir haliydi.

Darbeler, içinde bulundukları doğal şartlara uymaya çalışırlar. Adaptasyon geçirirler. Hatta tıpkı canlılar gibi, gerekli koşullar altında mutasyona da uğrarlar. İşte bu nedenle Soğuk Savaş'ın sona ermesinden hemen sonra 1990 sonrası şekillendirilen yeni dünya düzeninin şartları gereği 28 Şubat darbesi yapıldı. O darbe, bilindik darbelerden bir hayli farklıydı. O zamanki TSK, Erbakan-Çiller iktidarına sadece 'CV'sini, yani geçmiş deneyimlerini göstermişti. "Bak darbe yaparız ha!" demek bile yetmiş ve 1000 yıl süreceğini sandığımız 28 Şubat darbesi gerçekleşmişti. Literatürde bilindik darbeler gibi yer almıyor olsa da 28 Şubat darbesi de Türkiye'nin NATO'ya girdiği yıllardan beri başına musallat olan darbelerden bir darbeydi.

90'lı yıllar da geldi geçti. 2000'lere ulaştığımızda NATO'da yer aldığı müddetçe Türkiye'nin değişmez kaderi olacak olan darbelerden kurtulduğumuzu sanan okumuş saftirliklerimizin varlığını öğrendik. 2008'den beri süregelen, 2009'un ikinci yarısında hız kazanan ve 2010 boyunca elde ettiği kurumlar ve cephele sayesinde zaferden sarhoş olup üç kurşuluk demokrasimizin üzerine kusmaya başlayan AKP ve cemaatin icra etmekte olduğu **koalisyon darbesi** de kendisinden önceki darbelerin ve dolayısıyla 12 Eylül 1980'in evrimleşmiş hallerinden bir hal oldu.

Hali hazırda huşu içinde idrak etmekte olduğumuz mübarek '**AKP-Fethullah Gülen ortak darbesi**' de dahil olmak üzere, **Türkiye'de gerçekleşmesine izin verilen darbelerin tamamı ABD ve NATO onaylı** oldukları için ve bundan sonra gerçekleşme olasılığı yüzde 100 olan gelecek darbelerimiz de yine aynı merkezlerden vesayet alacakları için, evrimleşme yolunda zamanın ruhuna uygun mutasyon değişiklikleri de aynı ortak darbe genlerini ilgilendirmeye devam edecektir.

İşin özü şudur: Türkiye devleti, NATO'ya girdiğinden beri 'aynı darbe'ye maruz

kalmaktadır. Aynı darbenin evrimleşmiş değişik versiyonları ile muhatap olmaktadır. Türkiye'de halihazırda yürürlükte olan AKP-cemaat darbesi, ilk bakışta cemaatin kuklası olan AKP iktidarının alet edavat edildiği ve Türkiye'nin yaşadığı ilk cemaat darbesidir. 12 Eylül 1980 darbesinden hemen sonra harcı dökülen Fethullah Gülen cemaatinin 30 yılda 'el-insaf' nihayet gerçekleştirebildiği darbenin ta kendisidir. Oysa cemaatin kendisi de tıpkı AKP gibi bir kukladır. Castro'nun dediği gibi, Bin Ladin nasıl ki bir CIA ajanı ve/veya ABD emperyalizminin bir piyonu ise, cemaatin liderleri ve Hanefi Avcı'nın gündemleri yerle bir eden *Haliç'te Yaşayan Simonlar* kitabında dile getirdiği üzere devleti ele geçiren adamları da, Usame Bin Ladin ile aynı işleve sahiptir. **Burada önemli olan, bu ajanların boyları değildir, işlevleridir.** Kendilerine sorsanız, ABD'yi bile dine imana, İslam'a getireceklerini veya bütün dünyayı Türk yapacaklarını sanacak kadar da Allah'ın sevgili kulları olduklarını zannederler. Oysa on yıllardır tıpkı **şu son Polis sınavları, KPSS sınavları ve binlerce başka devlet ile sermayeye sahip olma hikayelerinde olduğu gibi, çatır çatır yedikleri kul hakları sayesinde cehennemdeki geçici devre mülklerinin tapularını alan bir cemaattir söz konusu olan.** Cemaatin uyguladığı kibirli din sömürüsü de ABD emperyalizminin Soğuk Savaş sonrası uyguladığı başlıca stratejidir. Malı mülkü götüren aktif cemaat mensuplarında ve **sazan gibi bu çağdaş faşizme gönül vermiş çoğu pasif cemaat mensubunda var olan, ama yok 'tolerans'tı, yok 'hoşgörüy'dü palavraları ile kamufle edilen kibir ve kendini beğenmişliğin, Evanjeliklerin, Siyonistlerin ve diğer başka bağnazların kibirlerinden ve kendilerine tapınmalarından bir farkı yoktur.** Gülen cemaatini yakından bilen herkes, İslam dini adına hareket ettiğini iddia

eden gruplar arasında en kibirlilerin ve kendilerini beğenmişlerin '**Fethullah Gülen sevdalıları**' olduğunu iyi bilir. Gülen sevdalıları veya klasik Nurecular gibi 'çakma tarikatçı' olmayan yüzyılların Kadiri ve Nakşibendilerini bile 'cahil' diye küçük gören mensuplarla dolu bir cemaattir Gülen cemaati. Bizzat şahit olup defalarca başka vesilelerle izini sürdüğüm bir konudur bu. Benim için güneş kadar gerçektir. Herkesin bildiği üzere ve yayınlarında sıklıkla ağızlarından kaçırdıkları üzere **Alevileri din dışı sayarlar** ve hatta çoğu zaman nefret ederler. Komplo bağımlısı oldukları için TSK'de gerçekleşmiş Alevi bir örgütlenme marifetiyle 28 Şubat'ın organize edildiğini sanırlar. Bırakınız Alevileri, diğer Sünni cemaatlerin yollarını yordamlarını dahi küçümserler. Bu küçümseyişin tek bir nedeni vardır. Bu cemaatin insanlarına İslam dininin gerçek kaynağı olan Kuran ve peygamberinin sünnetinden çok, Said'i Nursi'nin ve Fethullah Gülen'in kitapları yardımıyla Şark usulu bir Masonculuk oynatılmaktadır. **Masonluk ne kadar dünya barışına sevdalıysa, Gülen cemaati de o kadar İslam sevdalıdır.** Klasik tarikatlarda ilk bakışta şeyh bağlılığının şirk olduğu düşünülebilir. Oysa yakından incelendiğinde bir Nakşibendi için şeyhe duyduğu sevgi, peygambere ve Allah'a giden yoldur. Oysa Gülen cemaatinde sevginin son durağı Said'i Nursi ile Fethullah Gülen'in fani eserleridir. **Çakma bir tarikat olmaları nedeniyle Gülen cemaati mensupları için peygamber ve Allah'ta kaybolmak neredeyse olanaksızdır. Çünkü Said'i Nursi ve Fethullah Gülen, peygamber ile Allah'a giden yolda karşılarında adeta Çin Seddi gibi dikilir.** Seddi aşmak olanaksızdır. Hayran hayran izlemekten başka yapacakları bir şey yoktur. Yüzyılların tarikatlarında samimi şeyhlerin çoğu gerçekten bir yol vasıtası işlevi görürken Nursi ve Gülen son durak

olmayı seçmiştir. **Yahu kardeşim, nerede görülmüştür ki bir peygamber ve Allah sevdalısı zırt pırt memleketin siyaseti hakkında taa Pensilvanya'dan talimatlar verecek? Yok 'gatakulli'ymiş, yok 'ölüler referandumda oy kullansın'mış... Doğrusu, İslam İslam olalı böyle bir zulüm görmedi muhterem cemaat!** Dünya kelimadan başka bir kelam yok maşallah. Kitaplar ve vaazlar ise bol bol edebiyat ve manzume. Varsa yoksa memleketin iktidar meselesi. **Görüşmediği, yazımadığı güç figürü kalmadı yeryüzünde. Papasından Ecevit'ine. Aydın Doğan'ından Ertuğrul Özkök'üne. Bu ne kardeşim! Böyle din mi olur? Böyle iman mı olur? Böyle İslam mı olur? Görüştüğü kimseleri İslam'a davet etse eyvallah diyeceğiz ama taktik hep aynı. "Aman bize dokunmayın. Biz iyiyiz. Hoşgörüy iklimi olsun. Kem küm."** Böyle hocaefendilik mi olur? Sana ne milletin seçimde kullanacağı oyundan, reyinden! Sana ne askerin hastanesinde dönen dolaplardan? Sana ne elelemin Papasından. Ne işin var senin Ecevit'le, Aydın Doğan'la? Daha önemlisi ne işin var senin Pensilvanya'da? Türkiye'de köy mü kalmadı irşat edemeyeceğin? **Bunca senedir Pensilvanya'dasın da kaç Amerikalıyı Müslüman yaptın? Sen bir din büyüğü isen, madem ki T.C. iktidarında gözün yoksa, madem ki bütün o şaibeli okulların senle zerre alakası yoksa, hani Hz. Muhammed'in ümmeti? Nedir bu cemaat lafı? Hani biz Müslümanlar ümmet idik. Nereden türedi bu cemaat? Hani Hz. Allah? Hani Hz. Kuran? Hangi Bugün, Star, Zaman ve bir sürü başka yayındaki yazarında Allah aşkı var? Şu fakirin satırlarındaki Allah sevgisini hangi yazarın yazabildi Allah'tan başka kimseden korkmadan ve beş kuruş para almadan? **Allah'ı, kendisini sevdirmeye işini sizin gibi kibir düşkünlerine bırakacak kadar alternatifsiz mi sanmaktasınız?****

Bir kere tüm hayatı ve işlevi komünizmle mücadeleye adanmış bir insanın Müslüman olması hem dine hem bilime aykırı. Emeğin çalınmasını kutsayan vaazların, yazıların ağlak hocalığı ile bu kadar Allah'a teslim oluyorlar işte. **Dinleri imanları mal, mülk, iktidar olmuş bunların.** Maalesef bu gerçeği bir GHK bir de mırın kırın Cübbeli Ahmet Hoca söylüyor. **Bir tane hakiki Allah kulu cesaretli 'Hoca' kalmamış bu memlekette.** Yazık! Yazık! Çok yazık! Ezan okunuyor muhterem Müslümanlar. Bir namaza duralım. Yazıya kaldığımız yerden devam ederiz inşallah. Cümle geçmişlerimizin ruhuna El-Faaatiha!

TESBİH

Eski darbelerden 'zamana yayılım hızıyla' farklılaşan ve bu nedenle **diğer darbelerin kısa zamanda gösterdiği 'ihtilalci' ruhların aksine takvimde tek bir yaprak yerine birkaç yıl ile beraber adlandırabileceğimiz**

2008-2009-2010 AKP-Fethullah Gülen darbesi de tamamen 27 Mayıs, 12 Mart, 28 Şubat ve en çok da 12 Eylül ile aynı ataya sahiptir. Daha önceki darbeler, TSK'ne ihale edildiği için elinde konvansiyonel silahı olan TSK'mız bir gece yarısı darbeyi yapıveriyordu. Onay verilip de gerçekleşmeyen hiçbir darbe olmadı bu ülkede. Gerçekleşmeyenler, birçoğu 'iyi niyetli' yerel darbe teşebbüsleriydi ve elbette bir NATO ülkesinde başarısız kalacaklardı. Öte yandan, darbelerin tek bir takvim yapırağı ile anılması da bir yanılsamadır. Darbelerin gerçekleşmesi için en az birkaç yıl öncesinden türlü hazırlayıcı eylemler gerçekleştiriliyordu. Son tahlilde, geçmişte yaşadığımız klasik, konvansiyonel darbeler de gerçekleşmesi adına zamana yayılmışlardı. Bildiğimiz 12 Eylül gibi tarihler bu darbelerin orgazm anlarıydı sadece.

12 Eylül 1980 darbesinden hemen sonra 'bir daha asla' şiarıyla 'aman komünist, solcu olmasınlar' kaygısıyla seralarda yetiştirilmeye başlanan hormonlu gençlik, işte bugün Hanefi Avcı'nın da ifade ettiği devletin sayısız kurumlarını ele geçirmiş o gençliğin ta kendisidir. Irak Savaşı sonrası 21.yüzyıla uygun niteliklere haiz yeni bir taşeron arayışına giren ABD emperyalizmi ve uluslararası sermayenin kullandığı birer kukla olan cemaat ve AKP iktidarının gerçekleştirmekte olduğu tarihin en sümsük darbesinin planlanan orgazm anı ise görünüşe göre 12 Eylül 2010 olacaktır. Ancak görünüşe aldanmamak gerekir. Bu kadar uzun süren (30 yıl, dile kolay) ve ancak son bir kaç yılda canlanma gösteren bir ereksiyonun akıbeti beklendiği gibi olmayabilir. 30 yıl süren bir ön sevişmeden bahsediyoruz. 1923'ten bu yana yaşanan derin iktidarsızlık travmasının 'mutlu son'a ulaşmayı engellemesi kuvvetle muhtemeldir.

Bilenler bilir. 2007 öncesinde demokrasiye sahip çıkmak adına Gülay Göktürk, Engin Ardıç, Mehmet Barlas, Nazlı Ilıcak, Fehmi Kuru gibi medya dünyasına 30-40 senedir, hatta yarım yüzyıldır kene gibi yapışmış (teşbihte hata olmaz) kimi kimselerin desteklediği Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül, Bülent Arınç gibi birtakım siyasetçilerin haklarını savunmak zorunda kaldım defalarca. "Yapmayın etmeyin," dedim muhaliflere defalarca, "Başıma iş açmayın," dedim ve yazdım sayısız defa. Cumhuriyet mitinglerine katılmıyorum ve evime Türk bayrağı asmıyorum diye beni Yunan evladı sanan dost, akraba, müdür, iş arkadaşı, patron ve arkadaşlarıma, "Siz böyle yaptıkça adamlar yüzde 45-50 alacaklar. Ondan sonra cemaatle beraber memleketin başına çuval geçirecekler. Sonra hepiniz ortadan toz olacaksınız, iş kala kala yine GHK'ya kalacak" dedim ve yazdım kim bilir kaç kere. Tahminlerim gerçekleşti. Bugüne dek seçim sonuçlarında yanılmadığımı geçenlerde Leman'da yazmıştım. Her ne kadar cemaat ve AKP, halka karşı işlemekte oldukları darbe suçlarının orgazmını 12

Eylül referandumunda yaşamayı planlasa da evdeki hesap çarşıya uymayacak gibi görünüyor. Referandumdan 'evet' çıkması halinde bütün darbecilerin yaşadığı 'hesap-çarşı problemi' mutlak bir iktidar halinde birbirlerine girecek olan AKP ile cemaati bekliyor. Lakin bu seçeneğin diğer alternatifi olan HAYIR da pek hayırlı değil bu iki kukla için.

Mutlak iktidarı elde ettikleri gün birbirlerini sırtlarından bıçaklayacak olan bu iki kuklanın yaşamak için tek şansları var. 12 Eylül referandumunda HAYIR çıkması halinde sürüngen iktidarlarını biraz daha sürdürme şansına sahipler. Oysa 'evet' çıkması halinde kuklaları oynatanların müdahale etmesine gerek bile kalmayacak. Çünkü birbirlerini yiyecekler.

Peki, bu durumda biz ne yapmalıyız? Eğer 'evet' kazanırsa her iki darbe kuklası birbirlerine gireceklerine ve birbirlerini bitireceklerine göre referandumda koşa koşa, "Yeter yeter. Bal gibi yeter. Evet ulan evet" mi diyelim? Yoksa, "Allah belanızı versin. Yetti artık. Hayır!" mı diyelim? Vallahi bana kalırsa tam bir paradoks ile karşı karşıyayız. Saftirik ardıggiller ve 'GDO'lu genç siviller' gibi hafif meşrep nazlı kevaşeler gibi 'Yetmez ama evet' diyecek halimiz yok. Öte yandan, mutlak iktidarın yaratacağı ortamda tüm darbecilerin yaşayacağı süreçleri yaşayacak olan cemaat ile AKP iktidarının işini kısa yoldan bitirmek isteyen 'Evet' diyebilir bence. Çünkü siz 'evet' dediğiniz anda kafa göz birbirlerine dalacak bunlar. Lakin GHK

olarak ben farklı davranacağım.

Neticede bu toprakların evlatları bunlar. Bakmamak gerek bugüne dek işledikleri ayıplara, kusurlara ve suçlara. Yaratılanı yaratandan ötürü sevmek bizim temel prensibimiz. Cemaatin insanları ve AKP'lilerin çoğu aslında gerçekten memleketi seviyor. Birçoğu hakikaten İslam dinine inandığını ve cennete gideceğini de sanıyor. Kandırıldıklarının, kukla gibi oynatıldıklarının farkında değiller. Hatta liderleri bile aynı durumda. Aslına bakarsanız ABD emperyalizmi ile uluslararası sermaye bunlar kadar safını ve gönüllüsünü bulmadı son iki yüz yıldır. Parasız pulsuz bile yaparlardı bunlar bu işi. GHK olarak bu insanları sevdiğim için ve birbirlerinin başlarını yememeleri için ben şahsen HAYIR diyeceğim. Boykot filan saçmalığına girecek değilim. Referandumu boykot eden herkes, Fethullah Gülen'in ima ettiği, mezarlarından kalkıp oy kullanması gereken ölülerdir. Mesele açıktır. Siz kullanmazsanız oyunuzu, birileri gelir kullanır oyunuzu.

12 Eylül 1980'e bir kez daha HAYIR demek için 12 Eylül 2010 bir fırsattır. GHK kardeşiniz fırsattan istifade reklamlarında EVET kampanyaları yürüten bütün haydut şirketleri tek tek not etti. Yakında RED sayfalarında Türkiye'de haydutluk yapan tüm şirketler isimleriyle tek tek deşifre edilecektir. Çünkü yaşadığımız ve yaşayacağımız bütün darbelerin gerçek sorumluları onlardır. Uluslararası haydut sermaye ve onların komprador işbirlikçisi

olan yerli eşkıyalardır darbelerin gerçek müteşebbisleri. Gerçek haydutlar yerine iki tane generale, üç tane albayla uğraşan sümsük cemaat yandaşlarına bir tokat gibi çarpacak olan 12 Eylül 2010'a şimdiden selam olsun. (Ulan insanda biraz akıl fikir zeka olur. Adam zaten general olmuş. Mis gibi emekli olacak. Ölene dek paşalar gibi orduvelerinde eğlenecek. Bu adamlar 'bir yerden emir gelmedikçe' niye yapsınlar darbe de başa geçip koskoca ülkenin dertleri ile uğraşsınlar. Üç tane 'ne olacak bu memleketin hali generali' buldular. Dayadılar gerçek darbeyi tepemize. Ondan sonra da her gün demokrasi palavrası yediyorlar akılları sıra. Fesüphanallah! Elhamdülillah ve Allahuekber!)

DUA

Gerçek Müslüman, komşusunun aç yatmasına tahammül etmeyen, düzene teslim olmayan ancak Hak'ka teslim olan solculardır. Şeytan, İnsan'a secde etmediyse solcuların yanlış algılanan isyankarlığından değil, gerçekte güce tapıcılığından secde etmedi. Çünkü o zaman adı Azazil olan Şeytan, Allah'a iman etmiyordu, sadece onun gücüne ve sıfatlarına tapıyordu. Zaten Allah'a, "Ben sana o kadar hizmet etmedim mi? Nerden çıkardın şimdi bu aşağılık insanı?" diye sitem etti. Allah'ın en büyük güç olduğunu bilen şeytan ile en büyük güç olarak algılanan fani ABD'yi ve onun düzenini süper güç olarak görüp ona hizmet eden sözde Müslümanların kokmuş ittifakı elbet bir gün gerçek Müslümanlar ile gerçek solcular tarafından 'bertaraf' edilecektir. O güne dek güce tapan Şeytan'ın 'Tara'ında oyalanın eğleşin bakalım. Yahu Şeytan bile ABD'nin değil, en azından Allah'ın gücüne tapıyordu. Ayıptır yahu!

"Bu halkın yüzde 60'ı aptaldır," demişti üstat Aziz Nesin. İşte GHK ilan etti ve ediyor. "Yüzde 60 hayır çıkacak kardeşim," diyor. Madem bu kadar demokratsınız. Aziz Nesin'e bir fatiha okursunuz artık 12 Eylül gecesi.

Biz 12 Eylül'ü beklemeden şimdiden okuyalım ey muhterem cemaat. Başta şu fakir hocaefendinize yön vermiş Türk edebiyatının mizah ve hiciv ustası Aziz Nesin'in ruhuna; cümle ahirete intikal etmiş hakiki aydınların, gerçek demokratların ruhlarına; ayrıca bizlere ücretli köleler olduğumuzu öğretip kapitalizmin putlarını kıran Marx'lardan Rosa Luxemburg'lara; ayan beyan kapitalizmin putlarına tapındıkları halde kendilerini Müslüman sanan münafıklardan olmayı reddeden, çağdaş firavunların kuklası olmayı reddedip Hak için mücadele veren Deniz Gezmiş'lerden Erdal Eren'lere tüm devrimcilerin ruhlarına ve elbette 12 Eylül öncesi ve sonrasında katledilen tüm solcu, aydın, devrimci ve demokratların aziz ruhlarına El-Fataatiha!

RED KİT

GHK ULUSALCI MI OLDU?

Değerli GHK dostları bilirler ki GHK kardeşiniz yazılarında uluslararası sermayeyi itin bilmem neresine sokar. Onun günahları hakkında yazmayı sever. Yazılarında şiddetle karşı çıkar. Lakin gerçek hayatta neler oluyor? Şöyle oluyor:

Biliyorsunuz iki ay önce Doğan medyasında bir perakende şirketinde işe başladığımı söylemişim ve sizleri internetten film indirmeye bir son vermeye davet etmişim. Lakin çalıştığım o şirkette, hem de müdür olduğum halde, yasak olması nedeniyle internete dahi giremeyince, kararımı gözden geçirdim ve bu güzide ulusal sermaye şirketimizde çalışmaktan vazgeçtim. Kendilerine kibarca teşekkür ettim ve kariyerime uluslararası sermaye şirketlerinde devam etme kararı aldım. Hattı zatında üç tane devasa Fortune 500 şirketi ile temaslarım devam etmektedir. Uluslararası sermaye şirketlerinde çalışma isteğimin tek bir nedeni var biliyorsunuz. GHK ulusalcı değil, tam bir entemasyonalisttir!..

KREDİ KARTI VAKALARI BİRER AYNADIR...

Bunlar bir sürü büyüme oranlarından, gelişmeden, ilerlemeden bahsediyor. Tabii Özal döneminin palavralarını da hatırlatmıyor değil bu yandaş analizler. O zaman da her gün 'büyür' ve 'ilerlerdi' Türkiye!

Bu saptamaları yakın çevrelerinde yapıyorlar zannedirim. Eş dost, ahbap, hısım akraba, taraftar, kalemşör, aynı bahçenin çocuklarının büyüüp ilerleyip serpilip gelişmesidir muhakkak o bahsettikleri. Yoksa örneğin vatandaşın bırakın 'teknecik'i, hızla ilerlediğimiz o vahim durumlarda sarılabileceği bir can simidi bile yok. Ama isiz Akpcilere ve dolayısıyla Başbakan'a bakarsanız adeta Danimarka'yız, ne bileyim öyle bir 'refah ülkesi' filan.

Oysa son haberler ülkenin asıl fotoğrafını çekmektedir, hazretlerin yalanlı

HAMDOLSUN EKONOMİSİNİN SON DURUMU

2 MİLYON 170 BİN KİŞİ BATTI

Çaresizlikten krediye sarılan vatandaş yağmurdan kaçarken doluya tutuldu. Bankalara olan borçlar katlandı. İcralar başladı

dolanlı bol imajlı sözlerine karşın orta yerde toplumsal bir kadavra durmaktadır: Kredi kartı vakaları!

Evet, 'Kredi kartı vakaları bir aynadır' ve bu ayna en hakiki gerçeği yansıtmaktadır. Borçların yoksullukların, çaresizliğin, tefeci

bankacılığın, aciz yönetimlerin, halkının refahını hiç mi hiç düşünmeyen hükümetin, bir yalan ve menfaat çetesi, nasıl büyüüp geliştiğinin, ötesinin hazin hayat sahnelerinde kaybolup gittiğinin suretini vermektedir, net bir şekilde! Ülkede birileri

büyüyor, gelişiyor ve refah delisi olmuş 'yaşıyor'; ama onların kimler olduğunu biz gayet iyi biliyoruz, yahu onlar da biliyor da bilmez gibi görünmeye çalışıyorlar, bu da hemen anlaşılıyor.

Kredi kartlarında borç takibine alınan kişi sayısı artmıştır. Bu ne demektir? Çaresizliktir, yoksulluktur, açlıktır, en önemlisi kimsesizliktir. Kimsesizlik!..

Ve cinnetler... Ve cinayetler...

Şimdi bu hükümet ve garnitürleri sözde özgürlük propagandası arkasında sivil diktalarını bize onaylatacaklar, ülkenin içinde bulunduğu o derin yoksulluğu yok sayıp bize masallar anlatarak. Özgürlükmüş, adaletmiş, hakmış, hukukmuş... Ama millet aç!

Şimdi gelmiş size inanmamızı bekliyorsunuz, öyle mi?

Hayır efendim, yemezler!

VATANDAŞ YORUMU...

Şimdi Akp taraftarları, bunların farklı fanatizm yoğunluklarına sahip grupları, yandaş medyası, tatlı su aydınları ve tuzu kurular bir cenahtan 'yetmez ama evet' sloganıyla millete 'evet'i yedirmeye çalışıyor.

Yetmeyen ne acaba? Akp'nin tüm güçleri elinde tutma projesinin bu ayağı mı yetmez olan? Daha fazla hâkimiyet mi istiyorlar acaba biat ettiklerine? 'Yetmez ama evet' diyen tatlı su iyimserleri için güzel bir söz var aslında halihazırda, cehenneme giden yolun ne taşlarıyla örüldüğünü anlatır.

Vatandaş gözüyle, işin kitabı yönünden

anlamadan, en düz halimizle bakalım birkaç değişiklik önerisine. Örneğin 10. Madde, "Herkes, birey, aile, vs. kanun önünde eşittir," gibi şeyler diyor. Akp kurnazları şunu eklemişler maddeye:

"Çocuklar, yaşlılar ve engelliler gibi özel surette korunması

gerekenler için alınacak tedbirler eşitlik ilkesine aykırı sayılamaz."

Canım, herhalde basit bir yorumla bu ifadeler zaten çıkar. Maddeye bu bir parmak balın bir kısmını ekleyerek ve bizi kandırıp o elektik yapının ardında krallıklarını hepten ilan etmelerine mi oy vereceğiz? Devlet dediğin yukarıdaki kararı her halükarda kendi inisiyatifinde elbette uygular. Öyle değil mi yoksa kazın ayağı?..

41. madde şöyle: "Devlet, ailenin huzur ve refahı ile özellikle ananın ve çocukların korunması ve aile planlamasının öğretimi ile uygulanmasını sağlamak için gerekli tedbirleri alır, teşkilatı kurar."

Ek olarak değişiklik böyle:

"Devlet; çocuk istismarı, cinsellik ve şiddete karşı çocukları koruyucu tedbirleri alır."

Yuh! Ne yani, şimdiye kadar devlet böyle bir tedbir almıyor muydu? Veya yukarıdaki orijinal madde bunu zaten kapsamıyor mu yahu?

Tamam, biliyoruz birçok yerde ne aciz durumlara düştüğünüzü. Lakin durum bu kadar vahimse, bırakın yaptığınız işleri, çekin elinizi ayağınızı bu memleket meselelerinden; adam gibi hakiki bir anayasa yapacak kadrolar bu tarafta 'dönmeden, savrulmadan, yamulmadan, korkmadan' durmaktadır.

Şu anayasa referandumu denen sirk gösterisinde, asıl amaç sakız oldu. Bunların niyeti 'böbürlen padişahım, senden büyük yok' temasıyla bir Recep Tayyip dükaliğini 'her şey dâhil' programıyla ilelebet kurmaktır. Ve de ona 'ne doğarsan aşına o gelir

kaşığına' prensipleri çerçevesinde biat etmektir.

Bir bakın, bir yandan başbakan, **"Bertaraf olunuz!"** diye sopayı dorudan göstermekle kalmıyor, dürtüyor, hatta daha da ötesine gidiyor, başbakanın bakanı (Devlet Bakanı Zafer

Çağlayan da) yine aynı seyirlik köy oyununda tehdide devam edip, **"Referandumdan hayır çıkarsa, iş adamları beni aramasın,"** diyor. Böyle lafları perçinsizce edebiliyor bu izanı mizanı yalama olmuş adamlar. Hele bir Egemen Bağış'ları var ki, onu görünce insan, **"Yahu Avrupa, dış politika, baş müzakere, bilmem ne... bu adamları mı yürütülüyor?"** diye sormaktan kendini alamıyor. O da incilerini saçıyor kendi meşrebince, 'hayır'cılarını 'aklı'nı ve 'vatan sevgisi'ni sorguluyor. Ama insan yine onu görünce aklı, vicdana, sevgiye, izana, düzene, ezene dair tüm hiddetinin tecessüm etmiş halini de görüyor. Vah ki ne vah, memleket bu adamların ufkı, fikri, zikri ile gidiyor. Hakikaten öyle, kelimenin bilimum anlamlarıyla gidiyor... Ki bu adamlar da ortada hâlâ ve hâlâ 'demokrasi', 'özgürlük', 'hak', 'hukuk' mavallarıyla bağır çağır dolanıyor...

Ne diyelim? Şöyle diyelim: Bu kurnazlara **'hayır'** bile az ya...

RECEP TAYYİP VE 12 EYLÜL...

Ahmet Kaya yıllar önce şarkısını yapmıştı: "Kitaplar sobada yanmış / Ah sazlar duvarda kalmış / **Güzelim şarkılar yağmalanmıştır**" diye...

Şimdi ne acıdır ki hem Ahmet Kaya, hem şarkıları, hem de şarkılarında kullandığı şiirler yağmalanıyor. Ne için? **Siyasi hesaplar için**, her bir inceliği gözünü kırpmadan harcayacak biri tarafından yapılıyor, sırf şahsi siyasi geleceği için. **Sanmayın ki memleket aşkı için...**

Unuturuz da, her şeyi değil! Örneğin 12 Eylül'ün neden olduğunu, nasıl olduğunu, kimlerle olduğunu, kimlere karşı yapıldığını ve kimleri palazlandırıldığını çok iyi biliyoruz. **O süreçten**

beslenip de semirenlerin şimdi ülkeyi nasıl yönettiğini de görüyoruz. İşte o 12 Eylül çocukları, şimdi kalkmış, "12 Eylül'le hesaplaşacağız," diyor. Yanlarına da eskili yenili dönem solcu sürüsünü

almışlar. Gözyaşlarıyla şiirler okuyorlar. Yapmayın. O anayasamızın 12 Eylül'le hesaplaşmak gibi bir derdi yok, **12 Eylül işin paravanı, yalanı dolanı...**

Amerika'nın 12 Eylülcüler için kullandığı ifade şudur: **"Bizim oğlanlar sonunda başardı!"** Her türlü icazeti ve himayeyi Amerika'dan alan bu iktidar ve ağababaları ve garnitürleri bal gibi o 'bizim oğlanlar' çemberindedir. **Sonuçta o 12 Eylülcüler ve Akpciler aynı bahçenin çocuklarıdır.**

Oradaki 12 Eylül olmasaydı, başbakan, cumhurbaşkanı, bakan, deli zengin birileri değildiniz; mahalle kabadayısı -çakma olanından- veya emekli İETT şoförü, Arabistan'da tüccar filan, Albaraka çalışanı, kasaba avukatı, işleri rast gitmeyen girişimci (destek filan alamayacaklardı ya, o yüzden işleri rast gitmeyen) gemici değil de belki bisküvi pazarlamacısı vesaire olacaktınız muhtemelen. Bu yüzden **sizi büyütenlere karşı bu kadar hayırsız olmayın, biraz vefalı olun...** Ha, bir de şiirleri, şarkıları, ölüleri, üzerinden zavalıca bir siyaset yürüttüğünüz isimleri de rahat bırakın.

Ve elbette unutmadık hoca efendinizin 12 Eylül'e ve 12 Eylülcülere methiyelerini. Unutmadık, **hayır!**

BIAT ETMEYEN ZAYİ OLACAK...

Az bir zaman kaldı ya referanduma. Akpciler işi bir ölüm kalım meselesi haline dönüştürdü hepten, 'kalım'da devamını getirecekler. Ne diyor başbakan? "Asıl hesaplaşma 2012 Temmuzunda..." Yani buraya kadarı daha işin giriş bölümüydü. Siz bir 'evet' çıkarsa, o zaman seyreyleyin gümbürtüyü. **Alın size 2012'ye doğru bir kıyamet senaryosu da benden:**

İşsizlik tavan yapacak, yoksulluk toprak yedirtecek, yandaşlık daha çok ihya edecek, ülke bağnazlığı daha kuvvetle akacak, milletin son maddi kazanımları da özelleştirmeyle tamamen elden çıkarılacak, yani babalar gibi özelleştirmenin son tangosu oynanacak, haddizatında taşeronun ağa babası olan bu hazretlerle taşeronluk alıp başını gidecek.

Büyük abiye daha da çok, "Emredin efem!" denecek, zor durumlarda salya sümük ağlanacak, Çankaya'ya daha çok çıkılacak, çıkılmadık, alınmadık hiçbir kaya bırakılmayacak.

İşçi-memur hakları hepten gidecek, sendikalaşma zaafa uğrayacak, san sendikacılık sendikacılığın kendisi olacak, Nazi tarzı parti tek hâkim olacak, özgürlük ve demokrasi maskesine hiç ihtiyaç duyulmayacak, bu arada 'yetmez ama evet'çi safdilli tatlı su aydınları, "Lan ne oldu be?!" diyerek küçük dillerini yutacak, "Bunlar hani demokrasi peygamberiydi, n'aptım ben abi ya, ben gidiyorum

Almanya'ya (Bu arada Oral Çalışlar'a da bir ara iki lafımız olacak)... diye dövünüp zırlayacak, lakin o esnada vakit biraz geçmiş olacak, her manada ayrışma bir kader değil, kaçınılmaz bir keder olacak, deyimin tam anlamıyla atı alan Üsküdar'ı geçecek... Bir kısmı da, "kadrolu solcu" olarak 'bilinçli' vitrin malzemesi olarak vazifesine devam edecek...

Recep Tayyip daha da pervasızlaşacak, Gül pek selim ve munis bir kıvamda tadından yenmez olacak, aveneler-aparatlar-garnitürler son derece küstahlaşacak, insanı

çileden çıkaran bir çehreye bürünüp iktidar kucağında etrafa caka satacak...

Grevsiz toplu sözleşme olacak, onda da son söz iktidarcılarda olacak yani emekçi düşmanlarında, dolayısıyla sözleşmenin toplusu bir tür emek katliamına dönüşecek, eğitim-öğretim dibe vurmuşken dipsiz kuyulara düşecek çünkü kitlesel cehalet onların bin yıllık hükümlanlık kaynağı ve teminatı olacak.

Akp'den menfaattenenlerin sayısı mümkün olduğunca artırılacak çünkü bilini ki bunun tersinde orada Allah'ın bir tek kuluna rastlanmayacak, bu eylem en alt seviyede de dilencilikle devam edecek ve hatta nüfus kâğıtlarında bunun için de bir hane açılacak. O hanesi dolu olan, özellikle seçim zamanlarında gidip partiden erzakını çaresizliğin sarmalında ar damarını çatlatarak alacak, yoksa vatandaşını dilenci-köle yapan o 'sosyal devlet' anlayışıyla başka türlü muhatap olunamayacak. Hakikatte iki koyunu 'kendileri' güdemeyen o zevat, o beceriksizlik ve bilgisizlikle el attıkları her millet meselesini -*bakın kendi meselelerini demiyorum*- batırarak amma lakin belagat ve yalan beyanatla, cemaat ve menfaat kıfayetindeki keyfiyetinde en karanlık sulara daha bir karanlığa yol alacak. Biat etmeyen zayı olacak...

Lakin bu bezirgân düzenine bizim bir çift lafımız hep olacak. Bu, şimdilik **'Hayır'** olacak...

UMUT TACİRLİĞİ VE RESMİ KUMAR...

Şöyle bakabiliriz meseleye: Bu da aslında pek de orijinal bir bakış değildir, ben Akpcilerin işe nasıl bir samimiyetsizlikle yaklaştıklarına bir de bu cepheden değineceğim. Spor Toto'dur, iddaa'dır ve bunun olarca türevidir, Şans Topu'dur, Kazı Kazan'dır, 10 Numara'dır, Süper Loto'dur, klasik piyango çekilişleridir (bir de bunlarda dağıtılan ikramiyenin iyice azaltılması söz konusudur ki bunu geçelim), at yarışları ve çeşitleridir (ve her gün iki kentte yarış var ve bazen başka memleketlerdeki gece yarışlarına ganyan oynatmak var) almış başını daha bir hızla yol almaktadır (unuttuğum varsa o oyundan özür dilerim).

Bir yeri idare eden bir iş yapar; öğretmen sınıfta, işçi fabrikada, çalışan ofislerde, çiftçiler tarlalarda... Değil mi? Bunu en üst düzeyde yapmaya çalışır insanlar olağan koşullarda. İdeal olan üzerinden konuşursak buyledir.

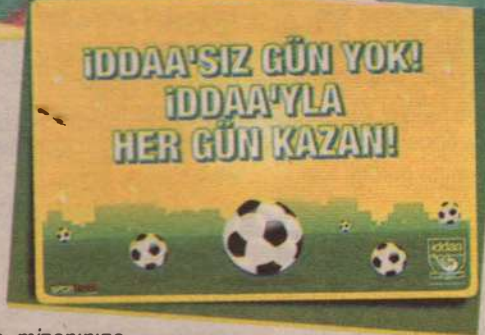
Bir sorun olursa o işi yapan/lar derdin ne olduğunu belirler ve sonra çözümler üretmeye çalışır. Bu sürece herkes bilgi ve becerisine göre katılır. Ama kimse de bu aşamalarda işi şansa bırakmaz değil mi? Yani bir ülkeyi yönetenler, ülkedeki yoksulluğu çözmeyi bir umut ticaretine dönüştürüp işin hal yoluna gitmez herhalde yukarıda saymakta zorlandığım şans oyunlarıyla.

Bakın, piyango idaresi oyun makinelerinin sayısını 10 bine çıkarıyormuş, ikinci aşamada oyunları elektronik ortama taşıyacaklarmış, oyunları yaygınlaştırmak için cep telefonlarını devreye sokacaklarmış, (Yahu bu adamlar sağlığa zararlı diye TV'lerdeki sigaralarla bile savaşıyorlar görüntüleri ucubeleştirerek, gürtlüyle

mücadele diyerek içkili mekânları derdest ediyorlar ama şurada yapıları bakın, bildiğiniz kumarı yaygınlaştırmak... Hay aklınıza, sevginize, ızanınıza, mizanınıza...

Neyse...), otomat tarzı oyun makineleri yaygınlaştırılacakmış, her yıl yeni bir oyun sistemi kurulacakmış, biletler sanal ortamdan alınabilecekmiş, tabii sözde sosyal yön nedeniyle kredi kartlarıyla oyun oynamayı engelleyeceklermiş ama bu da hikâye olur, sanal alışverişi nasıl olacak, o da ayrı bir çelişki olarak oracıkta durmaktadır o zaman.

Söz konusu makinelerde 18 yaşındakiler ve üstündekiler oynayabilecekmiş ki bu işin bir başka 'yalan'ı; yalan çünkü bunu idare ve takip edecek bir

niyet asla olmayacak. Şimdi, vatandaşın refahını bu sahte umut kapılarıyla sağlamaya çalışan ve bu esnada milletin cebindeki üç kuruşu da çaresiz kalan insanların bir çare arayış macerasında cebellezi etmeyi sistemli-programlı bir biçimde tasarlayan hükümetin Başbakan'ı bize "Milletle hizmet yolunda başımızı koyduk. Bu yola beyaz kefenimizle

çıktık," diyor. Tabii bu lafı şans oyunları için demiyor ama bunların millete hizmet balonunun posasından geriye, yuvarlanan toplardan ibaret yukarıda bahsettiğimiz görüntü kalıyor.

Basit sahneler

Yoksulluktan kırılmış köyler, mahalleler, kasabalar, şehirler, buralarda yaşam mücadelesi veren insanlar... Bu insanların bir başınalıkta sarıldıkları o oyunlar, ayrıca çeşitli izbe mahalle kahvehanelerinde, bozma kulüplerde dönen irili ufaklı kumarlar, tombalar... Yine buralarda son bir hamleyle o birkaç günü kurtarmak için faydasız hamlelerle ufalanan umutlar, kredi kartlarının olağan kullanımlarının dışında orta çıkan kredi kartı tefeciliği, bankaların en zalim ve en resmi tefeciliği sarmalında perişan olan esnaf, memur, işçi, öğretmen... **Adana deyimiyle 'Allahı şaşırmış' insanlar...** Bakın yolsuzluklardan, eksenden, hükümetçilerin basiretsizlikleri nedeniyle sonu nereye varacağı meçhul açılımdan, herhangi bir kavga'nın bir tür iç savaş provasına dönüştüğü gerginliklerden bahsetmiyorum bile. Çok temel ve basit gündelik hayat hallerinden söz ediyorum sadece, hemen her gün hepimizin içinde olduğu sahnelerden. Şimdi bunlar bize her fırsatta 'memleket aşkı'ndan bahsediyor, bir 'evet'le hayatımızın hakiki bataklığının gül bahçesine dönüşeceğini ima ediyorl en yağaracı, ağız kalabalık, yüzsüz, utanmaz yandaşlarıyla.

Ama hayır, bu numaranızı yutmayacağız. Siz bu yoksulluğa adam gibi çözümler üretmedikçe, söylediğiniz her lafı yalan olarak addedip, **"Hayır, oyununuza daha fazla gelmeyeceğiz,"** diyeceğiz.

Lenin, kafa karışıklığına iyi gelir!..

Çok değil daha 30 sene önce cuntayı alkışlarla, şapka çıkararak selamlayıp, işçi sınıfının haklarını çalan ve halk savaşçıları zindanlara, tabutluklara gönderen zihniyetin temsilcilerinin, en koyu özgürlükçü kesildiği tuhaf günler yaşıyoruz. Darbenin mimarı zihniyetin sahipleri, yine her zaman en iyi yaptıkları işlerden biri olan mağdur edebiyatına sığınarak masum rolü kesiyor.

Daha dün Güler'in, Alaattin'in ve pek çok devrimcinin ölüm fermanının altına imzasını atanlar sanki kendileri değilmiş gibi, bugün yine aynı aymazlık içinde utanmadan 12 Eylül cehenneminde katlettikleri devrimcilerin anıları ve mektupları üzerinden ağlama törenleri düzenliyorlar. Medyada sıkça karşılaştığımız ağlama törenleriyle Meclis'i adeta ağlama duvarına çeviren kan tacirleri, bu cesareti ve bu hakkı nereden alıyor?!

İzledikleri baskı, sömürü, yoksulluk, kan ve katliam politikalarıyla halkın kalesini gol yağmuruna tutan 'vatan aşıkları', bu kez kıvrak vücut çalımlarıyla ezilenlerin ceza sahasına girerek, **12 Eylül Anayasası'ndan 12 Eylül'de kurtulma yalanının arkasına gizlenip bir 'EVET' alma ve ezilenlerin filelerini bir kez daha havalandırma sevdasına düştüler.**

İktidar sahipleri temellerinin en sağlam kazığını çakmak için referandum kampanyasına çoktan başladı. Hem de Ahmet Kaya'nın seslendirdiği *Şafak Türküsü* eşliğinde.

Sözde muhalefet ise (CHP-MHP) 'hayır' demenin yol açacağı vahametini farkına varmış olmakla beraber, her zamanki kısır politika ve söylemleriyle 'HAYIR' kampanyasını örmeye çalışıyor.

BDP ile aynı gerekçeleri savunmamalarına karşın, devrimci hareketin bir kısmı ise boykot cephesi adı altında boykot stratejisini gücü ve etkisi oranında örmeye çalışıyor.

Referanduma çok kısa bir süre kalmış olmasına rağmen sosyalist ve devrimci çevreler arasında bitip tükenmek bilmeyen alışlageldik kısır tartışmalara bir yenisi daha eklenmiş oldu: Hayır mı demeli, yoksa boykot mu?

Mevcut iktidar, 'sivil' diktaya giden yolun taşlarını örmeye çalışırken bizi hâlâ geçmişten günümüze kadar devam eden, her seçimde esir alan kronik hastalık nüksetmiş bulunuyor.

Bir konuyu ele alırken/tartışırken, konuyu belirli kalıplar arasına sıkıştırmamın, tartışmayı belirli kavramlar düzleminde ele almanın, sonuca ulaşmak açısından sağlıklı olduğunu düşünüyoruz. Bu yüzden konuyu ayırıştıracağız.

Zavallı 'EVET'çiler...

Referandumda evet diyeceklerini belirten liberal 'sol' unsurlar tarihsel işbirlikçi rollerini bir üst boyuta sıçrattıkları için onlar hakkında fazladan bir şey söylemenin zaman kaybı

olduğunu ve yarar sağlamayacağını düşünüyor ve onları ihanetleriyle baş başa bırakıyoruz...

HAYIR! Ama neden?

Adına muhalefet denen düzen partilerinin arasındaki it dalaşının bizi zerre kadar ilgilendirmedikçe özellikle belirtmek gerekir. Zaten onların neye niçin hayır dedikleri de ayan beyan ortadadır. Al birini vur ötekine. Yaşadığımız onca deneyden çıkardığımız sonuç, 'milliyetçi', 'ulusalci' tabir edilen bu güruhlardan Türkiye ezilen halkları ve işçi emekçi kesimlerinin lehine herhangi bir 'hayır' çıkmayacağıdır.

Bizim 'hayır' oyu kullanma gerekçemiz ise gayet açıktır:

12 Eylül Anayasası'nın öz çocuğu olduğundan, toplumu değil devleti güçlendirdiği için, neo-liberal politikaların önünü tamamen açtığı için, emeğin haklarını değil sermayenin çıkarlarını savunduğu için, hayır diyen herkesi 'Ergenekoncu' ilan ettikleri için, kağıt üzerinde de olsa emekçiler lehine olan kısmi hakları ortadan kaldıracığı için, **iş isten geçtikten sonra RTE'ye, "Padişahım çok yaşa!" dememek için, işçilerden ve ezilen halklardan yana yeni bir anayasa istediğimiz için, emperyalist ve işbirlikçi sermayenin sosyal ve ekonomik politikalarda engelsiz/dolaysız söz sahibi olması anlamına geldiği için...**

BOYKOT? Peki neden?

Bizim mahallenin boykotçularına gelince; temel hak ve özgürlükler yolunda örgütlü mücadeleyi yükseltmek için, referandumu gerici iç iktidar mücadelesinin sahnesi olarak gördükleri için, evet veya hayır demenin düzenin oyununa gelmek demek olduğunu savundukları için boykot tavrını savunuyorlar.

'Boykot'çular ve 'Hayır'cılar arasındaki tartışmada 'boykot'u savunanlar, emekten yana ve solcu olma iddiasındaki kesimleri referandum oyununa düşmekle, klikler arası çatışmanın tarafı olmakla ve asli unsur olan

devrimci fikirleri ve mücadeleyi görmezden gelmekle suçluyorlar.

Sözde demokrasilerin halkı kandırma araçlarından biri olan oy sandığı ile egemen sınıflar, topluma daima iki seçenekten birini seçmeyi dayatıyor.

İşçi sınıfı tarihi, burjuvazinin bütün dayatmaları karşısında sergilenen mücadelelerle doludur. Bu tarihi miras ve deneyimlere dayanarak devrimcilerin öne sürdüğü üçüncü bir seçenek daima boykot olmuştur. Boykot ezilen halkların gücü ölçüsünde örgütlü bir biçimde egemen sisteme karşı başvurabileceği ve kullanması gereken bir silahtır. İşçi sınıfının en güçlü silahı olan grev gibi.

Öte yandan, güçlü örgütlenmiş bir boykot hareketi referandumun yapılmamasını sağlamakla beraber ezilenlerin, egemenlerin suratına patlatacağı en etkili ve sert tokattır. Boykot bir uyarı niteliği taşımasının yanı sıra, bir halk ayaklanması niteliği taşıdığı için 'devrim provası' niteliği de taşır.

Güçlü örgütlenmiş bir boykot, ezilen halkların ve işçi sınıfının kendi gücüne olan inancını ona yeniden kazandırır. Başarıya ulaşan bir boykot ayrıca devrimcilerin beslendiği damarlara kan taşır. Nihayet boykot, esas olarak sınıf mücadelesinin yükseldiği koşullarda, mücadelenin önünü kesmek için uydurulan seçim aldatmacalarına karşı en etkili silahtır. İşçi sınıfına, "Sandığı bırak, mücadeleyi daha da yükselt ve iktidara yürü!" demektir...

Fakat sınıf hareketinin dibe vurduğu bir dönemde, topluma yeterince açık bir şekilde anlatılamayan, kitlelerin bilincine yükselmeyen bir boykot çağrısı ters tepir; kitlelerce ciddiye alınmaz ve devrimcilerin vicdanını rahatlattıkları bir tutum olmaktan öteye gidemez. Yakın tarihimizde yaşanan 'boykot' deneyimleri bu örneklerle doludur...

Öte yandan, söz konusu anayasa paketi demokratik hakları düzenlemek genişletmek şöyle dursun, mevcut düzenin bekasını ve onun bugünkü temsilcisi durumunda olan AKP'nin

diktatörlük zeminini sağlamlaştırmaktan ve genişletmekten başka bir nitelik taşıyor. 12 Eylül anayasası askeri diktatörlüğün anayasasıdır. Onun sıpası olan 12 Eylül 2010 anayasası ise, anasının tam entegrasyon sağlayamadığı günümüz emperyalizmiyle halvet olma sevdasını ifade eden değişikliklerden müteşekkildir. Bu durumu açıkça ifade edip, **işçi sınıfına yeni saldırılar içeren bu anayasa önerisine karşı çıktığımızı, işçilere gerçek demokratik haklar sağlayan bir anayasa için mücadele yürütmemiz gerektiğini, bunun ancak işçilerin kendi örgütleriyle temsil edileceği bir KURUCU MECLİS'le mümkün olduğunu vurguluyoruz...**

Güncel siyasi meselelere dair söz söylerken alıntılara başvurmak pek hoşlandığımız bir yöntem olmasa da, 'boykot' tutumunu savunan kesimlerin 'Leninist' sıfatına sahip çıktıklarını dikkate alarak Ekim Devrimi'nin büyük önderi Lenin'in seçimler ve boykot üzerine yazdıklarını hatırlatmak istiyoruz:

"Boykot eski rejimi yıkmayı direkt olarak hedef alan, onu zayıflatarak çalışamaz hale getirmeyi hedefleyen bir mücadele aracıdır... Sonuç olarak, boykotun başarısı rejime karşı direkt bir mücadeleyi, ona karşı ayaklanmayı... gerektirir..."

"Yaygın bir devrimci atılım yoksa, deyim uygunsa her yerde eski rejimin yasal çerçevesinden geçen bir kitlesel kaynaşma yoksa, boykotun hiçbir başarıya ulaşması mümkün değildir."

Netice...

Bizim siyasi meselelere bakışımızda ve belirleyeceğimiz tutumlarda en temel kriter, işçi sınıfının çıkarları ve durumudur. Herhangi devrimci bir dalgalanmanın söz konusu olmadığı, emekçilerin kitlesel hareketinden söz edilemediği güncel koşullarda, tabiri caizse **hareketin dibe vurduğu böylesi bir dönemde, esas olan işçi sınıfımıza yeni mevziler kazandırabilmek, en azından elindekileri kaybetmemesi için mücadele etmektir.** Lenin'in söylediklerini de hatırlayarak, boykotun bu referandum sürecinde zamansız ve haylaz çocuk inadından öteye gitmeyen bir söylem olduğunu düşünüyoruz.

Her ne kadar boykot zamanında kullanıldığında önemli bir silah olsa da, bu referandumda güçsüz, edilgen, evet cephesini güçlendiren ve onların değirmenine su taşıma olasılığı yazık ki çok fazla olan bir tutumdur.

Bu yüzden biz her iki 12 Eylül Anayasasını da **'RED'DEDİYORUZ! Ve sandığa gidip HAYIR oyu atacağımızı beyan ediyoruz.** Ve son olarak Erich Fromm'un bir sözünü hatırlatmak istiyoruz:

"Direnme gücü, dünya 'evet' sözcüğünü duymak istediğinde 'hayır' diyebilme yetisidir..."

Çocukluğumuzun Eylül'ü...

1 2 Eylül öncesine ait hâlâ hafızamda kalmış birkaç hatıra var. Bunlardan biri, tumbul çocuk yanaklarını çikolata karşılığında devrimci ablalarına pazarladığımdır... Her iki yanağımın öpülmesi karşılığında bir adet çikolata alırdım. Esasen yaptığının çok ahlaklı olduğu söylenemese de, bu işten ciddi miktarda çikolata elde ettiğimi itiraf ediyorum.

Bir de, biraz silik bile olsa, her akşam tüm mahallenin birilerinin evinde toplanıp, artık çok yaklaşmış olan devrim gerçekleştikten sonra kurulacak yeni ülkede yapılacakları konuştuklarını ve çocuk kulaklarımızın, oynadığımız oyunların arasında büyüklerimizin o laflarına aşına olduğunu hatırlıyorum. 'Proletarya', 'devrim', 'sosyalizm'... Biz bunların yerine anne babalarımızın bize ilgi göstermesini bekler, sevimlilik yapardık. Ancak tüm **ülke, devrimin artık geldiğine, elinin kulağında olduğuna o kadar inanmıştı** ki, çocuklarla ilgilenmeyi devrim sonrasına bırakmakta sakınca görmüyorlardı.

Bizim o zamanlar yaşadığımız ev Ankara'daki zırlı birliklere çok yakındı, bir sabah tüm sokaklarda tankları gördüğümüzü, tankçı askerlerin, el ele tutuşmuş halde sokakta gezen ablam, kardeşim ve bana el salladıklarını hatırlıyorum. İlginçtir, aklımız durumu algılamasa da, tanklara ufaklık taşlar attığımızı da hatırlıyorum. Devasa tanklara attığımız taşlar elbette bir direniş başlatmadığı gibi, askerler tarafından da ciddiye alınmamış bir çocuk oyunu olarak algılanmıştı. Zaten her şey bizim için oyundu.

Dergileri yüz binlerce dağıtılan devasa devrimci hareketler ise bir anda ortadan kaybolmuştu. Artık öpücük karşılığı çikolata kazanabileceğim devrimci ablalarım ortalarda görünmüyordu. Zaten sokağa çıkmak bile ciddi bir sorun haline gelmişti. **Çok sevdiğimiz ablalarımızın ve ağabeylerimizin acı dolu işkencelere maruz kaldıklarını, hatta bir kısmının öldürüldüğünü söylüyorlardı.** Duyduklarımızdan sonra askerler bizim için bile birer korku unsuru haline geldi.

Babamın Libya'ya çalışmaya kaçması da işte tam bu sırada gerçekleşti. Biz üç çocuk ve annem, eski mahallemizden çok uzak bir yere taşındık. Bir gün bakkala ekmek almaya gittiğimde jandarmaların bakkala bizim evin adresini ve annemi sorduklarını duydum. Korkudan

sesimi çıkaramadığımı ve koşarak eve gidip anneme duyduklarımı anlattığımı hatırlıyorum. **Annem bizi ev sahibine emanet ettikten sonra, çok uzun zaman bizim için bir bilinmez oldu. Çok sonraları bir bölgenin silah sorumlusu olarak gözaltına alındığını ve günlerce işkence gördüğünü öğrenecektik.** Annem çeşitli işkencelerden geçip de dışarıya çıktığında çok zayıflamıştı, özlemle sarıldığımızda canını yaktığımızı hatırlıyorum. Sonra dedemlerin evine taşındık; annem geceleri titreyerek uyanır, etrafına gerçekliği kavramak ister gibi bakardı. Ben ise **günler boyunca annemin ayak parmaklarında kalan elektrik yanığı izlerine bakıp korkar, onun da her an ölebileceğini düşünerek ağlardım.**

Cuntanın süresi uzadıkça yaşımız ilerliyordu ve artık sokaklarda devrimciler yerine askerler geziyordu. Çok sevdiğimiz birinin uzun süre ortadan kaybolması ve bir daha geri dönmemesi bile sıradan bir durum haline getirilmişti.

Ben hâlâ devrimcilerin ölmeyeceğine ve bu durumun çok uzun sürmeyeceğine inanıyor, ağabeylerimin ve ablalarımın geri dönmelerini, tüm ülkeyi alt-üst edenlerden hesap sormalarını bekliyordum. Ben liseye başlayana kadar geri dönmediler, döndüklerinde ise pek çoğunun inancını yitirdiğini

"Bizi kullandılar," dediğini ve bir süre sonra irili ufaklı ticari işlere giretiklerini gördüm.

Burada biraz mola verelim... Arı kuşları... sanırım hemen herkes bilir. Dünya üzerindeki en küçük kuş türüdür, inanılmaz hızlı ve çok sayıda kanat çırpırlar, çiçeklerden aldıkları nektar ile yaşarlar, çok hafif bir rüzgâr dahi tüm uçuş dengelerinin bozulmasına ve hedeflerinden metrelerce öteye savrulmalarına sebep olabilir. Fakat inatla hedefledikleri çiçeğe ulaşmak için kanat çırpmaya devam ederler. Maalesef Türkiye devrimci hareketleri, 12 Eylül geldiğinde arı kuşlarının gösterdikleri iradenin ufak bir örneğini dahi gösteremedi. (Bireysel olarak sonuna kadar mücadeleye devam eden tüm devrimcileri bu yorumdan ayrı tutarım.) Kendilerine inanmış binlerce insanı hayal kırıklığına uğrattılar.

Bu ülkede 'sol'un ve devrimin tarihi, bireysel kahramanlıklara rağmen, yenilgiler tarihi olmanın ötesine geçemedi.

Hele bürokratik işçi devletleri birer birer çözüldükten sonra, sol içi tartışmaların yönü ülke yönetimlerinden kişilere, kişilerden de insanlar arasındaki diyaloglara kadar indi ve siyaset inanılmaz kirlendi.

Oysa **bütün siyasi hareketler 'yeni insan'ı tarif ederken; çarmlıha**

gerilen İsa kadar aziz ve erişilmesi imkânsız bir insan modelini anlatırdı. Ben 35 senedir tarif edilen insanla karşılaşmadım. "Ya görüldüğün gibi ol, ya da olduğun gibi görün," lafı ne doğru bir laftır..

Biz, bir bütün olarak, asla tarif ettiğimiz gibi olmadık...

12 Eylül'ü birilerinin talimatıyla gerçekleştirmiş olan insan müsveddelerinin bu ülkeye çektiği acıların tarifi ve telafisi asla mümkün olmayacak. Elleri onlarca devrimcinin kanı olan bu güruhtan hâlâ ellerindeki kanla yaşayanlar var ve bu durum insan onurunu aşağılamaktan başka bir şey değil.

12 Eylül'e karşı gerçekçi ve geçerli bir direniş maalesef örgütlenemediği gibi, sonrasında yaşanan toplumsal yozlaşmanın önüne geçecek ciddi kurumlar ve kalıcı bir karşı-kültür de örgütlenemedi. Elbette bu bireylerden değil, cuntanın etkisini kaybetmesi ile birlikte yeniden sahneye çıkan solun, 'diğer solcular' üzerinden politika yapmayı bir alışkanlık haline getirmesinden kaynaklanıyordu; düzene karşı konumlanmayan, düzen tarafından sindirildi...

Her hareketin içinde insanlar var ve hareketlerin oluşmasına sebep olan esas unsur, insan... Malzemesi insan olan her yerde elbette insan hatası vardır. Fakat insan hatasının siyasetin asli malzemesi haline getirilmesi kesinlikle ahlaklı ve anlaşılabilir değil. Doğrusu, siyasi hareketlerin eleştirilerini politikalar ve programlar çerçevesinde yapmasıdır. Maalesef bugüne kadar bu becerilemedi.

90'lardaki yenilgiden sonra ise ciddi bir kitlesel devrimci kuşak ortaya çıkmadı, devrimci hareketler ve sosyalist sol çok ciddi güç kaybı yaşadı. Ve bu hareketlerin eski tarzlarını sürdürerek yeniden güç kazanmaları oldukça zor görünüyor. Yapılması gereken; tüm dünyada yeniden yükselmesi kaçınılmaz olan devrimci dalgaya hazırlanmak ve bu yükselişten gerekli gücü kazanarak çıkmayı başaracak, hatalardan ders çıkarmış ve temiz siyaset yapan devrimci bir partiyi inşa etmektir. Bu ülkede devrim için mücadele etmiş olan her bir bireyin ülkemizin devrimci değeri olduğunu reddetmeyen, kendini bir ENTERNASYONAL vasıtasıyla dünya devriminin bir parçası olarak kurgulayan devrimci bir parti...

Ve arı kuşu gibi olmak lazım. Rüzgârda savrulsak bile hedefi unutmamak ve hedefe doğru ilerlemek...

Memleket hali, 12 Eylül tahterevallisi

Çok acayip oyunlar oynanıyor memlekette, sanmıyorum dış mihraklı olsunlar, o kadar acayip yani... Bütün oyunun ilham kaynağı içimizdeki çocuk, bir türlü büyümek istemiyor. İç mihraklı, taa içimize, çocukluğumuza incek kadar mihraklı bir oyun oynanıyor, çok acayip. Sivil-asker tahterevallisinde bir o iniyor bir bu kalkıyor, bir havalanıyorlar, bir kıçları yere vuruyor, zıplıyor... Sıkıldıklarında ortada buluşup konuşuyorlar, sonra biri kaykılıyor arkaya doğru, basıyor ağırlığı, bacaklarını kaldırıyor, diğeri kahkahalarla havalara uçuyor. Çok acayip oyun.

Öyle garip denge hallerinden birinde, CHP, bir laf atmıştı ortaya -mabadını götürebildiği kadar uca götürüp, ek ağırlıkları yanına alıp- "Geçici 15. maddeyi el ele kaldıralım, 12 Eylülcüler yargılsın..." Sonra garip bir şey oldu, bütün bir ülke 12 Eylül'de neler olduğunu yeni öğrenmiş gibi ağzını aval aval açıp izlemeye başladı, köşeciler köşelerinde, İdris ve Ahmet ve Hasan Abiler sandalyelerinde en doğrusunun ne olduğunu anlatmaya giriştiler. Halbuki meselenin üzerinden 30 yıl geçmiş, yani üzerinden üç ay bile geçmeden her şeyin unutulduğu bir memlekette 30 yıl önceki hadisin hatırlanabilmesi hayret verici değil de nedir? Daha da hayret verici olanı solcuları ve bir grup aydını bir kenara bırakırsanız meselenin 30 yıl boyunca hatırlanmaması mıdır yoksa?

Son birkaç yıldır köşe yazarları, hatta düzen siyasetçileri 12 Eylül'den, yaşananlardan, etkilerinden bahsediyorlar; peki ama aynı kişiler 80'li, hatta 90'lı yıllar boyunca 12 Eylül'ü ağızlarına almışlar mı? Bir çoğu eylül kelimesini bile kullanmaktan imtina etmemiş miydi? Son yıllarda 12 Eylül'den bahseden filmler çekiliyor, kitaplar yazılıyor. O filmleri çeken ekiplerin içinde sayıları küçümsenmeyecek miktarda erotik film furyasına bulaşmış olanlar, Ahu Tuğbalı, Serpil Çakmaklılı, Tolga Savacılı video filmlerinde çalışmış olanlar var. Dönemler farklı ama değil mi, olabilir öyle şeyler...

Bir meselenin hatırlanması başka şey, unutulduktan sonra birden akla gelivermesi apayrı bir şey. Misal, ocağı açık bıraktığınızı önce unutup

sonra hatırlarsanız, eve geri döner kapatırsınız. Ama bir karşıdevrimi unuttuğunuzu sonradan hatırlarsanız ne yaparsınız? Her neyse CHP'nin bu söyleminin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti zaten, onlar bile unutmuşlardır mutlaka...

Ayşen Gruda: "Şaban kendimi intihar edeceğim!"

Yalnız akılda kalan bir şey var, o günlerde, Kenan Paşa'nın, "Yargılanırsam intihar ederim," dediğini biliyoruz, hepsi tamam yani. Bilmediğimiz kimleri ne için ve nasıl yargılayacağımız. Her ne kadar Adalet Bakanı gaf yapar gibi referandum müspet sonuçlansa bile pašaların yargılanmasının zor olduğunu itiraf etmiş olsa da Paşa'yı yargıladılar varsayalım. Sonra Diyarbakır Cezaevi bilmemkaçıncı müdürünü ya da Metris Kışlası saymanını da yargıladılar diyelim hatta, sonra, sonra? Misal Paşa'ya methiyeler düzenleri, resimlerini satın alanları da yargılayacaklar mı? Yahut ilkokulda her üç günde bir suratımı darmadağın edecek kadar fena döven öğretmeni mi, sendikasılaşan işçileri, birkaç büyük popstarı, Ahu Tuğba

ve Serpil Çakmaklı'yı, Erdal'ı tutan parmaklığı, ipi, kapıyı, tabureyi, Bodrum'da bar açanları, bodrumlarında kaçak saklayıp vicdanını rahatlatanları, alış veriş merkezlerini, mazot ve odunu, Tolga Savacı'yı, bütün iskelelerde iş güvenliği almadan çalışan sıvacıları, midyecileri, hayali ihracatçıları, işini bilen memurları, işinden anlamayan fişlemecileri, mezar hırsızlarını, gece bekçilerini, zina ediyor diye öpüşen çiftleri kovalayan park görevlilerini, Cherry Cherry Lady ile Yekeke'yi, kandan bayrak, kınadan dövme yapanları, bizatihi kanı ve kınayı...

Suç duyurusu için bir liste yapmalı, toplumu iliklerine kadar çözen, dejenere eden, ezilenden yana değil güçlüden yana tutum almayı alışkanlık haline getiren her şeyi yargılamak mümkün mü? **Bırakınız yargılama sürecindeki komuta kademelerini sıralamayı, o yıllardaki en küçük askeri birimlerin tamamı yargılansa bile çözülmez bizim davamız, divâna kalır gibi.** Ha bir de üç tane kıyırık korucuyu yargılayamayan, yahut yargılasa sırtlarını pış pışlayan adalet sistemi? Gülemiyorum bile...

Paşa intihar edermiş!..

... * ...

CHP'nin teklifinin samimi olduğunu düşünelim. Daha da ileri gidelim; bu güzel teklif karşısında huşu gözyaşları döken -buna alışıklar- AKPliler'in anayasa değişikliğini sırf bu yüzden hazırladıklarına inanalım. Bir samimiyet testi önermeyecek kadar da güvenelim bunlara. Bunun yerine biz de bir teklif verelim: **1996'da Marmaris'te Kenan Evren'e suikast düzenleyecekleri iddiasıyla yakalanan devrimcilerin davası düşürülsün, kendileri salıverilsin.** Çok basit!

Yargı yargıya bakar, yargıdan sular akar

12 Eylül'ü yargılamak değil muradımız. O dava çoktan divana kaldı. Şu saatten sonra 93 yaşındaki Kenan Evren'i hapse atsak kime ne faydası olacak? Yahut *Time* dergisi tarafından dünyanın en zengin 50 generalinden biri olarak gösterilen **Tahsin Şahinkaya'nın servetine dokunamadıktan sonra neyin hesabını soracaksınız kendisinden?** Yalnız bu arada düşünün, dünyada ülke sahibi olan general sayısını, birisi Sudanlıdır mesela ve

EYLÜL, DAMAR, USTA YAŞAR!..

"İnsan eşref-i mahlûkattır derdi babam bu sözün sözler içinde bir yeri vardı ama bir eylül günü bilek damarlarımı kestiğim zaman bu söz asıl anlamını kavradı" *

Bir eylül günü -hatta gün bile doğmadığı vakitler- bir ülkenin bilek damarları kesildi. Bazı on yıl sonra kurulacak yeni dünya düzenini, bazıları yüksek idealleri kavradı, bazılarına kavrayacak hiçbir şey kalmadı sonraki yıllar boyunca, bazıları da bütün kavradıklarını unuttu. **İp atlayan çocuğun da köyde akşamları rakısını tatlı tatlı içen dedemin de ama en çok da bu ülkenin bilek damarları kesildi.** O çocuğu İmam Hatip'e, dedemi Hacı'ya uğurladık, ülke ise işkencehanelerde ırzına geçilmiş bir kurban olarak kaldı orta yerde. Biz sevdik, galiba onlar da terk etmedi, 30 yıl sonra hâlâ buradalar, biz de hâlâ seviyoruz eski Yeşilçam filmindeki kirletilmiş masum kadın rolünün pek yakıştığı ülkeyi. **Asıl gerçek ise gaziocular kralı kıvamlı pašaların,**

çok uluslu şirketlerin, yüzde yüz yerli malının, illa ki ithalatçılar, ihracatçılar, Şeyhülislam'ın 30 yıl boyunca her gün ırzına geçtikleri masum genç kızın makatına cop sokulduğunu söyleyenleri topuğundan vurması, F tiplerine atırmasıdır, ne Erol Taş, ne Nuri Alço bu kadar habıs olmadı...

Bir eylül günü -daha evlerde anneler uyanıp da dantelli masa örtülerine kahvaltılıkları koymadan evvel hatta-benim ülkemin bilek damarları kesildi. O vakitten beri kirlenmesin diye danteller, ucuz pazar işi muşambadan örtü serer annem. Babamsa o günden beri inanmaz insanın eşref-i mahlûkat olduğuna, "Sakının kendinizi insanlardan" der. Hayali ihracatı teşvik edenlerin hükümet kurduğu bu film, artık bir melodram olmaktan çıktığında bile masum genç kızın hâlâ masum olduğuna inandık, kurtarsak kötü adamın elinden evimize baş tacı yapacaktık. Demek biz biraz o eylül gününün öncesinde kalmışız, halbuki masum sandığımız kız, bankerlerin yüzde 200

öğrenen bir yosmaya dönmüştü ağırdan. Eh ama bazı sözler tarih denilen tamahkâr tüccarı geçemeyecek kadar gerçek ve insan eşref-i mahlûkat olamıyor kanı akarken...

Bir eylül günü -kağıt mendilleri tanımadan, 'aquapark'ların film dekoru olmadığını öğrenmeden evvel- şimdi senin de olan -belki de hiç olmayan- ülkenin bilek damarları kesildi. İsmet Özel kendi damarlarının kesilmesi ile öğrenmiş insanın eşref-i mahlûkat olduğunu ve seccade yeşilinin loş ışıkta dolar yeşiline pek bir benzediğini. Benim ve senin ve statlarda bayrak sallayan delikanlıların mesela, tutkuyla sevdiğimiz yalnız ve güzel ülke, madenleri, tarlaları, yağlı boya ve kan kokusuna alışık geceleriyle insanın hiç de eşref olmadığını kavradı: **Bir eylül gününden sonra o ülke sadece işkenceyi, zindanı, postalı ve korkuyu değil, üçkağıtlılığı, bencilliği, dalavereyi ve kendisinden başka hiç kimseyi, hiçbir şeyi bilmeme hünerini öğrendi.** Ve hiç huzura eremedi bir daha, yeşil ve kırmızı kontrasttır zaten...

Bir eylül günü -Münir Özkul'u sokakta görünce gözlerimizin dolduğu günler geçmeden evvel hatta- Yaşar Usta'nın ülkesinin bilek damarlarını kestiler. O vakitler fantezi edebiyatının büyük kahramanı Yaşar Usta'yı öldürürken prodüksiyona oturmuş ve purolu ağızlarıyla büyük, mağrur bir tüccar kıvamlı pašalar ve diğerleri yerine *Harry Potter*'i koydular. Bir sirk curcunası ve biraz da iltimas üçüncü sınıf orospuların video filmlerine...

Halbuki bazıları hâlâ inanır Yaşar Usta'ya. Ben inanıyorum mesela, sonra galiba sen de inanıyorsun, delikanlılar için statlarda bir sembol haline getirsek Yaşar Usta'yı onlar bile inanacaklar, Ezgi desen zaten *Kibritçi Kız*'a bile inanıp ağılıyor demek, o da inanır hâlâ. E buraya kadar gelmişken ve ifşa etmişken en çocuk yanımızı, Yaşar Usta'ya bile inanabildiğimizi -hem de bu çağda- niye inanmayalım ki 30 yıl her gün ırzına geçilen yalnız ve güzel ülke'nin hâlâ saf ve temiz olduğuna.

Kızanım;
Şunca'az inancın varsa insana

terevallisi -Çorumca: Çöydürümçüş-

Yargı yargıya bakar, yargıdan sular akar

12 Eylül'ü yargılamak değil muradımız. O dava çoktan divana kaldı. Şu saatten sonra 93 yaşındaki Kenan Evren'i hapse atsak kime ne faydası olacak? Yahut *Time* dergisi tarafından dünyanın en zengin 50 generalinden biri olarak gösterilen Tahsin Şahinkaya'nın servetine dokunamadıktan sonra neyin hesabını soracaksınız kendisinden? Yalnız bu arada düşünün, dünyada ülke sahibi olan general sayısını, birisi Sudanlıdır mesela ve

tek yurtdışı gezisini İstanbul'a yapabilmektedir. *Time* bu anketi yaptığı vakit Filipinler'den Zaire'ye kadar bir dizi ülke tüm varlıklarıyla bu tip generallere aitti. Çok şükür biz de sivilleşebilmiş yıllar içinde, ülkede bir anda zenginleşip dünya listelerine girebilenler artık sadece askerler değil.

Erbakan'dan sonra Erdoğan da bu listelere girebildi, dünyanın 8. zengin başbakanıdır kendisi, dalga geçmeye gelmez. Özetle iki tane cuntacının tutuklanması, biraz içimizi rahatlatır ama ondan

çok mevcut sivil zenginleşmenin meşrulaştırılmasına yarar. Gerçi o 'sivil'lerin bu kadarına bile cesareti olduğunu sanmıyorum.

Bizim aradan 30 yıl geçtikten sonra yapmamız gereken şey suçluları cezalandırmak değil, suçlarından arındırmak olmalı. Çünkü suçlular sadece apoletli ve silahlı olanlardan ibaret sanılmamalı.

Eğer 12 Eylül'ü sürdürmek göreviyle mükellef siyasetçileri başımızdan atamıyorsa,

Eğer 12 Eylül öncesinin beşte biri kadar sendikal işçi varsa ve kalan beşte dördünü sendikalı yapamıyorsa,

Eğer F tipleri Diyarbakır'ı, Metris'i, Mamak'ı aratmayacak durumdaysa ve direnişlerde ölenlerin adlarını bile anmaktan vazgeçmişsek,

Eğer reel alım gücü (Big Mac kuruyula ölçülür dünyada, biz tavuk döner kuruyula idare ediyoruz) 1977'nin altıda birine düşmüşse ve hâlâ sükutu altın sayıyorsa,

Eğer benzinin en pahalı olduğu ve en fazla dolaylı vergi toplanan ülkede yaşayıp sevmemenin kefaretinin terk etmek olduğuna inanıyorsa,

Eğer benzinin en pahalı olduğu ve en fazla dolaylı vergi toplanan ülkede bu kadar fazla cip olmasını yadırgamıyor ve üstelik bunların sahiplerini adamdan sayıyorsa,

Eğer üniversiteleri toplama kampı haline getirdikleri yetmiyormuş gibi bir de girişi paralı yapmalarına şaşırıyorsa, hatta kazık sokana kadarki hâtiyle YÖK'ü rahmetle anmaya başladığıysa,

Eğer kitap okumanın parayla, internet pornosunun bedava olduğu bir ülkede, çocuklarımız 100 temel eser yerine 100 temel pornocuyu ezbere sayıp döktüklerinde sadece gülüyorsa,

Eğer hâlâ katlanıyorsa ve patlamıyorsa;

Meğer ne çok yargılamışız 12 Eylül'ü!..

Bırakın lütfen 30 yıl geçtikten sonra her telde ötüp yargılamaktan bahsedenleri, daha iyi bir plan yapalım biz, önce şu tahterevalliye bir bozalım. 12 Eylül'le hesaplaşmanın gerçek yolunu bize saygın bir büyüğümüz, Rahmi Koç anlatacak şimdi:

"12 Eylül harekâtından önce her şeyi demokratik bir sistem altında yapmak zorundaydık. Bu da karar almak, yasa ya da yönetmelik

çıkarmak için aylar geçmesini gerektiriyordu. Yani her şey güç ve uzun zaman içinde gerçekleştiriliyor, her şeye politik açıdan bakılıyordu. Ekonomik yaklaşım hep arkadan geliyordu. Askeri yönetim altında fark, alınan kararların parlamentodan geçmesi gibi bir zorunluluk olmadığından çok hızlı hareket edilebiliyor. Ve üstelik askeri yönetim yanlış yapsa bile bunu kısa sürede düzeltebiliyor."

Demek ki esas hesaplaşma burada başlıyor. 1976'da DGM'leri kapattıran işçi sınıfının çok uzun yıllardır bir tane politik direniş sergilemediği, en ciddi sınıf mücadelesi alanının sendikalaşma sorunu üzerine oturduğu, onun bile son derece sınırlı kaldığı koşullarda köşe başlarında oturmuş ihtiyarlar gibi 12 Eylül sakızı çiğnemek bizim delikanlılığımıza sığmaz.

12 Eylül'ü acılarıyla anıp durmaktan ziyade, 12 Eylül öncesinin sendikal ve siyasal ortamını -bu sefer dersimize daha iyi çalışarak- yaratmak için çaba harcamak çok daha hayırlıdır. Öyle zor bir işten falan da bahsetmiyoruz bunu söylerken, alt tarafı 12 Eylül'ün size dayattığını iddia ettiğiniz yaşam tarzını biraz değiştireceksiniz. Akşamları taksitleri bir türlü bitmeyen plazmanın karşısında değil, komşunuzda oturmayı deneyin mesela. İlla sendikadan, siyasetten falan da bahsedin de demiyorum, iş oraya zamanla gelir. Üşenmeyin, direnişteki işçileri ziyaret edin mesela, büyük laflar edip onları örgütleme hayalleriyle değil, sadece daha fazla insan olduğunuzu hissetmek için. Bir gün olsun işe giderken ya da çay paydosunda futbol konuşmayın da daha farklı bir gündeminiz olsun. Hepsini bu kadar değil belki ama başlamak için bu kadar yeterli. Değiştirmek istiyorsanız, değiştirmekten kaçınmayın.

12 Eylül, dedim ya, yargılanmıştır, daha da davası olmaz. 12 Eylül'ü asıl Zeki Müren yargılamıştır. Vaktiyle yasaklı Zeki Müren'i görmeye Bodrum'a giden bir gazeteci sormuş:

- Efendim size niye paşa diyorlar?
- Paşalara ibne diyemedikleri için!

* Bu noktaların anlamını çözmek için özel bir tahsil gerekmiyor, bizim Hüsnü Ağanın tedrisatından geçmeniz yeterli.

hiç oturup düşünmeyece'en 30 yıl evvelini, dantele nostalji yapmayaca'an, muşamba masa örtüsünü yürütüp evden pankart yapaca'an. Gandalf olup Saruman'ın kulesine, Yaşar Usta olup Saim Bey'in ofisine dalaca'an çat kapı, dünyayı değiştirmek o kadar zor değil. Çünkü büyüklük parayla olmuyor. Yaşar Ustam anlatsın nasıl oluyormuş:

"Bak beyim, sana iki çift lafım var. Koskoca adamsın. Paran var, pulun var, her şeyin var. Binlerce kişi çalışıyor emrinde. Yakışır mı sana ekmekle oynamak? Yakışır mı bunca günahsız, çoluğu çocuğu karda kışta sokağa atmak, aç bırakmak? Ama nasıl yakışmasın. Sen değil misin öz kızına bile acımayan, bir damlacık saadeti çok gören? Anlamıyor musun beyim, bu çocuklar birbirini seviyor. Ama ben boşuna konuşuyorum. Sevgiyi tanımayan adama sevgiyi

anlatmaya çalışıyorum. Hıh! Sen büyük patron, milyarder, para babası, fabrikalar sahibi Saim Bey.. Sen mi büyüksün? Hayır, ben büyüğüm, ben, Yaşar Usta. Sen benim yanımda bir hiçsin, anlıyor musun, bir hiç.

Gözümde pul kadar bile değer yok. Ama şunu iyi bil, ne oğluma ne de gelinime hiçbir şey yapamayacaksın, yıkamayacaksın, dağıtamayacaksın, mağlup edemeyeceksin bizi. Çünkü biz birbirimize parayla pulla değil, sevgiyle bağlıyız. Bizler birbirimizi seviyoruz. Biz bir aileyiz. Biz güzel bir aileyiz. Bunu yıkmaya senin gücün yeter mi sanıyorsun? Dokunma artık aileme! Dokunma çocuklarımı! Dokunma oğluma! Dokunma gelinime! Eğer onların kılına zarar gelirse ben, ömründe bir karıncayı bile incitmemiş olan ben, Yaşar Usta, hiç düşünmeden çeker vururum sen! Anlıyor musun? Vururum ve dönüp arkama bakmam bile!.."

İşte bir eylül günü -galiba sen doğmadan evvel hatta- bilek damarlarımızı kestiler, ama bilmediler ne çok damarı var insanın, bilmediler mahlukatların en şerefisi değilse de en dirençlisinin insan olduğunu, 17 yaşında çocuğu asmayı bildiler, bunu bilmediler, bizse öğrenince hiç unutmadık.

* İsmet Özel, Amentü.

Çocukluğumuzun Eylül'ü...

1 2 Eylül öncesine ait hâlâ hafızamda kalmış birkaç hatıra var. Bunlardan biri, tombul çocuk yanaklarımı çikolata karşılığında devrimci ablalarımın pazarladığıdır... Her iki yanağımın öpülmesi karşılığında bir adet çikolata alırdım. Esasen yaptığının çok ahlaklı olduğu söylenemese de, bu işten ciddi miktarda çikolata elde ettiğimi itiraf ediyorum.

Bir de, biraz silik bile olsa, her akşam tüm mahallenin birilerinin evinde toplanıp, artık çok yaklaşmış olan devrim gerçekleşikten sonra kurulacak yeni ülkede yapılacakları konuştuklarını ve çocuk kulaklarımızın, oynadığımız oyunların arasında büyüklerimizin o laflarına aşına olduğunu hatırlıyorum. 'Proletarya', 'devrim', 'sosyalizm'... Biz bunların yerine anne babalarımızın bize ilgi göstermesini bekler, sevimlilik yapardık. Ancak **tüm ülke, devrimin artık geldiğine, elinin kulağında olduğuna o kadar inanmıştı** ki, çocuklarla ilgilenmeyi devrim sonrasına bırakmakta sakınca görmüyorlardı.

Bizim o zamanlar yaşadığımız ev Ankara'daki zırhlı birliklere çok yakındı, bir sabah tüm sokaklarda tankları gördüğümüzü, tankçı askerlerin, el ele tutuşmuş halde sokakta gezen ablam, kardeşim ve bana el salladıklarını hatırlıyorum. İlginçtir, aklımız durumu algılamasa da, tanklara ufacık taşlar attığımızı da hatırlıyorum. Devasa tanklara attığımız taşlar elbette bir direniş başlatmadığı gibi, askerler tarafından da ciddiye alınmamış bir çocuk oyunu olarak algılanmıştı. Zaten her şey bizim için oyundu.

Dergileri yüz binlerce dağıtılan devasa devrimci hareketler ise bir anda ortadan kaybolmuştu. Artık öpücük karşılığı çikolata kazanabileceğim devrimci ablalarım ortalarda görünmüyordu. Zaten sokağa çıkmak bile ciddi bir sorun haline gelmişti. **Çok sevdiğimiz ablalarımızın ve ağabeylerimizin acı dolu işkencelere maruz kaldıklarını, hatta bir kısmının öldürüldüğünü söylüyorlardı.** Duyduklarımızdan sonra askerler bizim için bile birer korku unsuru haline geldi.

Babamın Libya'ya çalışmaya kaçması da işte tam bu sırada gerçekleşti. Biz üç çocuk ve annem, eski mahallemizden çok uzak bir yere taşındık. Bir gün bakkala ekmek almaya gittiğimde jandarmaların bakkala bizim evin adresini ve annemi sorduklarını duydum. Korkudan

sesimi çıkaramadığımı ve koşarak eve gidip anneme duyduklarımı anlattığımı hatırlıyorum. **Annem bizi ev sahibine emanet ettikten sonra, çok uzun zaman bizim için bir bilinmez oldu. Çok sonraları bir bölgenin silah sorumlusu olarak gözaltına alındığını ve günlerce işkence gördüğünü öğrenecektik.** Annem çeşitli işkencelerden geçip de dışarıya çıktığında çok zayıflamıştı, özlemle sarıldığımızda canını yaktığımızı hatırlıyorum. Sonra dedemlerin evine taşındık; annem geceleri titreyerek uyanır, etrafına gerçekliği kavramak ister gibi bakardı. Ben ise **günler boyunca annemin ayak parmaklarında kalan elektrik yanığı izlerine bakıp korkar, onun da her an ölebileceğini düşünerek ağlardım.**

Cuntanın süresi uzadıkça yaşımız ilerliyordu ve artık sokaklarda devrimciler yerine askerler geziyordu. Çok sevdiğiniz birinin uzun süre ortadan kaybolması ve bir daha geri dönmemesi bile sıradan bir durum haline getirilmişti.

Ben hâlâ devrimcilerin ölmeyeceğine ve bu durumun çok uzun sürmeyeceğine inanıyor, ağabeylerimin ve ablalarımın geri dönmelerini, tüm ülkeyi alt-üst edenlerden hesap sormalarını bekliyordum. Ben liseye başlayana kadar geri dönmediler, döndüklerinde ise pek çoğunun inancını yitirdiğini,

"Bizi kullandılar," dediğini ve bir süre sonra irili ufaklı ticari işlere giriştiklerini gördüm.

Burada biraz mola verelim... Arı kuşları... sanırım hemen herkes bilir. Dünya üzerindeki en küçük kuş türüdür, inanılmaz hızlı ve çok sayıda kanat çırpırlar, çiçeklerden aldıkları nektar ile yaşarlar, çok hafif bir rüzgâr dahi tüm uçuş dengelerinin bozulmasına ve hedeflerinden metrelerce öteye savrulmalarına sebep olabilir. Fakat inatla hedefledikleri çiçeğe ulaşmak için kanat çırpıma devam ederler. Maalesef Türkiye devrimci hareketleri, 12 Eylül geldiğinde arı kuşlarının gösterdikleri iradenin ufak bir örneğini dahi gösteremedi. (Bireysel olarak sonuna kadar mücadeleye devam eden tüm devrimcileri bu yorumdan ayrı tutarım.) Kendilerine inanmış binlerce insanı hayal kırıklığına uğrattılar.

Bu ülkede 'sol'un ve devrimin tarihi, bireysel kahramanlıklara rağmen, yenilgiler tarihi olmanın ötesine geçemedi.

Hele bürokratik işçi devletleri birer birer çözüldükten sonra, sol içi tartışmaların yönü ülke yönetimlerinden kişilere, kişilerden de insanlar arasındaki diyaloglara kadar indi ve siyaset inanılmaz kirlendi.

Oysa **bütün siyasi hareketler 'yeni insan'ı tarif ederken; çarmıha**

gerilen İsa kadar aziz ve erişilmesi imkânsız bir insan modelini anlatırdı. Ben 35 senedir tarif edilen insanla karşılaşmadım. "Ya görüldüğün gibi ol, ya da olduğun gibi görün," lafı ne doğru bir laftır..

Biz, bir bütün olarak, asla tarif ettiğimiz gibi olmadık...

12 Eylül'ü birilerinin talimatıyla gerçekleştirmiş olan insan müsveddelerinin bu ülkeye çektiği acıların tarifi ve telafisi asla mümkün olmayacak. Elleri onlarca devrimcinin kanı olan bu güruhtan hâlâ ellerindeki kanla yaşayanlar var ve bu durum insan onurunu aşağılamaktan başka bir şey değil.

12 Eylül'e karşı gerçekçi ve geçerli bir direniş maalesef örgütlenemediği gibi, sonrasında yaşanan toplumsal yozlaşmanın önüne geçecek ciddi kurumlar ve kalıcı bir karşı-kültür de örgütlenemedi. Elbette bu bireylerden değil, cuntanın etkisini kaybetmesi ile birlikte yeniden sahneye çıkan solun, 'diğer solcular' üzerinden politika yapmayı bir alışkanlık haline getirmesinden kaynaklanıyordu; düzene karşı konumlanmayan, düzen tarafından sindirildi...

Her hareketin içinde insanlar var ve hareketlerin oluşmasına sebep olan esas unsur, insan... Malzemesi insan olan her yerde elbette insan hatası vardır. Fakat insan hatasının siyasetin asli malzemesi haline getirilmesi kesinlikle ahlaklı ve anlaşılabilir değil. Doğrusu, siyasi hareketlerin eleştirilerini politikalar ve programlar çerçevesinde yapmasıdır. Maalesef bugüne kadar bu becerilemedi.

90'lardaki yenilgiden sonra ise ciddi bir kitlesel devrimci kuşak ortaya çıkmadı, devrimci hareketler ve sosyalist sol çok ciddi güç kaybı yaşadı. Ve bu hareketlerin eski tarzlarını sürdürerek yeniden güç kazanmaları oldukça zor görünüyor. Yapılması gereken; tüm dünyada yeniden yükselmesi kaçınılmaz olan devrimci dalgaya hazırlanmak ve bu yükselişten gerekli gücü kazanarak çıkmayı başaracak, hatalardan ders çıkarmış ve temiz siyaset yapan devrimci bir partiyi inşa etmektir. Bu ülkede devrim için mücadele etmiş olan her bir bireyin ülkemizin devrimci değeri olduğunu reddetmeyen, kendini bir ENTERNASYONAL vasıtasıyla dünya devriminin bir parçası olarak kurgulayan devrimci bir parti...

Ve arı kuşu gibi olmak lazım. Rüzgârda savrulsak bile hedefi unutmamak ve hedefe doğru ilerlemek...

Türklerin İslam'la buluşması 'İlahi' mi?

Bir Ramazan'ı daha idrak ettik... İstanbul Fatih'in labirent gibi sokaklarından geçerken, cami kapsında oturmuş gençlerden biri soruyordu 'Hoca'ya, "Parfüm orucu bozar mı hocam?" Yanıtı kulak misafiri olmadım, geçip gittim...

Türkiye insanının dinle daha doğrusu İslam'la ilgili sorabileceği sorular, bu mantık çerçevesini aşmıyor/aşamıyor. Bir yığın komedi çıkıyor ortaya. Domuz gribi vakıası ve söylentisinin yaygın olduğu dönemde olduğu gibi... Dini bütün bir vatandaş, domuz gribi aşısıyla ilgili Diyanet İşleri Başkanlığı'na, "Bu aşının adında domuz kelimesi geçiyor, aşığı yaptırmamız caiz midir?" diye sormuştu.

İslam'ın siyasal olarak toplumsal yapıyı yoğun olarak etkilediği, politikanın dine, dinin politikaya alet edildiği, günlük yaşamımızda İslamcı temaların ve pratiklerin öne çıktığı, tarikat örgütlenmelerinin pıtrak gibi çoğaldığı, dini referanslarla hareket eden bir hükümetin iş başında olduğu bir dönemden geçiyoruz. Bizce çok da matah olmayan burjuva cumhuriyeti, daha da geriye sürüklenerek bir din devletine dönüştürülmek isteniyor. Hükümetin başı olan başbakan, çok rahat, "Referansımız İslamiyet'tir," diyebiliyor.

Böyle bir dönemde Türkiye toplumunun İslamiyet ve Müslümanlıkla olan tarihsel ilişkisini tekrardan gözden geçirmesi, sorgulaması ve doğru yanıtlar bulması gerekiyor. Bunu başarabilmek için de Türklerin nasıl Müslüman olduklarına dair egemen görüşlerin ve İslamcıların çarpık görüşleri dışında, Türklerin kılıç ve hançer zoruyla zorla Müslüman yapıldıklarının bilinmesi, öğrenilmesi gerekiyor.

Türkiye'nin Milli Eğitim müfredatına, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın görüşlerine ve tarikat şeyhlerinin anlatımlarına bakılırsa Türkler severek ve isteyerek Müslüman oldu. Hidayete ererek İslam dinini hiçbir zorlamayla karşılaşmadan kendi iradeleri doğrultusunda kabul ettiler. Bunun nedeni ise Türklerin dini olan Şamanizmle İslamiyet'in 'benzerlik'leriydi! Her iki dinde

de Tanrı fikri aynıydı. İslamiyet'te Allah fikri, Şamanizmde Gök Tanrıydı.

Türkiye toplumu, her koşulda dilimize pelesenk olan "yüzde 99'u Müslüman" ön kabulüyle Müslümanlığı 'tescil edilmiş' bir toplumdur ve nasıl zorla Müslüman yapıldıklarına dair çok fazla bir şey bilmemektedir. Bize öğretilen, Türklerin severek ve isteyerek Müslüman oldukları ve akın akın İslam dinine geçtikleridir.

Liselerde okutulan Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersi kitabında da aynı minvalde yalan bilgiler veriliyor: "(...)Türklerin inanç ve ahlak anlayışlarıyla İslam dininin temel ilkeleri arasında büyük benzerlikler vardı. Bu gibi benzerlikler de Türklerin İslam dinini kabul etmelerini kolaylaştırmıştır."

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın konuyla ilgili görüşü de bu doğrultudadır:

"Türklerin İslam dinine girmesi, Türk milleti tarihinde bir dönüm noktası olmuş, Müslümanlık için hayırlı sonuçlar doğurmuştur. Türkler, İslam dinini hiç bir zorlama olmadan kendi istekleri ile kabul etmiştir. Bunun başlıca sebepleri şunlardır:

1. İslam dini ve İslam medeniyetinin üstünlüğü,

2. İslam'a girmeden önce Türklerin eski dini inançlarının İslam inancına yakın olması ve İslam'ın getirdiği üstün prensiplerin Türk milletinin ruhuna ve manevi yapısına uygun düşmesi." (İslamiyet Gerçekleri Sitesi).

İslam tarihi araştırmacıları, Türklerin 'hiç bir zorlama olmadan' Müslüman oldukları tezinin doğru olmadığını söylemektedirler. Bunu ise, Türklerin kılıç zoruyla zorla Müslümanlaştırılmalarının tarihi olan 670-740 yılları arasındaki 70 yılın, tarih kitaplarında atlanarak verilmemesine, bu dönemde yaşananların anlatılmamasına bağlamaktadırlar.

Gerçekten de bu 70 yılda Müslüman Arapların Türklere yaptıklarını (ki, bu saldırı ve katliamlar bütünüyle dinsel temalı değildi; işgal, talan ve yağma da vardı) öğrenmek insanın tüylerini ürpertmektedir.

İşte bu 70 yılda yaşanan Türk-Arap savaşlarının madde madde özeti:

1. 100 binin üzerinde Türk katledilmiştir.

2. 50 binin üstünde Türk genci köle ve cariyeye yapılmıştır.

3. Şehirler yağmalanmış, ganimet diye halkın her şeyi talan edilmiştir.

4. Tüm zenginlikler, tarihi eserler yakılmış, yıkılmış, yok edilmiştir.

5. Dünyanın en büyük katliamlarından biri olan 'Talkan Katliamı'nda 40 bin Türk kesilerek 24 kildmetre boyunca ağaçlarda sallandırılmıştır.

6. Aynı şekilde 'Curcan Katliamı'nda da esir alınan 40 bin Türkün nehir kenarında kafaları kesilmiş, nehrin suyu kıpkızıl olmuş, cesetler yine ağaçlarda sallandırılmıştır.

7. 'Teslim olursanız canınız başlanacak' sözü hiçbir zaman yerine getirilmemiş, 'Şeriat söz tanımaz' denilerek kadın-erkek kılıçtan geçirilmiştir.

8. Araplar tarihte yaşadıkları bu en büyük yağma ve talandan büyük servet elde etmiştir.

9. Türkler böyle bir vahşet ve mezalimi Çinlilerden dahi görmemişlerdir.

10. Bu tarihi gerçekler 'İslam etkilenmesin' düşüncesiyle gizlenmekte, bahsedilmemektedir." (İslamiyet Gerçekleri Sitesi)

Türkiye toplumuna İslamiyet'in girmesi ve kökleşmesi tarihi kısaca budur ve bugün bu ülkeyi yönetenlerin referans olarak gösterdikleri İslam diniyle toplumsal yapının bütün alanlarını kuşatma istekleri de sorgulanmalıdır. Çünkü Türklerin Müslümanlaştırılmaları meşru bir zeminde olmamıştır ve tarihsel olarak bu ilişki sorgulanmalıdır.

İslamiyet üzerine yaygın bir düşünce de, "bu dinin en son din olduğu ve bütün insanlığa indiği" üzerinedir. Bu tez de doğru değildir. İslam Peygamberi Muhammed'in söylediklerine (hadislere) bakılırsa Türkler hep aşağılanmış ve asla Müslüman olamayacakları savunulmuştur. Araplara sürekli Türklerden uzak durulması telkinleri yapılmıştır.

"Peygamber'e göre Türklerle Arapların savaşı bir 'kıyamet alameti' sayılacak denli

önemlidir. Kıyametin ne zaman kopacağına ilişkin sorular özgülünde Peygamber; 'Kıyamet kopmadan (az) önce siz kıldan çarıklar giymiş bir milletle muharebe edeceksiniz. Onların yüzleri sanki (çekekle dövülmüş) derilerle kılıflı kalkan gibidir. Çehreleri kırmızı, gözleri çekiktir.' der." (Nasıl Müslüman Olduk? Erdoğan Aydın, sayfa: 76-77) Bir başka yerde ise: "Türkler size ilişmedikçe siz de onlara ilişmeyin; çünkü sizi severlerse yerler, sevmezlerse öldürürler." (Age. Sayfa 81)

İslam peygamberinin buna benzer birçok sahih hadisi var. Şeriat yanlısı çevreler bu hadisleri hep görmezden geldi, Türk-İslam sentezcileri ise çarpıtarak yorumladı, bu hadislerin aslında İslam'ın Türkler sayesinde yükseleceğinin işaretleri olduğunu öne sürdüler. Oysa İslam peygamberinin Türk düşmanlığı birçok hadiste açık bir şekilde yer alıyordu, Müslüman olamayacakları ve Müslüman sayılmayacakları savunuluyordu.

Türkiye'nin toplumsal ve siyasal alanında İslamiyet'in ağırlık kazandığı bir dönemde, Türklerin Nasıl Müslüman yapıldıklarına dair tartışmaların mutlaka yapılması ve tarihsel gerçeklerin üzerini kapatan örtünün çekilip alınması gerekiyor.

Kendi iktidarı, siyasal hırsları ve çıkarları için, İslamiyet'i bir atlama tahtası haline getiren Fetullah Gülen gibi tarikat şeyhleri, Recep Tayyip Erdoğan gibi siyasi parti liderleri ve dini referanslarla hareket eden tüm kesimler bu tartışmanın içinde olmalıdır. Türklerin nasıl (zorla) Müslüman yapıldıklarını, tarihsel gerçeklerin ışığında kendi taraftarlarına mutlaka anlatmalıdırlar. Eğer cesaretleri varsa tabi... Ancak bu tartışmanın kendiliğinden başlamayacağı da kesindir. Bu sorgulamanın, yoğun din sömürsü altında olan kesimlerin, yazının başlığı olan 'Parfüm orucu bozar mı hocam?' soru şeklinin ötesine geçerek sorulacak sorularla yapılacağı da bir gerçektir.

MEHMET ALİ YAZICI

İnsanların varlıklarını belirleyen, insanların bilinci değildir. Tersine insanların bilinçlerini belirleyen sosyal varlıklarıdır..." lafı da bunu destekliyor.

Bizler yöntem olarak şeyleri kendi koşulları içerisinde değerlendirip ele alırız her zaman. Kendi toplumumuzu ele alırken de genellikle bin yıllardır din faktörünün topraklarımızda etkin olduğunu, insanlarımızın "yüzde 99'unun Müslüman olduğunu", dini inançlarla uğraşmanın sınıf savaşımına bir şey kazandırmayacağını söyleriz. "Bu yaklaşımın sistemin değirmenine su taşımaktan başka bir faydası kaldı mı?" diye sormak gerekir.

Ne toplumun bin yıllardır bu tarz geleneklerle ve dini inançlarla yaşıyor olduğu ne de ülkemizin yüzde doksan dokuzunun Müslüman olduğu tarzındaki söylemler toplumun bu davranışlarını makul karşılamaya, hoş görmeye sebep oluşturmaz. Zira bu gibi yaklaşımlar insanlarda bilinç sıçramasını engelleyen kültürel yüklerin başında geliyor.

"... Ölü kuşakların geleneği, yaşayanların beyni üzerine

kâbus gibi çöker..."

Kapitalizmin en usta olduğu sanatın, her alanda sömürü olduğunu biliyoruz. O alanlardan biri, yüzyıllardan beri süregelen inanç sömürsü ve buna son veremediğimiz sürece gerek bu topraklarda, gerekse dünyada, devrimci sosyalist mücadelenin başarıya ulaşmasının kolay

olmayacağı aşikâr. Burjuvazi ve onunla işbirliği halinde olan dinci güruhlarla eş zamanlı, keskin bir ideolojik mücadele vermek devrimci mücadelenin farzlarından biri haline geldi.

Burjuvazi, egemenlik gücü ve sahip olduğu saldırı araçlarını kullanarak insanları yaşamış oldukları toplumsal ortamdaki her saniye daha fazla yalıtıp akıl tutulmaları yaşatırken, bizlerin tüm olanları 'din-vidan özgürlüğü' diyerek veya uydurma bir Mevlana hoşgörüsüyle karşılamak lüksümüz yok.

Sınıfsal bilincin oluşmasını istiyorsak, emekçilere, yaşadıkları sömürünün bir 'tanrı yazgısı' olmadığını anlatabilmeliyiz. Bunu başarabildiğimiz ölçüde, devrimci Alman şairin dizelerinde dediği gibi bir örüp, üç küfür sallayarak eski dünyanın kefenini örmemiz kolaylaşabilir. Zira mevcut sistem insanlarda sınıf bilincinin gelişimi bir kenara, insanlık bilincinin dahi gelişmemesi için elinden geleni ardına koymuyor...

FATİH ÇELEBİ

Asistanlar ve KAPİTALİST tıp...

“Uzmanlık öğrencisi; kurumlarındaki kadro unvanı ne olursa olsun, tıpta ve diş hekimliğinde uzmanlık ana veya yan dallarından birinde uzman olarak yetiştirilmek amacıyla, bu Yönetmelik ve ilgili mevzuat hükümleri çerçevesinde eğitim ve öğrenim gören, araştırma ve uygulama yapan tabip veya diş hekimidir.” (Tıpta uzmanlık tüzüğü, 4. bölüm, madde 14)

Tanımlamaların anlattıklarıyla işe başlamak eski bir gelenektir. Bu yöntemle hem tanımlamanın, bir başka deyişle kural koyucunun anlamsızlığı, diğer taraftan da yapılan tanımlamanın zamanla ne kadar içinin boşaltıldığı ortaya çıkarılır.

Tanımlama açıkça dört görev üzerine yoğunlaşmış. Eğitim, öğrenim, araştırma ve uygulamaya bileşenleri, bir anlamda önem sıralamasıyla yazılmış. Tıp eğitimi tamamlayan ve doktor unvanını alıp sağlık alanında hizmet verecek olan bir kişinin bir sınav sonrasında aldığı hakla yukarıdaki görev ve işlevlere sahip olması gerektiği tüzükle belirtilmiş...

Dünyanın emekçi sınıflarının mücadelesinde hekimlerin bu mücadelede yer alışı gerçekten ilginçtir. Bireysel anlamda ve eski mesleklerinin doktor olmaları öznelliğinde, dünyanın değişimine çaba verenlerinin hemen hemen tamamı aktif mesleklerini terk etmeden bunu yapmış. Kısa bir hatırlatma daha... Mevcut sağlık sisteminin kural koyucularına muhalefet etmeye çalışan kurum ve kuruluşlar var. 2002’de ilk çalışmalarına başlayan Tıp Öğrenci Komisyonu, tıp fakültesi öğrencilerinin birçok sorununa korkusuzca dikkat çekti. Türk Tabipler Birliği oldukça ciddiye alınması gereken ve çoğu zaman tarihsel anlamda bu ciddiyeti ortaya koymuş bir meslek odası. Diğer yandan uzmanlık dernekleri hem dünyadaki diğer meslektaşlarla iletişiminde, hem de yeni gelecek uzmanlarının eğitimlerinde ve diğer uzmanlık dallarıyla işbirliğinde ciddi görevler üstlendi. Elbette sağlık emekçilerinin tümünü ve halkın sağlığını hiç gündeminden düşürmeyen sendikalar muhalefetin en büyük halkası. Son bir halkayı daha anlatmaya çalışacağım...

Tüm sağlık çalışanlarının, hiç olmazsa tüm hekim ve ya hekim adaylarının tek bir çatı altında toplanmaları kavramsal olarak asla zor değil; bir yandan etki güçleri bölündükçe azalırken, bir yandan da

ilgili kişi sayısı artıyor. Sorunları farklı yönleriyle ortaya koymada becerileri sınırsız. Yani her birini ortaya çıkaran haklı süreçler var.

Farklı bir kategoriyiz

Burada bizler, yani asistan hekimler de istersek herhangi birinin muhalifliğine ya da yandaşlığına ortak olabiliriz. Buna rağmen çok farklı bir kategori olduğumuz gerçeğini durup dinlenmeden anlatmamız gerekiyor.

En başta, gerekliliğini ve yeterliliğini tartışabiliriz. Kavramlara fazla girip ortalığı bulandırmadan bir şeyler öğrenmek için ‘burada’ olduğumuzu belirtiyim. Eğitim hakkını savunmakla geçirilmesi gereken onca zaman ve sonunda eğitim almakla geçirilmesi gereken onca zaman, tamamen işgücü olarak kullanılmakla geçiriliyor. Burada her ne kadar tüzüklerinde yer alsa da, asistan hekimlerin varoluş amacı olan eğitim sorunsalı diğer tüm kurum ve kuruluşlar tarafından yok sayılıyor. Bunu söylemek için herhangi bir belgeye falan ihtiyaç yok, çünkü yaşadıklarımız açık ve net...

Asistan hekimlerin sorunlarını ve

bu sorunları ortaya çıkaran nedenleri ortaya koymadan önce neden farklı bir birlik olarak sağlık sistemi içinde olmamız gerektiğini kısaca belirtmek lazım.

İlk olarak bugüne kadar pek çok sorunla karşılaşılmasına rağmen, bu sorunları adımıza dile getirenler, yani meslek odası, uzman dernekleri, üniversiteler ve eğitim araştırma hastanelerindeki asistan komisyonları ve sendikalar tarafından hiçbir çözüm üretilmedi. Asistan hekimlerin birliğini oluşturmak için sadece bu bile yeterlidir ama dahası da var. Mesela, adımıza kurulu bir ‘tıpta uzmanlık kurulu’ mevcut. Adımıza yapılanlara ortak olmak ise en doğal bireysel hakkımız. “Filler tepişir, çimenler ezilir,” sözünün artık bizler için geçerli olmadığını yüksek sesle dile getirirsek, özgürleşme adına bir adım atmış olabiliriz. Biz itiraz etmedikçe, kimsenin bizim için bir şey yapacağı yok...

1. Öncelikle asistanlığın eğitim için olduğu herkese hatırlatılmalıdır.

2. Çalışma şartlarımız ve saatlerimiz insanca düzenlenmelidir.

3. Sadece asistan hekimlerin katılabileceği grev hakkımız olmalıdır.

4. Tüm ışıklar söndüğünde çok büyük istisnalar dışında tüm sorumluluğun üstümüzde olmamasının ve birilerin rahatının bozulmasının zamanı gelmiştir.

5. Klinikler arası konsultan tartışmalarının büyük kısmının ‘yukarılardan’ gelen önerilerle çıktığı belgeleriyle ortaya koyulmalıdır.

6. Her klinik asistanı, klinik içindeki koltuk kavgalarının dışında olma özgürlüğüne sahiptir.

7. Yıl içinde hiçbir asistanın çalışmadığı günler belirlenmelidir.

8. Açık ve net şekilde hiçbir tartışmaya yer bırakmadan tüm iş gücünün üzerimizde olduğu, hasta bakım kalitesini doğrudan etkilediğimiz gerçeği su yüzüne çıkarılmalıdır.

9. Yabancı uyruklu asistanların bizlerle aynı özlük haklarına sahip olması sağlanmalıdır.

10. Üniversiteler, Eğitim Araştırma Hastaneleri ve birbirleri arasındaki ücretlendirme uçurumu ortadan kaldırılmalıdır.

11. Bugüne kadar bizler için bize rağmen kavgaya eden meslek odasına, sendikalara, uzman derneklerine, asistan komisyonlarına teşekkür yazısı yazılıp ‘Türkiye Asistan Hekimler Birliği’ kurulmalıdır.

Sürekli eziliyoruz

Asistan hekimlik konusunda yaşadıklarımız, hekimlik, sağlık emekçiliği, işçilik bazında asla farklı değil. Kapitalizm gölgesini satmadığı ağacı kesiyor işte. Sorun konusunda ortak olan herkesle biriz. Fakat eğitim için asistan olduğumuz gerçeğinin üzeri sürekli örtülüyor, çıkar çatışmaları arasında mesleğimizi de özgürce yapmaya çalışmamız engelleniyor, eğer meslekte bir hiyerarşi varsa, ki var, usta çırak ilişkisi kullanılarak bunun üstü kapatılıyor ve biz sürekli eziliyoruz.

Hiç olmazsa arkamızdan gelenler için, en azından onlar hasta yakınlarıyla tartışırken biraz da muhatabın ana bilim dalı olduğu, iki konsultanın uzmanının önerisi yüzünden tartışmadığı, öğretim görevlileri yüzünden asistanların zor durumda kalmadığı, yılda en az bir gün asistanların hiçbirinin çalışmadığı, ayda en az bir gün asistanların uzman ve öğretim görevlilerinin hasta bakımını gözlemlediği günlerin hayalini kurmak hakkımız değil mi?..

Çevreci 'tipler' ve teröristler!

Geçtiğimiz günlerde, Başbakan'ın 'çevreci tip' yakıştıması pek çok ekoloji grubundan tepki aldı ve verilen cevaplar en az onun yakıştıması kadar ilgi uyandırdı. Başbakan'ın külhanbeyi tavırlarına toplum olarak başışıklık kazanmış olsak da, söylediği her söz bir silkinme etkisi yaratıyor, ne yalan söyleyeyim...

Ekoloji mücadelelerinde karşımıza çıkan ve mücadelemize daha sıkı sarılmamıza neden olan 'tip' yakıştımasının ardından kamuoyuna bir rapor yansıdı. Paylaşılan rapor Başbakan'ın 'tip' yakıştıması kadar etki yaratmadı ama HES'lere (Hidroelektrik santralleri) karşı mücadelelerde, arsız şirketlerin ne tür yollar denediğini, nasıl yalanlarla hareket ettiğini göstermesi bakımından çok çarpıcıydı.

19-20 Haziran'da Loç Vadisi'nde süren mücadeleye destek vermek amacıyla Cide'ye giden Derelerin Kardeşliği Platformu, Karadeniz İsyandır Platformu, Munzur Koruma Platformu, Su Platformu, Hasankeyfi Yaşatma Girişimi ve Alilanoi Girişimi'nin bölgede bulunduğu süre zarfında, HES yapım şirketi **ORAYA Enerji** çalışanlarıyla bazı olaylar yaşandı. Şantiye alanına giden köylü ve konuk gruplar şantiyede çalışan işçilerle konuşup ikna ederek, hatta eşyalarını kamyonlara taşımalarına yardımcı olarak, iş makinelerinin köyden çıkarılmasını sağladı. Kısacası köylüler, platformların da desteğini alarak, kararlı tutum gösterdi, çalışmaların bir süre durmasına neden oldu.

Yaşananlardan sonra, bölgede bulunan şirket mühendisi olayları anlatan bir raporu şirketine gönderdi. Bu rapor bizim de elimize geçti. **Rapor, ekolojik yıkıma karşı mücadele veren pek çok grubu 'teröristlik'le itham ediyor.** Açıkçası, Başbakan'ın tip yakıştıması bile, bu raporun yanında oldukça masum kalıyor.

Etkinliğe katılan gruplar menşelerine göre

ayrılmış. **(Derelerin Kardeşliği Platformu: Rize kökenli. Karadeniz İsyandır Platformu: Rize kökenli. Munzur Koruma Platformu: Tunceli kökenli. Su Platformu: Bursa kökenli. Hasankeyf'i Yaşatma Girişimi: Güneydoğu kökenli. Alilanoi Girişimi: İzmir/Bergama kökenli.)** Raporu hazırlayan mühendis **E. Birol Ünal**, katılımcıların çoğunun 'doğu kökenli' olduğu dile getiriliyor, hatta oynanan horonu bile halay olarak yansıtıyor, ırk ayrımcılığına gidiyor. Ekolojik yıkıma karşı mücadeleleriyle tanınan platformlarımızın 'maksadının' farklı olduğu, 'çevre'nin 'amaç' değil 'araç' olduğu vurgulanıyor. **İş makinelerinin durdurulmasının 'terör örgütleri'ne yakınlığı ile bilinen sitelerde haber olarak yayınladığı, bunun da Cide'ye giden grupların terörist olduğuna kanıt teşkil ettiği yine raporda yazanlar arasında!**

Aslında söz konusu raporun bizzat kendisi öylesine 'maksatlı' ki, Loç Vadisi'ne gidenlerin otel yerine köydeki evlerde kaldığı, köy halkını kışkırtıcı propagandalar yaptıkları belirtilerek, 'terörist' vurgusu güçlendirilmeye çalışılmış. **Loç Vadisi'nde otel vardı da biz mi kalmadık?!**

Şirket mühendisinin işgüzar raporu bunlarla kalmıyor, HES çalışanlarına darp uygulandığını ve çalışanların beş gün iş göremez raporu aldığını yazıyor. Daha sonra Karadeniz İsyandır Platformu'nun bölgeye yaptığı ziyaret esnasında darp edildiği söylenen çalışanla görüşüldü, darp edilmediğini ve 'psikolojisi bozulduğu için' hastaneye gittiğini söyledi. Ancak darp suçlaması yüzünden Loç halkı hakkında şikayet var ve ifadelerine başvurulacak.

Mühendisin yalandan raporunda, o gün bölgede bulunan WWF (Doğal Hayatı Koruma) Vakfı ayrı tutuluyor, böyle **'saygın'**

bir kurumun 'çevreyi araç olarak kullanan' grupların yanında ne aradığı hakkında vakıftan bilgi talep edilmesi gerektiği vurgulanıyor!..

Doğal yaşam üzerindeki yıkıma karşı mücadele verirken birbirlerinden destek alarak hareket eden gruplar Karadeniz'den, Ege'den, Akdeniz'den, Dersim'den, Hasankeyf'ten geldiklerine bakmaksızın, kendi renklerini, farklılıklarını ve benzerliklerini mücadeleye katarak hareket ediyor. Mahkeme kararlarının uygulanmadığı, sermayenin yönettiği bir ülkede yaşam alanlarını korumayı anayasal hak olarak gören gruplarımız, iktidarın ve şirketlerin iftirlarıyla, saldırılarıyla karşı karşıya kalıyor. Birlikteliğimizin daha da güçlenmesi ihtiyacı ortada...

Korkun bizden!

Bu coğrafya, kültürünü, yaşam şeklini doğasından alıyor. Bu yüzden, **başta HES'ler olmak üzere nükleer ve yaşamı yok eden tüm enerji yatırımlarına karşı verilen her türden direniş meşrudur. Bu bir çevre hareketi değil, bir yaşam hakkı savunusudur.**

Ülkemizde darbelerce, baskıcı iktidarlara yok edilmiş sivil muhalefet ve direniş kültürü bu coğrafyada varlık bulacak zemin arıyor. Yükseltelen milliyetçilik insanlarımızı birbirine düşman etti. Karadeniz ve diğer bölgelerdeki su mücadeleleri ise, tıpkı Tekel direnişinde olduğu gibi, tarihsel bir buluşma noktası yarattı. Siyaset arenasında eksen kaymasına yol açan bu buluşma ilk olarak sermayeyi, ardından da iktidar güçlerini rahatsız etmeye başladı. Kürt kökenlilere 'terörist' yakıştıması yapan, halkları bölen ve muhalefet alanında atomize olmasını sağlayan bu sistemin oyunları, su mücadelesiyle bozuluyor. Kastamonulu yurttaşların mücadelesine

Munzur'dan, İzmir'den omuz verilmesi egemenlerin paniklemesine yol açıyor. İkide bir halkların kardeş olduğu demagojisine sarılan iktidarlar, bu yöntemle oy avcılığı yaparken, halkların gerçekten birbiriyle buluşmasını istemiyor. Okyanus ötesinden adı bilinmez şirketler üstü örtülü tröstler halinde coğrafyamızda talan yaptığında adına yatırım, **bu ülkenin topraklarında nefes alan halklar birbirine destek olduğunda adı 'teröristlik', 'vatan hainliği' oluyor.**

Ama bu oyun bozuluyor, kamuoyu her geçen gün Karadeniz'deki yıkıma daha duyarlı hale geliyor. Geçmişte toplumda ne kadar birliktelik yaşandıysa, hepsi bir biçimde sabote edildi, dağıtıldı. Ama su mücadelesi tüm bunların ötesindedir.

Bir yaşam mücadelesi, göç sebebi, yoksulluğa sürüklenme biçimi olarak tüm yok edici enerji politikalarını reddediyoruz!..

Karadeniz, Munzur, Allioni, Hasankeyf ve daha onlarca yerde artık yaşam mücadelesi başlamıştır. Zorunlu göçe, yoksullaştırmaya, yaşam alanlarının talan edilmesine, suyun ticarileştirilmesine ve hayatlarımızın 49 yıllığına kiralınmasına izin vermiyoruz. **Ülke sathına yayılan bu direniş tamamen meşrudur ve anayasal bir hakkın kullanılması anlamına gelmektedir.** İktidarların 10 yıllık rant planlarına karşı, yüzlerce yıllık yaşamsal gereklerin göz önüne almasını istiyor ve uyarıyoruz:

Pençelerinizi suyumuzdan, vademizden, kültürümüzden ve yaşam kaynaklarımızdan çekin! Karadeniz'in isyanına; Munzur da, Allioni de, Hasankeyf de isyanlarıyla katılıyor!..

Yaşam alanlarımızın sermaye edilmesine karşı isyandayız!..

HATİCE HACISALİHOĞLU

'YAVŞAK' SİZİN SINIFINIZDIR!

KAKAFONİK HIRLAŞMA...

Fazıl Say'ın arabesk üzerine söylediği sözlerin halka dair bir aşağılamayı içermesi, diğer yandan halkın müzik beğenileri hakkında edilen kelimeler üzerine doğan tartışmalar bir süredir gündemde. Durum gittikçe komediye dönüşüyor; bu yazı yazılırken, bir spor organizasyonunun müzikleri için Fazıl Say yerine Müslüm Gürses'in tercih edildiğini yazdı gazeteler. **Klasik müzik ile arabesk müzik kışması mevcut düzen içi hırlaşmalara taşınıp iyice kakafoniye dönüşüyor..**

Bu tartışmalara teşne olmak kuşkusuz anlamsız... Kimin ne dediği ve denilenlerle ilgili beyhude tartışmalara değinmek değil de; bu yazıda sanatçı, sanat ürünü, arabesk müzik, klasik müzik gibi konular hakkında sohbetleşmeyi tercih ettik. Ancak, bu tartışmalarda müzik ile toplum ilişkisine dair söylenenlere değinmeden geçemediğimiz gibi, 'yavşak' tanımlamasına ilişkin değerlendirmemizi de son satırlara bıraktık.

Arabeskin, lümpen, geri, yoz, değersiz bir anlayışın yaşam biçimi; arabesk müziğin de bu yaşam biçiminin bir müziği olduğu söyleniyor. Kuşkusuz bu tanımlamanın yaşamda bir karşılığı

olmadığı gibi; **arabesk müziği yozlaşmanın göbeğine koymanın, yozlaşmaya da 'arabesk yaşam' adını takmanın sosyal bilimlerde karşılığı bulunmuyor.** Sosyal olguların, keskin bir bıçakla dilimlenerek tasnif edilmesi, gerçekliğin algısı ve yorumunda alabildiğine akortsuz bir kakafoni yaratıyor. Bu tartışmalarda öne sürülen 'arabesk yaşam' tanımı da sosyal bir gerçekliğe

vurgu yapmak değil; **sosyal çözülmeye ve yozluğa karşı burjuvaca tiksinti duymak** anlamı içeriyor ne yazık ki.

Öncelikle, kimi arabesk müzik örneklerinde olduğu kadar diğer müzik türleri örneklerinde de lümpen, yoz, geri, yığınla örnekler olduğunu belirtelim. Her şeyde olduğu gibi müzik alanı da kapitalizmin piyasa şartlarından payını alıyor kuşkusuz.

İyi arabesk, kötü arabesk; yoz arabesk, eğlendirici arabesk gibi tanımlara girmek de anlamsız. Arabeske peşinen yüklenen sıfatlar üzerinden tartışma yürütmek konuyu baştan problemli hale sokuyor. Müzikte arabesk form elbette ki var; çeşitli kaynaklardan beslenmiş ve halkın ortak beğeni alanında yer almıştır. Bu olgu, ne klasik müziği ne de halk müziğini reddediyor. Ağlak, damardan, uyuşturan, pasifleştiren, sorunları kişiselleştiren, düzeysiz bir beğeniye denk düşen arabesk şarkılar piyasa koşullarında ve onun sosyal ikliminde var olmuştur. Diğer yandan, arabesk müzik tarzında yukarıda sıralanan yoz unsurları barındırmayan ürünler, ya da pop müziğinde, halk müziğinde arabesk tadında müzikal olgunluğa sahip denemeler de üretiliyor. Müzikte arabesk unsurların kullanılması bu coğrafyada ki kültürel kavşakların çokluğu açısından son derece doğaldır.

Toplumsal koşulların ikliminde ortaya çıkan, bulunduğu zemin üzerinde sahip olduğu dinamiklerle melodiye dönüşen, ileri ve geri birçok unsuru özünde barındıran, nihayetinde bu coğrafyanın kültürel ortak paydasında yer bulan müzik türüdür arabesk.

MÜSEKKİN MÜZİK...

Müzikal olarak arabesk için iki başlık açılabilir. Ülkemiz türkülerinin, coğrafyamızın müziklerinin, ülkemiz ve coğrafyamızın çalgılarının; egemen müzik anlayışına karşı sosyal reflekslerle ortaya çıkan, kendine göre armoni, çalış, kompozisyon, söyleyiş tarzı olan bir müziktir. İkinci olarak, bu tarz, yoğun acıyı, acı çekmeyi, acınmayı, dövünmeyi, bencilliği içeren 'feryatların' melodik seslendirilmesinde alabildiğine kullanılmıştır, hâlâ da kullanılıyor. Bu kullanım, acıyı duygu alanında ve giderek zihinde abartılı bir kalıba dökerek, acı ile birey arasında birbirini besleyen anlamsızlığa dönüşüyor. Acı karşısında birey kendini acınılabilir hissederken bir yandan da 'rahatlıyor'. **Horlanmış, dışlanmış, geleceksiz, ümitsiz, yoksul, mutsuz, tatminsiz birey acısının acınma haline dönüşmesi ile 'önemsenir' oluyor.** Bu şarkılarla dikkate alınan, önemsenen, adam yerine konulan kişi, **kof ve ilkel bir duygudaşlık karşılığı** buluyor. Bu hal, aşk acılarına, bireysel tükenmelere, toplumsal ezikliklere karşı **'Müsekkîn Müzik'** olarak piyasanın vitrinlerine çıkarılıp pazarlanmıştır.

Üçüncü bir başlık açalım: Acı, keder, yalnızlık gibi bireyin içsel dünyasında son derece insani unsurların müzikal

bir ifadeye dönüşmesi ve bu unsurların diyelim ki halk müziği ya da caz formlarında kullanılması ne kadar olağansa, arabesk formunda da ifadeye dönüşmesi olağandır. Ayırt edici faktör, içsel hallerin müzikal bir ifadeye dönüşürken, toplumsal olarak ne ifade ettiğidir. Kadercilik, feleğe isyan, acı müptelalığı, mazoşizm gibi kabul edilemez aykırı unsurların, örneğin kimi pop müzik örneklerinde paralel karşılığı bireycilik, intikam, sadizm, tüketim, yoz

cinsellik oluyorken, sadece arabeskin ensesinde boza pişirmek toplumbilimsel bir körlüğe işaret ediyor. **Arabesk müzikte nasıl 'damardan' girilerek 'piyasa oluşturuluyorsa, pop müzikte de 'tüketim'den girilerek piyasa oluşturuluyor; klasik müzikte de holdinglerin gölgesinde 'elitleştirme' ile piyasa oluşturuluyor.** Özcesi, 'piyasa' belirliyor her şeyi.

Arabesk müziğin müzikal karakteri ve bu karakterini besleyen süreçleri

irdelenirse, kendine has ketum sınırları olan, kaynakları köhne ve geri müzik olarak nitelendirilemeyeceği görülür. Kimi arabesk eserlerde birçok müziğin, örneğin klasik müziğin izleri ya da bozlakların etkisi çok net olarak görülebilir. Bu yanı sıra, arabesk, bazı müzikal denemelere kaynaklık ediyor demek abartılı olmayacaktır. Kaynağını bu akımdan alan, daha doğrusu bu türden etkilenen basit, sıg, geri, yoz arabesk örnekler olduğu kadar; kaynağını yine bu akımdan alan nitelikli arabesk ürünler de vardır. Dolayısıyla, **güzelim Arap müziğinde olduğu gibi kemanların inlediği her müzik ürününü, Ortadoğu kültürüne duyulan nefret ile bayağı bulup adından menkulmüş gibi aşağılamak dışkı yemenin alafrangasıdır.**

Bulunduğumuz coğrafyanın kültür renklerinin çokluğu, demokratik kültür oluşumunun güdüklüğü, tepeden inmece estetik beğenilerin dayatılma politikaları, kültür ve sanatın iktidar egemenlerce biçimlenmesi, sanatın gündelik yaşamda ve zihinlerde temas alanlarının sığılığı ve bir asgari ücret ile kaç etmek ve kaç kilo et alınabildiği müzik tartışmalarında dikkate alınmadığında, üç beş 'elit'in ve birkaç 'baba'nın magazin sayfalarına damlayan sidik yarışına dönüşüyor.

ARABESKİN MANGALINA ÜFLEMELİK...

Müziğin ne ifade ettiği, neyi modellendirdiği, duygu ve düşünce dünyasında ne seviyeye karşılık geldiği, hangi kültürel düzeyi ifade ettiği gibi konular sosyoekonomik ve buna bağlı müziğin evrimiyle değil, burjuva sanatçıların yoksul düşmanlıklarıyla –yoksulluğun değil- beraber bilimsel ahmaklıklarla ele alındığında arabesk iyi mi, kötü mü gibi dangalakça tartışmalar doğuyor.

Kuşkusuz, arabesk müzik mangalına üfleyenler müzikçi taraflarıyla değil sınıfsal özellikleriyle konuşuyorlar daha çok. Müzisyen olmak, müziğin sosyoekonomik koşullarla bağının da bilindiği anlamına gelmiyor. Siyasal görüşleri laisizm ve Batıcılık ile sınırlı sanatçılar; liberal-muhafazakâr ittifakla yaşadıkları itişme kakışmanın gerginliğiyle, Batı kültürüne duydukları kör hayranlıkla, yüzde 47'lik kesime duydukları öfkeyle hop oturup hop

kalkıyorlar. Ama o yüzde 47 (siz buna yüzde 80 deyin), yoksulluğu her gün artıran düzenle düşünsel bağını koparamıyor ve para basmak için piyasaya servis edilen arabesk ya da popbesk dinliyor.

Laik, ulusal ve Batı hayranı müzik insanlarına Cumhuriyet'in ilk yıllarında alaturka müziğin sekiz ay süreyle yasaklandığını ve **"Klasik müzik sevinecek. Haydi! Bir, iki, üç, sev!"**

gibi kültür politikalarını hatırlatmanın bir faydası yok; keza, baleyı **'tayt giyerek müstehecence oradan oraya zıplama'** ya da klasik müziği **'Hristiyan müziği'** olarak anlayan dinci kesimlere müziğin yerel ve evrensel ayrımsız bir insanlık hazinesi olduğunu söylemek de faydasız. Onlar, yerlerini sağlamaştırmanın fon müziğini savunuyorlar sadece. Oysa sanatın toplumsal ilişkiler içerisinde mevzilenmesi ve gerçeğin melodisine dönüşmesidir mesele.

Arabesk tartışmalarında mesele tam da burada düğümleniyor aslında. 12 Eylül gibi toplumun üzerinden her türlü anti demokratik uygulamaların geçtiği ve kültürel yozlaşmanın önünün olanca açıldığı dönemlerde alabildiğine pompalanmıştır **'Damardan Arabesk'** furyası. Bu furiyanın evrimine, 12 Eylülün gerekçesi olan 24 Ocak kararlarının öncesi ve sonrası süreç özellikleriyle bakılmayıp, burjuva sanatçısı kibriyle 'tu

kaka' deniyor.

Arabeski, tek başına, toplumsal koşulların ürünü olarak adlandırmak doğru cevabın içinde bir cümle olsa da tartışmaya tek başına anlam yükleyemiyor. O toplumsal koşulları da söylemek gerekiyor. İşte 'O'ları söylediğinizde, özcesi **kapitalizmi evirip çevirip dövmeye kalkıştığınızda, bu iş pratik ve düşünsel saf değişikliği gerektirir. Bu durumda burjuvaların parfümleriyle kokuttukları salonlarda değil, yoksulların ter kokulu barakalarında piyano çalınması gerekiyor.** Piyanonun tuşları; bu coğrafyanın kültürünün renkleri, dünya halklarının emek türküleri, Vivaldi'nin mevsimleri ile coştığında ortada ne kibir ne de acı kalır. Piyanonun taşınması sorun değil, emekçiler gayet özenli ve dikkatli taşırılar piyanoyu. Asıl soru şu: 'Piyanyoyu ter kokusunda emekçilere çalabilirler mi sanatçılar?'

SPONSORLU KLASİK MÜZİK...

Klasik müzik halka yabancılaştırılarak halkla teması engellenmiştir. Büyük holdingler tarafından sanata katkı madrabazlıklarının fon müziği olmuştur. **"Vergi vereceğime orkestra kurarım; hiç değilse namım yürür"** etkinlikleriyle 'elit' bir kastın müziği olmuştur. Sponsorsuz nerdeyse hiçbir konser yapılamıyor. Birkaç isim deha olarak öne sürülüyor, dehadırlar da gerçekten. Birkaç dâhiyi hemen herkes bilir; ancak konserlerini daha çok holdingler tertip eder. O konser salonlarına fabrikasından çıkıp hiçbir işçi gitmez, gidemez; buna ne düşünsel ne de ekonomik olanak vardır. Bırakın işçiyi, yüzlerce liralık 'davetiye' sahiplerinden yer kalmamışsa **konseratuvar öğrencileri dahi sokulmaz o cici bicili salonlara.** Klasik müziğin her kademesinin 'seçkinlerce' gasp edilmesinin yanı sıra klasik müzikle ilgilenmenin ciddi bir ekonomik karşılığı olmasından kaynaklıdır bu durum. Sayısı çok az klasik müzik sanatçısı dışında birçok klasik müzik sanatçısı 'seçkin' alan ve ilişkilerde sanatını icra edebil-yor ancak. Konser sonrasında şarap ikramlarının yapıp, yavşakça kahkahaların atıldığı klasik müzik festivallerinin bilet fiyatları onlarca

sponsor firmanın varlığına rağmen fahiştir. Klasik müzik üç beş akademisyenin, iki üç 'deha'nın, birkaç holdingin elinde birbirlerine terennüm ettikleri müzik halini almıştır.

Arabeskten yavşaklık olarak söz eden 'sanatçılar'; klasik müziğin kırmızı halılı lüks konser salonlarına, koridorları sidik kokan konseratuvarlara, holdinglerin yönetim kurulu üyelerinin keyfiyetinde kurulan orkestralara hapsedilmesinden nedense şikâyet etmezler. **Arkalarını holding amblemlerine dayayarak klasik müzik yapar onlar. Holdinglerin yoksullaştırdığı delikanlının karşılıksız aşkına yaktığı arabesk şarkıya iğrenerek bakarlar.**

O delikanlı, okuduğu okullarda kemanla, bağlamayla tanışıp Vivaldi'yi bilseydi, Aşık Veysel'in *Uzun ince bir yoldayım* türküsünden de başka türkülerle yüreği ısındırılsaydı, karşılıksız aşkının acısını Hakkı Bulut'un elektrosazında dindirmeye çalışmayacaktı kuşkusuz. **Eğer eğitime ayrılması gereken bütçeler o sponsor**

holdinglere kredi olarak gitmeseydi, eğer günde 12 saat asgari ücrete çalışan babası sıkı bir dayak çekmeseydi o delikanlıya, eğer o delikanlı çocukluğunu yaşayabilseydi ve geleceğinden korkmasaydı Ferdi Tayfur'un şarkılarında boğulmayacaktı.

"Klasik müziği halka sevdirmek gerekli" gibi ahkâm kesmeler koca bir palavradır; bu konuda yapılan kimi konserler, faaliyetler de öyle. Protokol sıralarına badem bıyıklıları ve askeri erkânı, arkalarına da halkı doluşturup, "Bakın klasik müzik ne kadar muhteşem," diye konserler veriyorlar. Bilinen bir öyküdür, Bayburt'ta düzenlenen klasik müziği 'beğendirmiş' konserinden çıkan bir vatandaşın, "Bayburt Bayburt olalı böyle bir zulüm görmedim," demesi.

"Nasıl oluyor peki; sorun nerede? Halkın beğeni ve kültür düzeyinde mi acaba? 300 sene önce yazılan eserler neden halka bu denli yabancı. Beğenisi, estetik düzeyi, sanatsal kavrayış ve algısı arabeskle 'yavşaklığa' dönüşen halk, ne ya da nasıl olacak ki klasik müziğe, caza ısınacak da muasır medeniyet irtifasına yükselecek" diye, halkın kültürel

beğenileri hakkında kaygılanıyor burjuva sanatçılarımız!

Bu coğrafyanın kültürel yapısındaki estetik beğenin düzeyi, burjuvazinin kuyruklu piyanolarında müzik yapanların sandığı gibi değil kuşkusuz. Sıralamaya hiç hacet yok; bu coğrafyada tarihten bu yana halkın kültür ürünlerinin derinlikleri ortadadır. Halkın kültürel değerlerinden beslenmeden, halkların yaşam sorunlarıyla ilgilenmeden sanat beğenileri üzerinden onları aşağılamak en hafif tabirle terbiyesizliktir.

Bir arıza daha ekleyelim; müzik denilen olgu kaynaklarından yalıtılarak müzik algısı inşa ediliyor. Konservatuvarlarda müziğin daha çok icracı yanlarının öne çıkartılarak, evrimi ve süreçleri açısından yüzeysel ele alınmasındaki sığlıklar bu algı inşasının temelidir. "Şu çağda bilim ve sanat gelişti ve o dönemler müzikte şöyle şöyle atılımlar oldu," şeklinde algılarla o dönemin ekonomik, sosyal nitelikleri sınıflar arası çekişmenin dinamiklerinden arındırılıyor.

PIYASANIN YAVŞAKLARI!

Arabeski yavşak olarak tanımlamak ne kadar yanlışsa, kimi arabeskçilere yavşak demek o denli isabetli olur. Kültürel biçim-siz-leştirmenin ranta döndüğü 12 Eylül sürecinde Unkapanı piyasaları, pompalanan yozlaşmanın havuzuna arabesk –aynı zamanda pop- tramleni ile atlayıp trilyonca para kazandı. Mağdur, yoksul, ezilmiş, geleceksiz, ümitsizlerin 'feryadı' şarkılar, filmler rekor sattı, izlendi. Bu toz duman içinde damardan arabesk denen türleşme bu kulvarda zengin kahraman babalar yarattı. Arabesk ürün satışları o dönemlerde patlarken; ezilmişlerin, acı çekenlerin sözcükleri olan 'sanatçı'lar 90'lı yıllardan sonra burjuvanın kokuşmuş eğlencelerinin, reklamlarının, yarışma programlarının 'baba'ları oldular.

Kuşkusuz, kapitalizmin egemenliğinde ona biat eden her unsur ihtiyaçların gereği masa masa dolaştırılır. Daha dün, kendini jilette doğrayanlara mazlum edebiyatı yapan M. Gürses şimdilerde, çıplak kadın üzerinden suşi yerken diğer yandan kola reklamlarına çıkıyor.

Bir zamanlar müzikal anlamda olumlu örneklerle imza atan O. Gencebay şimdilerde 'Berhudar Olalım' diye sosyete ve iktidar kahvaltılarında

masaya oturup, uluslararası telefon firmalarının maskotu ve gönüllerin kapsama alanını elektromanyetik dalgalara dönüştürmenin sevimli yüzü oluyor.

Kuşkusuz arabesk ile sınırlı değil müziğin piyasalaştırılması. Okulda sıralara adı yazılan *Özgürlük* şarkısı SMS ve 3G dangalaklığına reklam müziği olması gibi bir garabeti de sayalım ki eksik kalmayın.

Müzik, yüzünü piyasaya değil de halka döndüğünde; egemen sömür ilişkilerinin mezesi olmadığında, yaşamın gerçekliğinden beslendiğinde, özcesi halklar eşitçi ve özgürlükçü yaşamın harcını kararken en güzel müzikleri beraberce söylediklerinde, yerelden evrensele her notanın hakkını veren emekçilerin müzisyen çocukları halka yavşak diyenlere şöyle seslenecekler: **"Yavşak sizin sınıfınızdır!"**

Geçenlerde *Grup Yorum*'un stadyum konserinden gelmişti bu sesler. Ya yarın?..

BURHAN KUM

Toplum SANAT içindir!

Herkesin (haklı olarak) kafayı, papatya falı bakarcasına 'evet' mi çıkacak 'hayır' mı sorusuna taktığı şu Eylül'de, alıcıyı ters açıdan yerleştirerek, bilinen sorulara beklenmedik bir cevaptır bu başlık. Sıkıcı bir cümledir aynı zamanda, ne var ki günümüzde yaşadığımız **bin türlü garabetin**, bir bakıma açıklayıcısı olma iddiasını taşıyor.

Sanat üstyapıya aittir, ekonomik ilişkileri yansıtır. Ezber böyle diyor. Sanatın yönlendirilmesi ve kullanıma sokulması söz konusu olduğunda ezberin haklı olduğundan şüphem yok, ancak sanatın üretilme süreç ve dinamikleri söz konusu olduğunda, ezber ek bilgi ile desteklenmeli. Şöyle ki...

Bir sanat eserini çözümlemek için başlangıçta üretildiği zamanın koşullarına bakmak gerekiyor. Ancak bir yapıta ait özgül şartlardan, sanatçısının meselelerinden, üretim nedenlerinden ve referanslarından habersizsek bu çözümleme bir şablon uygulamasından öteye gidemeyecektir. İşte toplumun kendini sanata adama görevi tam da burada başlıyor.

Daraltma 1: Toplumdan kastım devrimci olduğuna inananlar. **Para ve dinin kölelerinden şimdilik pek umudum yok** -ama sıra er geç onlara da gelecek. Devrimcilerin sanat-çı-sever oldukları kabul görmüş bir varsayım olduğundan, sanatla ne derece ilgili oldukları üzerine uzun süredir konuşulmuyor. Sanat hakkında bilinmesi gereken her şeyi su gibi bildikleri kabulü sıkı sıkıya mühürlü. Bu mührü kırmalıyız.

Daraltma 2: Toplumu daralttım ama sanırım sanat kavramını da daraltmanın konuyu daha net açıklayabilmeme yararı olacak. Sanat derken benim de bir parçası olduğum görsel sanatlardan bahsediyorum. O halde, deminden beri ağzımda

gevelediğim soru cümlesini halk dili kullanarak şöyle kurabilirim: **Devrimciler günümüzde üretilen görsel sanatlardan neden hiç anlamıyor ve anlamak için hiç gayret sarf etmiyor?**

Devrim nihayetinde toplumsal bilici değiştirme teşebbüsüdür ve ancak zor kullanarak gerçekleştirilebilir. Paradoks şu ki **toplumsal bilinç zor kullanılarak değiştirilemiyor**, bunun için uzun bir bilgi ve görgü biriktirme süreci gerekiyor. Devrimci sanat sorgulayıcıdır, müdahildir, mevcut toplumsal bilince muhaliftir ve yeni bir bilinç içerir, açıkçası devrimci olabilmesi için yeni bir bilinç önermek zorundadır. Değişimin öncülüğünü üstlenen devrimcilere de sanatın devrimci ruhunu anlamaya gayret etme görevi düşüyor. Bunun yolu sergi izlemekten, müzelerdeki koleksiyonları irdelemekten, sanat üzerine yazılmış kuramsal kitapları okumaktan, tartışmaktan ve en sonunda da günümüz sanatı üzerine düşünce üretmekten geçiyor. Bu adımlar yeni bir toplum kompozit etmek için elzem. Eğer sanat bugün tamamıyla burjuvazinin denetiminde ve toplumu yönlendirmede onun hizmetindeyse bunda en büyük suç bütün bu saydıklarımın neredeyse hiçbirini yapmayan devrimcilerdedir. Bu alanda çalışan biri olarak kendimi o kadar yalnız hissediyorum ki, şunu rahatlıkla söyleyebilirim: **Sanattan damıtılarak edinilmiş sorgulayıcı bilincin topluma yayılmadığı hiçbir devrimin başarılı olma şansı yoktur!** (Bkz. Rusya, Doğu Avrupa Ülkeleri ve Çin. Şimdi bu ülkelerden emperyalist tekellerin denetiminde uluslararası birçok çağdaş

sanatçının boy göstermesinin bir nedeni olmalı, değil mi?)

Bir toplumu gericileştirmek çok kolaydır, eğer cebinize para konuyorsa daha da kolaydır. Son 30 yılda bunu Türkiye'de açıkça görebiliyoruz. Para karşılığı örtünen kadınlar, kışlık kömür ve kullanılmayan bulaşık makineleri karşılığı verilen oylar, işini kaybetme korkusuyla namaz kılıp oruç tutan zavallılar milyonlara ulaştı. Para karşılığı insanları devrimci yapmak bizim aklımıza bile gelmez, yapamayız da. Ama **işbirlikçi dindar burjuvazi için ilke yoktur, kafa sayısı vardır.** Bu kafaların da gözlerinin açılmaması için özellikle sanatla ilgilenmemeleri beklenir. Onları anladım da devrimcilerin sanattan uzak durmalarının nedenini anlayabilmiş değilim. Günümüz sanatının halktan kopuk olduğu bir gerekçe olarak düşünülüyorsa sözüm şu: **Sanatçılık halk dalkavukluğu değildir, halkın bilincini yükseltme girişimidir.** Amaç halkın sanatı izlemeye yönlendirilmesi olmalıdır, ama önce devrimcilerin adım atması gerekiyor.

Birkaç acayıplık

Devrimciler sanattan uzak durunca neler mi oluyor, alın size üç taze örnek:

1. Ülke, mülkiyet hırsı pompalanmış insanların içinde solucan gibi yaşadığı mimari leşlerle dolmuş durumda. Geçen ay herkesin çok övdüğü Ege kıyılarındaydım. Çanakkale'den yavaşça İzmir'e inecektim ama hızla kaçtım. Küçükkuşu, Altınoluk, Edremit, Burhaniye köpek bağlasan durmayacak çirkinlikte 'tatil siteleri'yle dolmuş. Ayvalık ise merkezindeki küçük Rum yapılarıyla hiç övünmesin,

çevreye doğru çöplük, iğrenç apartman ve estetik fukarası devlet binalarıyla kuşatılmış durumda. Sarımsaklı'ya doğru ise zeytinlikler oyulup yerlerine 'rengârenk siteler' konurulmuş, yakında **salatalara renklendirilmiş beton yağ**ı dökülebiliriz.

2. Bu daha sevindirici gibi görünen bir örnek ama... Antalya Büyükşehir Belediyesi Karaoğlu Parkı'na Nazım Hikmet anıtı dikmeye karar vermiş. Karar çoktan verilmiş ancak ben de birçok kişi gibi anıtın açıldığı gün duyabildim. Bize akıl danışan yok, biz de gidip paralarımız nereye harcanıyor diye sormuyoruz zaten. Anıttaki rölyef Mehmet Aksoy'un. Adını duyunca bir beklenti içine girilebilir ama Nazım'la ilgili kime sorsan yapabileceği türden bir iş çıkarmış Aksoy: Sıfır yaratıcılık. Devasa bir mezar taşını andıran anıtın iki tarafına, metal plakaların lazerle kesilmesiyle Nazım'dan iki şiir yerleştirilmiş - ama o bile becerilememiş, ölçü yanlış alındığı için şiirin biri kaideye sığmıyor. Düşünebilmek için ilkokul mezunu olmaya bile gerek yok. Görsel olması gereken bir yapıt, ancak görülecek değil okunabilecek harufatla dolu. **Nazım'ın şiirleri halihazırda kitaplarında da okunabilirken devasa anıta ne gerek vardı?** Anıta Nazım'ın devrimci ruhunu, şiirinin özünü anlatan en küçük görsel bir ipucu bile mevcut değil. Devrimciler Nazım'ın artık vatanında bir anıtı var diye sevinedursun, şair kırsağın başının ucundan Akdeniz'e bakıp ağlıyor da haberleri yok.

3. Birkaç yıl önce Manavgat'ta kent girişine 1 milyon dolardan daha fazla para harcanarak ve onlarca dev boyutlu çam ağacı kesilerek (elalem şehirdeki ağaç sayısını artırmaya çalışıdursun biz var olanı kesilmesine göz yumuyoruz, nasıl olsa daha çok var ya!), **elektrikle çalışan, betondan, yapay bir şelale yapıldı!** Gariplik şu ki, zaten Manavgat bütün dünyada doğal şelalesiyle tanınan bir kent! Yani, **Pisa belediyesi kentin girişine Eiffel kulesinin kopyasını dikseydi ancak bu kadar rezillik olabilirdi.**

Devrimciler görsel sanatların önemini pek kavramak istemiyorlar ama bu kayıtsızlıkla devam edilirse, **birgün devrim olduğunda geride sosyalizmi kuracak ülke kalmamış olabilir.**

DEVİRİMÇİ 78'LİLERDEN DARBENİN 30. YILINDA RESİM SERGİSİ

Ankara'da Çankaya Belediyesi'nin Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde 3-15 Eylül tarihleri arasında gerçekleşecek resim sergisinin başlığı **Eylül Karanlıkları...** Yazarımız Ali Osman Coşkun'un da tablolarıyla katıldığı sergide, Alime Mitap, Arif Sevinç, Handan Kaynakgöz, Muzaffer Oruçoglu, Nevruz Turan ve Semra Danyeli'nin de çalışmaları sergileniyor...

'Ağır muhafazakar' bir eşcinsel!..

Eşcinsel bir modacıydık vardı bizim. Gür bıyıkları, kendisine ayrı bir hava katan kelliği, kulağındaki küpeleri, parmaklarındaki sayısız yüzük, kollarındaki bilezik, boynundaki kolyelerle tam bir modacıya yaraşır bir eşcinseldi o.

Kendisinin bu durumunu kabullenen, ses çıkarmayan, hatta saygı duyacak kadar modern Türk halkıyla ne kadar gurur duyulsa azdır! Tamamına yakınının Müslüman olduğu, ahlaki açıdan da eşcinselliğin kesin ifadelerle reddedildiği bir ülkede yaşayan insanların bu hoşgörüsü, daha uygar, daha medeni, daha gelişmiş, daha akılcı bir toplum umudunun sürdürülmesini sağlamakla birlikte, Cemil İpekçi bu umudun yeşertilmesi adına sıkı sıkıya bağlanan bir örnek olmuştu bir zamanlar!

Fakat ne var ki, bizim ünlü eşcinsel modacıımız iktidarda bulunan 'muhafazakar' hükümeti tuttuğunu ve kendisinin de 'muhafazakar bir eşcinsel' olduğunu söylüyordu. Böylece, baskıya karşı dik duruşun yok olduğu günlerde, bir başka umut yolcu ediliyordu sonsuz karanlığa.

Aynı anda 'hem muhafazakar hem de eşcinsel' olmayı başarmış modacıımız bununla da kalmıyor, daha da ileriye giderek 'kadın olsaydı, türban takıyor olacağını' söylüyordu. Dinimizin bunu emrettiğini ve bu gereğin yerine getirilmesi gerektiğini buyuruyordu. Bu sözlerle de doğuştan 'muhafazakar eşcinsel' olduğu savını ispatlamaya çalışıyordu.

Sayın İpekçi türbandan mahrum kalmış

olmasının üzüntüsünü yaşamazın. Dinin gerekleri olarak nitelendirilen diğer şeyleri hâlâ yerine getirebilir. **Çember sakal bırakıp bıyığını badem yapabilir, takke ve cüppeyle dolaşabilir, eline de 99'luk bir tespih alıp yeni sezonun tarzını yaratabilir.** Modacıınız ne de olsa, bunun da altından kalkmasını bilirsiniz!

Şimdilerde yine gazetelerin söyleşi sayfalarından düşmeyen İpekçi, gençlerin kendisine ağır renklerin yakıştığını söylemesi üzerine geçen yıl giydiği pembe spedoosunu da siyaha çevirmiş olduğunu duyuruyor gazetelere. 5 yaşında da kendini ünlü hissettiğini söyleyen, insanların onu alkışlamadan önce kendisini alkışlayan, göklere çıkarıldığında zaten orada olduğunu buyuran Cemil Bey, muhafazakarlığına da laf ettirmemeye devam ediyor.

Halbuki, bir eşcinselin muhafazakar olamayacağı açık. 'Konserve kafa' bir muhafazakar olan insan, geleneksel değerleri ve aynı zamanda belirli

tabuları da hayatının odak noktası haline getiren, yeniliğe ve farklılığa açık olmayan bir profildedir. **Bu açıdan eğer Osmanlı'daki 'oğlancılık' sürmüyorsa ve bu artık 'geleneksel' olmaktan çıkmışsa, muhafazakar insan olarak eşcinselliğe yönelmek pek de akılcı değildir.**

Bu durum sadece ülkemiz gerçeği olarak da görülemez. Batı'daki muhafazakar ve aşırı sağcı siyasetçilerin eşcinselliğe ne kadar katı yaklaştığı biliniyor. Ayrıca belki kendisi farkında değil ama muhafazakar ülkelerde eşcinselliğin ülke içindeki varlığının bilinmesine rağmen nasıl yok sayıldığını, nasıl cezalandırıldığı görülüyor. Yani başımızdaki İran'daki çıgıllıkları

duyuyoruz. Acaba türbana itibar edecek kadar dini bütün olan pek muhterem İpekçi, İran'da ya da Suudi Arabistan'da yaşasaydı eşcinsel

olduğundan dolayı asılarak idam edileceğini biliyor mu? Düşünceleri 'olgunlaşmadan' ve açıklamalarda bulunmadan önce bunun üzerine hiç düşünmüş mü?

Türkiye'deki özgürlükçü, gerçek demokrat, sol ve sosyalist kesimler kimseye cinsiyeti ve cinsel tercihi dolayısıyla ayrımcılık uygulamaz, dışlamaz, yargılamaz. Tam tersine onlarla omuz omuza meydanlarda onların hakları için mücadele eder. Peki, bütün bunları görmezden gelen **Cemil Bey, neden radikal İslamcı, dinci, faşizan bir partiyle flört etmeye başladı?** Eğer siyasete atılmaya karar veriyse, neden kendisine ve tüm eşcinsellere 'gerçekten' saygı duyan, onların haklarını savunan bir partiyi seçmedi ve ülkedeki bütün eşcinsellere örnek olup, cesaret verip, onlara sahip çıkmadı? Hem o sol ve sosyalist parti, kendisinin muhafazakarlığına da saygı gösterebilirdi!

Ayrıca madem bu kadar siyasetle ilgilenmekte, neden anayasa değişikliği tartışmalarında pek beğendiği başbakan ve partisine eşcinsellerle ilgili cinsiyetçi devlet politikasına karşı bir değişiklik önerisinde bulunmadı? Cevap belli: **Modacıımızın iktidarla çıkar ilişkisi söz konusu.** "Sen beni öv, ben de senin kelleni uçurmayayım!" Yumurtladığı güzellikler de bunun bir ürünü. Kendisine çıktığı yolda başarılar diliyoruz, ancak eşcinsellerin sesi olmak gibi bir hedefi olmasın, ülkemizde hakkını arayan, bunun için mücadele eden eşcinsellerin adını kötüye çıkarmasın!..

U2 SEKTİRSİN GİTSİN!..

Yıllarca beklenen U2 sonunda ülkemize geliyor. İnanılmaz bir reklam kampanyasıyla, üstelik arkasında bizzat devletin bulunduğu ve İstanbul 2010 Kültür Başkenti kapsamındaki bir organizasyonla. Asgari ücret düzeyindeki biletler satışa çıktıktan an tükenirken, konserden 1 Milyon TL alacak olan U2, herhalde bu sebeple olacak ki, daha önce "neden Türkiye'ye gelmiyorsunuz" sorusuna işaret ettikleri insan hakları ihlalleri ve buna örnek olarak gösterdikleri 301..maddenin değişmesi konusundaki diretmelerinden vazgeçmişler. Peki, Türkiye'de ne değişti? 301. madde olduğu gibi durmakta, tecavüzler, töre cinayetleri, işkenceler, baskı, zulüm, korku imparatorluğu artarak devam etmekte. Demek ki, kazın ayağı öyle değilmiş. Devlet bakanı Hayati Yazıcı da övünürcesine, "Biliyorsunuz U2 insan hakları ihlalleri olan ülkelere gitmiyor, ama anlaşmaları yaptık," diyerek ülkenin özgürlük düzeyi konusunda bir nevi itirafta bulunuyor ki, Bono'ya sırf bu gerçeğin ortaya çıkmasına vesile olduğu için teşekkür edebiliriz! Öte yandan, herkes gibi kendilerinin de bir fiyatlarının olduğunu öğrenmiş olduk!

Konserle ilgili röportajlarında, "İstanbul efsane şehir, köprü, tarih, kebab, kıl, tüy," gibi her gelenin ezberlemişçesine söylediği sözlerden başka tek kelime etmeyen Bono Efendi, bizimle karşılaşacağı için çok heyecanlıymış! Siz de, "Türk lokumunu çok güzel, yeaahh!" denilince gururlanan, gözleri dolanlardansanız, bilin ki hakkımızda hiçbir şey bilmiyorlar, biz de insanlarımızın sorunları da umurlarında değil! Müziğin önüne geçecek

olan bir 'görsel şölen'le gözlerimizi boyayıp paracıklarını saya saya başka ülkenin insanlarından söğüşleyecekleri milyonların peşine düşecekler.

Sırtını incittikten sonraki ilk konseri olan ve dönekliğin sınırlarını zorlayıp buna atıfta bulunurcasına adını '360 derece' koydukları tur kapsamında, Torino'da verdikleri konser atom bombasının atılışının yıldönümü olmasına rağmen bu konuda tek kelime etmeyip The Edge'in doğum gününü kutlamakla meşgul olan Bono'nun ne kadar duyarlı hale gelmeye başladığı görülüyor.

Her fırsatta sistem eleştirisinde bulunan grubun sponsor çadırları üzerinde 'Blackberry Loves U2' yazması ise ayrı bir vaka. Herhalde öncelikleri 'sistem içinde var olmak', devrim ise daha sonra!

The Guardian'ın yaptığı araştırmaya göre bu turnede açığa çıkan karbon miktarı Mars'a yapılacak bir seyahatte salınacak karbon miktarı kadar. Bu, 'çevre kirliliğine karşı' yapılan Live Earth konserlerine gelen grupların kendi özel jetlerini kullanarak hava kirliliğine tonlarca katkı yapmaları riyakarlığına o kadar benziyor ki!.. Kurulan sahne için harcanan enerji kenara konsaydı, belki de ülkemize nükleer santral kurulmasına gerek kalmazdı!

Belki de şu anki 'dünya meselelerine duyarlı' saçmalığını borçlu oldukları 'Sunday bloody Sunday' şarkısı çalarken, ekranda Ortadoğu sorununa duyarlı görüntüler ekrana gelecekmiş. Bu zamana kadar Irak'ta milyonlarca kişi öldürülürken, tecavüze uğrarken ağızlarını açıp tek kelime söylediler mi? Sadece son bir yılda kazandıkları 110 Milyon dolardan ve milyarları geçen servetlerinden bir parça ayırıp yardım fonu oluşturmayı düşündüler mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

"Ne biçim barış elçisisin sen?" diye sormazlar mı? Yoksa iş isten geçtikten sonra, eskimiş insanlık dramlarına şarkı yazarak bunun üzerinden nemalanmak mı daha iyi oluyor? Barış elçiliği görevini gittiği ülkelerdeki devlet başkanlarına kendi gözlüğünü hediye etmekten ibaret sanan Bono, acaba Türkiye'de Tayyip'e mi, Gül'e mi verecek gözlüğünü?

Bir de Bono'nun söyleyeceği her şey Türkçe altyazıyla ekranda olacaktı. Sakın Bono, devlet başkanının 1 milyon lirasının hatırına anayasa değişikliği için saçmalamaya başlamasın? Ne de olsa Bono anlamadığı konularda ahkâm kesmeye bayılır. Yoksa insan hakları ihlalleri olan ülkelere biri olarak gördükleri Türkiye'nin bu anayasa değişikliği ile özgürleşeceği inancıyla mı geldiler ülkemize? İnşallah karbondan sonra konser ortasında 'salmazlar' da, insanlarımızı zehirlemez beyefendiler. Konserin referandum propagandasına dönüştürülmesi pek olası. Konserden sonra ülkedeki özgürlüğün genişlediğinin bir kanıtı olarak mitinglere Bono gözlüğüyle çıkar Tayyip Erdoğan, kim bilir? Eskilerin savaş karşıtı, gerçekten demokrat müzisyenler devri çoktan geride kaldı. Bono da artık kimseyi kandırmaya kalkmasın barış elçisi sıfatıyla.

Proleter ve sosyalist seçenek: PSTU

Brezilya'da önümüzdeki Ekim ayında yapılacak olan genel seçimler, **Brezilya burjuvazisi ve Lula yönetimi için nispeten sakin bir döneme denk geliyor.**

2009 yılında ülke ekonomisinin uzun yıllardır devam eden istikrarlı büyümesini sekteye uğrattakça şekilde yüzde 0.2 küçülmesine yol açan uluslararası ekonomik krizin etkileri hafiflemiş gibi görünüyor. Hazine Bakanı Guido Manteiga ülke ekonomisinin 2010 yılında yüzde 5-6'lık bir büyüme rakamını yakalayabileceğini açıkladı. Ekonomik krizin soğumaya başladığı yönünde bir manzara olsa da, Avrupa'daki krizlerin ülkeye yayılması tehlikesi ufukta beliriyor. Halbuki **burjuva parti ve adayların söylemlerinde krizden de tehlikeden de eser yok.**

Öte yandan, seçimler, sınıf mücadelesinin yalnızca bazı sektörlerdeki yıllık ücret pazarlıkları sırasında hareketlenip sonra durulduğu görece bir sakinlik evresine denk geliyor.

Bu görece sakinlik, Lula'nın bu tipte bir yönetimin iktidarda olduğu yaklaşık son 20 yıldır hiçbir başkana nasip olmayan yüzde 80 gibi dev bir destekle koltuğunda ikinci dönemini tamamlamasında da kendini gösteriyor.

Sahte bir cepheleşme

Sınıf mücadelesinin bu sükuneti sayesinde, Brezilya burjuvazisi bir kez daha her iki tarafa da oynayabilme olanağını elinde tutuyor ve halkın önüne iki ana aday arasındaki **sahte cepheleşmeyi** koyuyor. Sol tarafta PT'nin (İşçi Partisi) adayı Dilma Rousseff, sağda ise PSDB'nin (Brezilya Sosyal Demokrat Partisi) eski Sao Paulo Valisi Jose Serra.

Bu iki adayın televizyon ekranlarında yaptıkları ve son derece sıkıcı olan ilk tartışma durumu açık seçik ortaya koyuyor. Lula'nın tersine proleter bir kökenden gelmeyen, PT bürokrasisi içinde sivrilerek öne çıkmış olan Dilma Rousseff, Lula'nın politikalarını sürdürmeye söz vermek dışında bir şey söylemezken, Serra da Lula yönetimini eleştirmekten özellikle kaçınarak, **"Biz olsaydık daha iyisini yapardık,"** anlamına gelen argümanlarını sıralamakla yetiniyor.

Bir metal işçisi olan Ze Maria, 1970'li yılların sonunda diktatörlüğe karşı gelişen işçi mücadelelerinde liderleşti ve daha sonra da devrimci çizgisinden hiç taviz vermedi...

Adayların kampanyalarına yapılan mali bağışlarla ilgili haberler de burjuvazinin önemli bir kesiminin Dilma'yı destekleme eğiliminde olduğunu gösteriyor. Aynı eğilim kamuoyu yoklamalarında da ortaya çıkıyor: Dilma, Serra'nın en az 5 puan önünde gidiyor.

Brezilya burjuvazisi halkın önüne sahte bir 'sol' alternatif koymayı da unutmuyor: Lula Hükümeti'nin **Yeşiller Partisi'**nden eski Çevre Bakanı Marina Silva. 'Yeşil' kisvesinin altında Marina da, kendi yönetiminin **'PT ve PSDB çizgilerini bir araya getireceğini'** söyleyerek PT hükümetlerinin ve Fernando Henrique Cardoso'nun (Lula'dan önceki PSBD'li Başkan) uyguladığı tüm ekonomik politikaları (siz neoliberalizm diye okuyun-Ç.N.) onayladığını ortaya koyuyor. **Kadınların kürtaj hakkına karşı** olmak gibi son derece gerici tutumları olduğunu da gizlemiyor.

Hakikat böyle değil

Fakat Brezilya'daki ezilen kitlelerin an be an tecrübe ettikleri çıplak hakikat burjuvazinin ve onun adaylarının çizdiği pembe tablonun fersah fersah uzağında. Büyük banka ve şirketlerin Lula yönetimi sırasında elde ettiği dev kazançların yer aldığı - ve Lula'nın kendine gurur vesilesi yaptığı - raporların aksine **Brezilya gelir dağılımının en**

adaletsiz olduğu ülke. En zengin yüzde 10 ülke gelirlerinin yüzde 50'sine el koyarken, en yoksul yüzde 50 gelirin yüzde 10'unu almakta.

Milyonlarca Brezilyalı *favela*ların (bizdeki gecekonduardan çok daha kötü koşullardaki mahallelerde bulunan teneke evler - Ç.N.) sefaleti içinde, kamu hizmetlerinin pek çoğundan yoksun halde yaşamaya çalışıyor, milyonlarca topraksız köylü ve sosyal yardıma muhtaç insan kıtlıkla boğuşuyor.

Kamu borçlarındaki büyük artış da burjuvazinin pembe tablosunu yalanlıyor. **Dış borç miktarı 282 milyar dolara çıkarken, kriz sırasında bankaları ve şirketleri kurtarma mekanizması olarak kullanılan iç borçlar son iki yılda üçe katlanarak bir trilyon dolara dayanmış durumda.** Cari işlemler açığı ise 60 milyar doları bulabilir. Yani, bu demektir ki uluslararası ekonomik kriz derinleşirse Brezilya ekonomisi ilk krizdekinden çok daha kırılgan bir durumda yalananacak buna.

Fakat bu hakikatler nedense seçim kampanyalarında hiç konu edilmiyor. **Ülkenin Lula iktidarı altında emperyalizme tam teslimiyeti ve Haiti'yi işgal eden Birleşmiş Milletler gücüne en fazla sayıda asker vermiş olması, o**

birliğe komuta ediyor olması gibi pek çok açıdan emperyalizmin doğrudan ajanı rolü oynaması da yine seçim meydanlarında hiç konuşulmuyor.

Sosyalist programı geniş kitlelere yaymak

Yani, dememiz odur ki Brezilya doğal kaynakları ve üretim rakamları bakımından son derece zengin bir ülkedir fakat emperyalizmin ve yerli burjuvazinin yağması dolayısıyla ülkede yaşayan milyonlar sefalete mahkum vaziyette, en acil ihtiyaçlarını bile karşılayamaz haldedir.

Bu durumu tersine çevirmek kapitalizmi yerle bir etmekle mümkündür. Yani, ülkenin ekonomik ve sosyal yapısını kökten değiştirecek bir programı uygulamak üzere gerçek bir işçi hükümetine ihtiyacımız var. **Dış ve iç borç ödemelerinin durdurulması, büyük şirketlerle ulusal ve uluslararası bankalara tazminatsız olarak el konularak kamulaştırılması, büyük toprak sahiplerinin topraklarına tazminatsız olarak el konularak bunların topraksız köylülere dağıtılması, çalışma saatlerinin düşürülmesi ve kamu hizmetlerinin sağlanmasına yönelik kamusal çalışma planının hayata geçirilmesi** gibi önlemlerin yer aldığı bir programdır bu.

Böylece, **merkezi ekonomik planlama** yoluyla, **ücretlerde genel bir iyileşme** sağlanabilecek, **herkese iş** bulunabilmesi, **sağlık ve eğitim hizmetlerinin genel ve parasız hale getirilmesi, herkese sağlıklı barınma imkanları ve tüm köylülere toprak sağlanması** gibi amaçlar gerçekleşti rilebilecektir.

Elbette bunun için bir sosyalist devrime ihtiyacımız var. **PSTU'nun** (Birleşik Sosyalist İşçi Partisi) savunduğu ve kitlelere önerdiği program da tam olarak budur. Burjuva medyası ağır bir boykot uyguluyor, görmezden gelmekte ve kitlelerden gizlemekte ısrar ediyor ama özellikle Başkan adayımız **Jose Maria de Almeida'nın** (Ze Maria) ülke çapında yürütülen kampanyasında, söyleşi, toplantı ve mitinglerinde, fabrikaların ve işyerlerinin kapılarında satılan parti yayın organımız

Opinao Socialista'nın 'Brezilya için sosyalist bir program' konulu özel sayısında bu programı savunmaya ve kitlelere ulaştırmaya çalışıyoruz.

PSTU aynı zamanda anti-emperyalist bir tutuma da sahip. Haiti'de işgalci konumda bulunan Brezilya askerlerinin derhal geri çekilerek onların yerine depremden zarar gören Haiti halkına yardım edecek doktor, teknisyen ve uzmanların gönderilmesini ve soykırımcı İsrail Devleti'yle bütün diplomatik ve ticari ilişkilerin derhal kesilerek Filistin halkının mücadelesinin desteklenmesini talep ediyoruz.

İşçi sınıfını bilinçlendirme mücadelesi

PSTU sosyalist bir dönüşümün seçimlerle ya da burjuva parlamentarist süreçler yoluyla gerçekleştirilebileceğine inanmıyor. Sosyalist devrimin tek yolu, işçi sınıfının ve ezilenlerin örgütlenerek mücadeleye girişmeleri ve iktidarı ele geçirmeleridir.

Bununla birlikte, devrimci bir partinin seçim süreçlerini sosyalist programın kitlelere yayılması için kullanması, milyonlarca işçiye ulaşarak sosyalist programın tartışılması ve burjuvazinin ezilenlerin bilinçlerinde yarattığı bulanıklığın giderilmesi bakımından son derece önemlidir. Bu nokta, Lenin döneminde Üçüncü Enternasyonal'in, devrimci partilerin burjuva seçimlerde alması gereken tutum konusundaki ilkelerinin de esaslarından biridir. Çünkü **sosyalist programa kazanılan her işçi stratejik devrim mücadelesinde ileriye atılmış bir adımdır.**

PSOL sosyalizm savunusunu terk ediyor

Gelgelelim, bu seçimlerde sosyalist programın savunulması görevini sadece Ze Maria ve diğer PSTU adayları sırtlamıştır. Medyada en fazla yer alan, TV'deki tartışmalara katılma olanağı bulunan solcu aday, PSOL'un adayı Plinio Arruda Sampaio sosyalizmin savunusu görevini terk etmiş, açıkçası bu mücadeleden vazgeçmiştir. *Folha de Sao Paulo* gazetesinde yayınlanan bir röportajında Plinio 'sesli düşündüğünü' söyleyerek şunları ifade ediyor:

"Benim Brezilya'ya sosyalizmi getirmek gibi bir amacım yok, partimin de öyle. Kapitalizm içinde de gerçekleştirilecek bir önerimiz var. Sadece eğitim ve sağlıklı kamusal yaşamımız yeterlidir."

Bize göre bu, kapitalizmi 'reform etme' ya da 'insanileştirme' yolundaki eski ve sonuçsuz önerilerin, reforme edilmeyi ya da insanileştirilmeyi reddeden kapitalizmin kalın duvarlarına toslamaya mahkum önerilerin yeni bir versiyonundan ibret. Yani aslında 2006 seçimindeki ittifakın [2006 seçimlerinde PSTU ve PSOL aynı seçim ittifakı içinde yer almışlardı-Ç.N.] tekrarlanmayışının sebebini de ortaya koyuyor bu öneriler: Aramızda derin ayrılıklar var.

İşçilerin örgütlülüğünü ve mücadelesini yükseltelim

PSTU, sosyalist programı kitlelerle buluşturmaya uğraşırken bunun Brezilyalı işçi ve emekçilerin yaşadığı gündelik sorunlarla bağlantısını kurmaya da çalışıyor. Bir yandan, önerdiğimiz sosyalist programın ücret, iş, sağlık, eğitim gibi işçilerin en somut sorun ve ihtiyaçlarının çözümüne ne

kadar bağlantılı olduğunu, bunların ancak sosyalist bir programla çözüme kavuşturulabileceğini elimizden gelen en basit ve açık şekilde anlatmaya çalışıyoruz. Bir yandan da, işçilerin mevcut somut mücadelelerini – örneğin, Campinhas şehrindeki CAF işçilerinin (Demiryolu İnşaat İşçileri) ücretlerin ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi için yürüttükleri mücadeleye ya da Sao Jose dos Campos Metal İşçileri Sendikası'nın başlattığı ve ülkenin çeşitli yerlerindeki otomotiv fabrikaları işçilerince yürütülecek olan ücret artışıyla ilgili birleşik eylem kampanyasını – tüm gücümüzle destekliyoruz. Bu çerçevede, geçtiğimiz Haziran ayında Santos şehrinde yapılan kongre sonucunda kurulan **CSP-Conlutas (Sendika ve Halk Merkezi)** gibi birleşik işçi ve emekçi örgütlenmelerinin yaygınlaştırılması ve güçlendirilmesi de gerekli görüyoruz.

Sonuncu ve en önemlisi de, işçi sınıfının, özellikle de ağır sanayi kollarındaki işçi taburlarının siyasal olarak örgütlenmelerini destekliyor, onları ilerletmeye çalışıyoruz. Örneğin, 200 petrol işçisi ve San Jose Dos Campos'daki 500 metal işçisi Ze Maria'nın adaylığını destekleyen bir bildiriye imza attı.

Velhasıl, bu seçimlerde Brezilya burjuvazisinin iki temel ve pek çok tali seçeneği var. Bunların karşısında ise, **yalnızca tek proleter, mücadelec ve sosyalist seçenek var: PSTU ve Ze Maria'nın temsil ettiği seçenek.**

Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal yayın organı Correo Internacional'den (Uluslararası Posta) çeviren: Ümit Dertli

Correo Internacional

Ze Maria ve Lula: Kökenleri aynı, geçmişleri farklı

Lula ve Ze Maria'nın başlangıç noktaları aynıdır: Her ikisi de Sao Paulo'nun ABC sanayi bölgesinde 1970'lerin sonunda diktatörlüğe karşı yükselen grev dalgasının içinde öne çıkan metal işçileridir. Bu grevlerin bazılarında birlikte tutuklanıp hapis yatmışlıkları bile vardır. CUT'un ve PT'nin kuruluşunun geri planında bu grev dalgası bulunmaktaydı.

Lula bu süreçte kazandığı prestiji önce mücadeleleri frenlemek için, sonrasında da bu örgütler içinde en üst mevkilere çıkmak ve nihayet burjuva hükümetine başkanlık etmek için kullandı.

Ze Maria ise daima sınıfına ve mücadelesine sadık kaldı. 1992'de PT'nin gittikçe sağa kaymasına ve burjuvaziyle ortak yönetimlerde yer alma girişimlerine gösterdiği yoğun muhalefetten dolayı **partiden atıldı.** Lula iktidarının işçi sınıfı içindeki ajansı haline gelen CUT'dan da 2004 yılında aynı sebeple ayrılan Ze Maria, 2005 yılında Conlutas'ın kuruluşuna ve geçtiğimiz Haziran'da da CSP-Conlutas'ın kuruluşuna önderlik etti.

Ze Maria sınıfına gösterdiği sadakati sosyalist fikirlerine de gösteriyor ve bugün, 30 yılı aşkın bir zamandan beri hiç azalmayan bir tutku ve inançla sosyalist idealleri savunmak için başkanlık seçiminde tek proleter aday olarak yerini alıyor.

Fotoğraf (soldan sağa): PSTU liderlerinden Edu, Brezilya Devlet Başkanı Lula ve adayımız Ze Maria, 1980'li yıllarda bir grev sırasında...

Düzmece demokrasi

Burjuvazi, seçim süreçlerinin kendi demokrasilerinin en iyi ifadesi olduğunu iddia eder. Burjuvalara göre, ezilenler seçimler yoluyla kendi temsilcilerini ve yöneticilerini özgürce seçebilmektedir.

Bu kuyruklu bir yalandır. Burjuvazinin desteklediği partilerin işçi ya da sol partilerle karşılaştırıldığında seçim kampanyalarına ayıracak çok daha büyük mali kaynaklara sahip oldukları açıktır. Bunun sebebi de burjuva parti ve adaylara şirketler ve iş çevrelerinden gelen parasal kaynaklardır.

PSTU burjuvaziden gelecek hiçbir parasal katkıyı kabul etmez, zira bu, karşılığı daha sora siyasal olarak ödenecek bir borç ya da taahhüt anlamına gelir; parayı veren düdüğü çalar.

PSTU seçim kampanyasının giderlerini üyelerinin, sempatanlarının ve işçilerin katkılarıyla karşılar. Bu patronlardan ve devletten siyasal bağımsızlığın ön şartıdır ama aynı zamanda medyada düzenleyebileceğimiz kampanyanın büyüklüğünün de sınırlarını teşkil eder. Tabii, siyasal partilere ve adaylara televizyonda verilecek sürenin bu partilerin parlamentodaki milletvekili sayısına göre belirlenmesini öngören bir

yasal düzenleme de bulunuyor.

Buna göre, PT ya da PSDB haftada üç gün 8-10 dakika televizyonda yer alırken PSTU'nun süresi 1 dakikadan azdır. Adaylara eşit sürelerin tanındığı Fransa ya da Portekiz gibi kimi ülkelerin aksine burada azınlık partileri tam bir ayrımcılığa tabi tutuluyor. Aynı yasal düzenleme, televizyonda adaylar arasında yapılacak tartışma programlarına parlamentoda temsil edilen partilerin adaylarının çağırılması konusunda bir zorunluluk getiriyor. Elbette diğer partilerin adaylarının çağırılması yasak değil ama televizyonlar bunu asla yapmıyor.

Medya kuruluşları ekranlarını ve sayfalarını yalnızca makul gördükleri parti ve adaylara açıyor. Bandeirantes medya grubunun yaptığı ile Record ve Globo medya gruplarının yapacağı da budur. Böylelikle de burjuva medyası PSTU, PCB ya da PCO gibi sol partilere bariz bir ayrımcılık uyguluyor, ekranlarında yer vermiyor.

Bu yüzden, tartışmalara davet edilen ve o tartışmaların demokratik olduğu zirvalarına payanda olan PSOL'un tersine PSTU medyanın ayrımcılığını teşhir ediyor ve tüm adaylara eşit katılım imkanı sağlanmasını savunuyor.

'Refah'ın bir mahalle arkasındakiler

Avrupa'nın fukaralığının faturası işçi sınıfına kesilirken, kendini başka yere ait görüp, orada olup bitenden bihaber, faşizan çığırtkanlık yapan burjuva medyası ağzıyla nasıl konuştuğunu anlayamıyorum hâlâ sevgili gurbetçim...

Elbette insanlar, yaşamlarını, yaşadıkları ülkeye, o ülkenin 'refah' biçimine göre şekillendiriyor. Artık ben 'refah' diyeyim de siz anlayın. Para için çalışmanın, çalışmak için hayatta kalmanın yarattığı paradoks 'refah'sa! Burjuvazisinin kendini daha da emniyete aldığı, kapitalizmin toplumun bütün hücrelerine nüfuz edişini daha da güçlendirdiği ve onun yararına köleleşme gönüllüsü işçi ordusunu ayağına hazır çağırınların oturduğu mahalle: Avrupa...

Tabii bunun bir de arka mahallesi var: Para yüzünden her şeyden vazgeçen emekçi yığınlarının mekanı. Tamamen topluma uzak, sadece kendisiyle iç içe, varlığını sadece burjuvazinin köle pazarına vermiş bu arka mahalle guruhunun anlattığı tek şey: Hiçbir şeye muhtaç olmamak!? Yani ölümüne çalış, sosyal yaşam denilen şeyle uzaktan yakından ilgin olmasın, yılın üç haftası memleketine son model bir arabayla gidebil ama hiçbir şeye muhtaç olma. Üstelik onlarca yıldır yaşadığın topluma tamamen asimile ve asalak kuşaklar yetiştirmekte de beis görme...

Hemen hemen her bilgiye ulaşmanın çok kolay olduğu bugün bile, insanın insana ettiği en büyük kötülüğün, onu yaşamak için 'para'ya köle etmek olduğunu çözememek için nasıl bir aritmetik lazım ki? Türkiye'deki işçi sınıfının içinde bulunduğu duruma çoğunlukla kader, kendisinin de doğrudan şans olarak görmeyi ise, hangi vicdanın muhasebesi aklayabilir? Üstelik her şey bir yana, hâlâ orada gibi yaşamaya devam etmek... Hani yaşamak derken, görelî bir refahın içinde ama başkalaştırılmış, ötekileştirilmiş şekilde!

İstatistikî bir değişken

Belki de düşünmeye çok daha önceki bir zaman diliminden başlamalıydık. Örneğin hâlâ kendi memleketinde sendikal hakları, toplu iş sözleşmeleri, grev hakları fiilen bulunmayan ve verili geleneksel bilinçlerinden sıyrılammış insanların refah olarak gördükleri şeyi işte tam da bu yüzden anlamlandırama dıklarından. Kim bilir? Sanıyorum hâlâ en büyük sorun emeğin bir değer olarak algılanamamasından kaynaklanıyor.

"Anadolu insanını çok seviyorum, onlara haksızlık yapmak istemem," edebiyatı yapmayacağım. Sadece işçi sınıfının bir yığın sorunu varken, bugün burada oturmuş gurbet yolcularından bahsediyor olmamın çeşitli nedenleri bulunuyor. Tamam, dürüst olalım; onlardan, yaşamlarındaki tek gerçeklikten,

yani 'para' denilen değişim aracı uğruna, sürdürdükleri gönüllü köleliği, bir anda görüp aydınlanma geçimlerini beklemiyorum. Ama nereden geliyor öyle kalmalarına ve hâlâ ağır milliyetçi bir damarla ortalıkta 'kimlik bunalımlı' gezmelerine de gönlüm el vermiyor. Üstelik neden Marx'ın sınıf teorisine yaşamın pratiği içinde doğruluk payı verdiğimiz, feodal bağlarından kopmak üzere olan Avrupa toplumu gözümüze sokuyorsa, tam tersine gurbetçi Mehmet de hâlâ evini kilimle döşeyip kasetçalarına attığı memleket türkülerini bir türlü çığırmadan edemiyor. Tabii kapitalizm emek gücünün verimliliğini artırmayı ve teknoloji dediğimiz gelişim yalanını kullanmayı sürdürdükçe, gurbetçiler de işsizliğin ilk adayları haline geliyor. Ellerindeki kasetçalar artık ne kadar ufalırsa ufalsın, ne kadar teknolojik olursa olsun, kapitalizm ulaşabildiği her yere aynısından götürünce o 70'lerdeki caka da yerini mutsuz ve yalnız bir fotoğrafa bırakıyor.

Geçmiş sayılardan birinde Hollanda'daki seçimler hakkında yazarken, Wilders'tan da bahsetmiştim. Seçimlerden en kârlı çıkan bu canlıyı oraya hangi iştah getirmiş olabilir ki? Zamanında nasıl yaptığı işi beğenmediği için yabancı oyuncuların oyununa kattı ise, şimdi de bu ısrarla kendini soyutlayan insanlara işinin bittiğini göstermek için oyuna 'katil ruhlu bir hakem' sokuyor şermeye. Nasılsa sen, 70'lerde buraya gelirken neden geldiğini düşünmedin, şimdi de tıpkı senin gibi davranacak istihdam piyonları bulunacaktır. Boşuna dememiş Marx, "Kapitalizmde burjuva için sen

istatistiklerde sadece bir değişkensin."

Herkese yabancı

Tamam, göç etmek, her ne sebepten olursa olsun, olumsuzlanmış bir durumdur. Onu var eden koşullar, ister insan pratiği, yani ekonomik, siyasal vs. olsun, isterse de doğal afet olsun kötüdür. Ancak bütün bu nedenleri unutup bir de üstüne daha da başkalaşarak işçi sınıfına ihanet etmek neyin nesi? Zaten burjuvazi ruhu gereği, kapitalizmi özgürlük diye satmak için pazar pazar dolaşırken, sadece birbirini ezerek rekabeti özgür ruhun nişanı olarak gösterirken, bu başkalaşmaya daha da anlam katmak neden? İnsan önce kendisi eşit olmak istemeli ve bu eşitliği de özgürlük olarak bilmeli. İnsanın doğası mülksüzlüktür, mülk edinmek için başkasının varını yiyen insan, nasıl başkasına insan diye bakıp empati kurabilir ki? Demokrasiyi zaten orasından burasından kese kese civciv bile olamayacak hale getiren kapitalizm (keşke şu terimleri Türkçe'ye Türkçe yerleştireydik de, daha anlaşılır olsaydık: örneğin kapitalizm yerine sermayecilik, komünizm yerine ortakçılık gibi) bütün bu şarlatanlığı da, yani yukarıda bahsettiğim oyundan çıkarma hamlesini böyle yapıyorken, sen bunca yıllık başka toplumda yaşama pratiğini sadece bir karşı refleks olarak nasıl kullanırsın?

"Onlar Alman, Fransız, Hollandalı, Belçikalı, zaten Osmanlı'dan beridir Türkler'e düşman, üstelik bir de Müslümanız, ırkçı bunlar, evet ondandır," iç sesiyle nasıl konuşur ve bunun senden önce buraya ezilmiş çaresizliğiyle elinde qılgımdan bir ezber getiren üst kuşaklarına

ait olduğunu ve senin hâlâ bunu ilerletemediğini nasıl görmezsin?!

Bütün bunları sosyo-psikolojide herhangi bir teoriyle açıklayabilirsiniz; örneğin beyin yaptığı işlemi meşrulaştırmasını açıklayan 'bilişsel çelişki' kuramıyla. Hani görüldüğü gibi olamama travmasına karşılık beyin reaksiyonlarını açıklayan o teori. Yine de üç vardiya sırt sırta burjuvanın cebini şişirirken ve bu zorunlu köleliğin altında ezim ezim ezilirken, aynı sorunları yaşadığın, derdine ortak işçi arkadaşını nasıl başka görürsün? Onun da, senin gibi, kaygısının çocuğuna ekmek götürmek olduğunu, boynuna asılmış yaşamak ağrısı olduğunu nasıl hissetmezsin? Senelerce, artık miktarı ne kadar olabileceğini tahmin bile edemeyeceğim kazancını orada yaşamak için değil, orada olmamak için harcıyıp nasıl aynı fabrikada alınteri döktüğün işçi arkadaşından sana onun gibi bakmasını bekleyebilirsin!

Kimseye haksızlık ettiğimi ya da birilerine arka çıktığımı düşünmüyorum, hele de bunu Nazım'ın dediği gibi ancak yarış atlarına ait olabilecek bir kan bağıyla, ırkla falan yapmak da istemiyorum. Bu Avrupa'nın fukaralığı diye anlattığımız krizin faturası işçi sınıfına kesilirken, kendini başka yere ait görüp, orada olup bitenden bihaber, faşizan çığırtkanlık yapan Türkiye'nin burjuva uşağı medyası ağzıyla nasıl konuştuğunu anlayamıyorum ben hâlâ sevgili gurbetçim. Hele seninle ortak bir dili paylaşabilen Türkiyeli bir Kürt işçiyi görme, zıvanadan çıkıyorsun... Kendine gel, haberin olsun!

Sorunumuz ortaktır: Kapitalizm denilen insanlık belasında üretim araçları özel mülkiyettir ve emek öyle senin sandığın gibi kaderle şansla ya da kendini çok akıllı sanınca özgürleşmez. Çünkü zaten özgür değildir. Üretim araçlarının özel mülkiyeti elinde bulunduran burjuvazi, senin mülksüzlüğünü ve çalışma zorunluluğunu ücretle belirlemiştir – o süsleyip caka sattığın 'Alman Bemevesi' değil mülk, üretim aracın yoksa çalışmak zorundasın ve sen mülksüzsün. Dahası emeğini arz eden senin gibi milyonlarca, milyarlarca insan dururken, bir avuç hükümler senin karakaşına, gözünün yaşına falan bakmaz.

• Derdimiz insanın insana köleliğini kaldırmak, beraber yeteneklerimize ve ihtiyaçlarımıza göre üretip, olabildiğince doğamıza zarar vermeden yaşamak... Ancak o zaman rekabet denilen birbirini yeme savaşının yarattığı ucuzluktan kurtulup, insana yakışır bir yaratıcılık sunabileceğiz. Bil ki, sadece 'özgür insan' yararlı üretim sağlar...

KIZIL TÜRKLER!..

2003 yılında lise öğrencileriyle yapılan ve Kenan Evren'in kim olduğu sorusunun sorulduğu bir ankete göre, yüzde 8'lik bir dilim onu 'Marmaris'te yaşayan bir ressam' olarak biliyormuş. Tuhaf bir yorum elbet ama aslında, ama konu renklere geldiğinde, kendisi bir 'beyaz Türk' müydü, diye ben de merak ediyorum. Ya da dünya haritasını tuvale geçirseydi eğer hangi renkleri kullanmayı tercih ederdi, acaba?

"Sen mutluluğun resmini yapabilir misin, Abidin?" derdi Nazım Hikmet, dünyanın renklerini düşünürken. O, 'kızıl Türk'tü, değil mi?

Geçen yüzyılın başlarında Avrupa'da, 'imperiye'lerin tetiklediği, kızılar ve beyazlar da diyebileceğimiz kesimler arasında yapılmış iktidar kavgalarının sonuçlarından biri, Finlandiya'nın da Rus egemenliğinden kopuşudur. Ekim Devrimi, 1917'de Finlandiya'nın bağımsızlığını ilan etmesine yol açtı. Ve 'modern devlet' dönemine, cumhuriyet dönemine geçildi. Bir önceki yüzyılda Rus imparatorluğundaki sosyalist hareketlerin canlanması, Fin halkını da yoğun olarak etkilemişti. Aynen Rusya'da olduğu gibi, Finlandiya'da da sosyalizm fikri hızla yayıldı ve Fin halkı arasında aynı ateş yanmaya başladı. 'Her çöplüğe tek horoz' mantığıyla, iki -neredeyse mitolojik tanrılarını- imparatorun yan yana durması mümkün olmayınca, küçük Finlandiya gibi memleketlerde de işler karışmak zorundaydı. Finlilerin arasında, sosyalizmi savunan 'kızılar' ve emperyalist tanrıları savunan 'beyazlar' arasında çatışma başladı.

Dış etkinin, emperyalizmin, kışkırtmaları yüzünden oluşmuş bir savaşa iç savaş demek doğru olur mu? Savaş öncesindeki Finlandiya'da birlikte yaşamış olan beyazlar, kızılar, morlar ve yeşiller falan birbirlerini öldürmeye başladı. Beyazlar Almanlardan ekonomik, kültürel, sosyal alanlarda her tür desteği aldı. Kızıların durumu daha belirsiz...

Üç ay süren ceberut iç savaşta, en az 40 bin kızıl Finlandiyalı, beyaz Finlandiyalılar tarafından vahşice öldürüldü. Onlar, sağda solda, Finlandiya'nın ormanlarında gömülüdür.

İki kutup arasında, halkın çaresizliğiyle beslenerek, bu kullanılarak yapılmış bir ideoloji savaşıdır elbet sonuçta ama aynı zamanda da yeni patrona, imperiyuma hizmet vermektir söz konusu. Daha güçlü bir tanrıya hizmet ederek, kendi

kardeşlerini kurban etmektir oyunun adı...

Şimdi başka bir yüzyılın başındayız. İdeoloji kıtaları şimdilerde felaketlere neden olabilecek konuşmalar içinde. Yeni imperiyumun doğuşunu halen seyrediyoruz. 'Beyaz' adamın 'show'u devam ediyor ve insanların kulağına hoş gelen bir sürü ithal kavram ortalıkta dolaşıyor. Tatlı bir manipülasyon yağmuruyla üstümüze yağıyor, dudaklarımıza yerleşiyor ve bir bakıyoruz ki, birdenbire aynı laf büyük kolaylıkla burada, orada kullanılıyor. Mesela, 'beyaz Türk'... Ne anlama geliyor şimdi bu laf? Çeteleşme çağrışımı yaratır belki de, gizlice örgütlenmiş bir takım adamları, bir takım kararları veren bir 'elit'i ifade edebilir. Ya da aslında bir çeşit sınıfsallığı belirtir. Ama kavramın renk belirtisi en çok ırk durumunu çağırıştırıyor insanın aklında. Saf

bir ırk hayalini taşıyan bir Türk'ün milliyetçiliğini bu kelimeye bağlaması, çok zorlama olur. Elbette buralarda da milliyetçi kaynaklar, ırkçılar da bulunuyor ama işi makro boyutlarda açıklamak daha hayırlıdır: Mesela 'beyaz emperyalist' demek daha doğru olmaz mı? Bir flört ifadesi mi, yoksa AKP'nin 'tanrı misafiri' politikası mı, emperyalizmin özgürlüğünü savunmak mı ya da? Ya da sahiden iyi niyet adı altında, 'modern hukuk devleti'ne, bir post-modern, gerçek üstü sisteme mi dönüşüyor mevcut sistem?

Flörtün fiyatı

Flört kötü mü? Herkes eder... Eskiden Amerika'yla flört edilirdi, şimdiye sıra Avrupa'nın.... Daha mı iyi? Biraz daha 'demokratik' bir yer gibi görünüyor değil mi? Ben bilemem ama flörtlerin bir fiyatı olduğunu bilirim. Ki halkları birbirine karşı kışkırtmaksa eğer oyunun adı ve sonra da kendi yarattığı yaraları 'demokrasi'yle iyileştirmekse, bu duruma 'kızıl Türkler' ne der diye merak ediyorum?

Hayattım boyunca memleketim Finlandiya için içimde taşıdığım bir hüznü vardır. Nasıl olur da öyle küçük, proleter, üretken bir halk o şekilde birbirine girmiş, düşman keşilmiş olabilir? Bu sorunun yanıtını öğrenemedim... Kardeşlerimizi, hangi renkten olursa olsunlar, kara, sarı, pembe, bir emperyalizmin 'efendi kaprisi' yüzünden, yani 'beyaz emperyalist' yüzünden harcamayalım. Bir başka dünya mümkün... Bana kalırsa, ki kalmaz, kızıl olsun...

Ve Marx hepimize kolaylık versin...

17.7.2010

Bir garip karalama

Gidiş yolu ne kadar farklı olsa da ulaşılan sonun aynı olması durumu, tahlillerin tek bir noktada çeşitli suretlerde belirmesi ve olan bitenin basitliğinin oluşturulan yapay karışıklıkların ardına saklanmasıdır. Süregelen sıfat hiyerarşisinde her basamak, kendisinde ortaya çıkan 'sevindirici' sonuçları öncekinden devralıp sonrakine devrederken oluşturulan zincirin halkası olduğunu bilip, sorunu hâlâ zincirde görememesi bir nevi. Yani ustanın dediği gibi, "Hani şu derya içre olup deryayı bilmeyen balıktan da tuhaf..."

Tuhafılık sadece bununla sınırlı kalmıyor, kapitalizmden mayalanıp şişelerce imal edilen ve günde üç kez şifa niyetine içilmesi gereken medeniyet bu topraklarda her seferinde mazlumdur ve çıkartılmaya çalışılan 'ah' hiçbir zaman aheste olmamıştır. Bu topraklar için değildir sadece ama başta dendiği gibi, gidiş yolları, nesneler, öznel değişse de devinen hep aynı şeye gebedir. Daha doğrusu hep aynı şeye zorla gebe bırakılmıştır. **Çünkü tecavüzün kaçınılmazlığı yüksek yakalılarca çevrelenmiştir, diğer renklerdeki yakalar da buna itaat ettikçe kavuşamayan her iki yaka istatistiksel oranlarda çırpınmaktadır hâlâ.**

Aslında sabah uykudan kaldıran zildir bizzat devinenin kendisi. Gün boyu şartlanmalarıyla beraber beynin en ücra köşelerinde yankılanmaya devam eder bütün gün ve onu izleyen her gün. Eşitliğin komikleştiği, **teori konusunda iflas etmiş, pratiğini leşe**

gelen her akbaba ile farklı öngören, kadrolu, sözleşmeli, intiharlı, en azından bunalımlı kalabalığın, koltuk altında tezek taşıyan taşımali kalabalıkla beraber duyduğu ziller; kutsalın haliyle ulaşmadığı yerlerden çıkıp gelmiş 'sosyal yetersizlik'ten kaçarak gün doğumu ve gün batımı arası artı değer bataklığındaki sivrisineklerin sıtmasına razı olanların paydos zilleri; hayatında hiçbir zaman sahip olamayacağını bildiği asbest konağın parlayan basamaklarında yığılıp kalanlar için çalan alarm zilleri. Farklı tonlarda bambaşka melodiler içeren sayısız zil.

Ölçeği biraz büyütürsek sadece duyulan değil aynı zamanda görülen ve tadılanın da her şeye işlenmiş olduğunu ve şeytanın görülmesi için uyardığı yerin uzun zaman önce geçildiği anlaşılır. Mesele **uzaya fırlatılan raketle masum bir küçüğün akıtılan kanı arasındaki görelilik kuramını** çözebiliriz. Akıl burada zorlanırsa çarkın çomaklığına erişmesi işten bile değildir.

Neyse, göreliliği ve ölçek dışı olmayı bir kenara bırakalım... **Bu topraklarda satışa çıkarılan böbrek ne kadar örtemiyorsa ahlak çığırkanlığının üstünü, ortaya atılan 'haşmetli ve devletli' alternatiflerin sayısı da o oranda artıyor. Ve sunulan o alternatifler herhangi bir kavram kılığından eğer içeriğiyle tehlike barındıracak olursa -ki bunun olması hemen hemen imkansızsa da- kısa ve eğlencelik anlardan ibaret olana kadar zehrinden arındırılır.**

İşte bu noktada belirginleşir fotr veya

sarığın birbirinden farkı olmadığı. Ulaşanın doludizgin ilerlediği, petrolün yeterli olup olmasının, karar alınan şeffaf antlaşmalarda değil ancak iç içe içmemekle belli olabileceğini belirtenlerle, son olarak itham edilen **padışahın zorba rolündeki soytarları aynı gemide farklı yerlerden el sallıyor. Gerektiği şekildedir hepsi.**

Bu noktada saflar belirmeye başlarken, **emek, karşı tarafın kalkan olarak kullandığı ırka, dine gerek duymaz.** Duymamalıdır da. Çünkü ortadadır çırılçıplak haliyle. Katranlıdır, dikenlidir ama silkindiğinde değerinden kaybetmez. Zaman zaman slikozis, zaman zaman uluslararası güvenlik antlaşması olur. Mülkün temelidir. Sahiplenilmediği sürece kokmaya başlar, çürür. Çıkarıldığı raftaki ömrü biter ve etiketi değişir. Tekerrürün tarihle ilişkisidir. Bir kez delinmekle bir şey olmayacağı gibi baskı için aracı olarak da kullanılabilir. İç içe bu döngüde beyninin ücra köşelerinde zil çınlamalarıyla yaşamak zorunda kalanlara olduğu gibi ne mülkün temeli ne de tarihin tekerrürlüğü etkin bir rol verebilir ona. Bu rolü kendi üstlenmesi gerekir. Nesnellik ve öznellik süzgeçlerini ayırdıktan sonra elde edeceği ve hali hazırda bulunanları karşılaştırdığında geri kalan her şeyin önemsiz detaylardan ibaret olacağını görecektir. Dayatılan aslında onun kendine yabancılaşması değil midir zaten?

Dikkatli olunmalıdır. Su uyur düşman uyumadığı gibi, suyu üniversitelerin parlak kariyer günlerinde nasıl özelleştireceğini anlatır ona göre...

Bir 'Beş

Doğumların çoğunluğunun tek yumurta olarak beşiz olmaya başlaması, herkesi şaşırtmıştı. Oysa, bundan, kendilerini evrende yapayalnız hissedene kimyacı beşizler sorumluydu. Beşiz doğumlara yol açacak ilaçları dünya yörüngesinden havaya püskürttüklerinde, nasıl bir dünya yaratmakta olduklarını pek de bildikleri söylenemezdi. Zaten bunu bilmek için, beşizlerin büyümesini beklemek gerekirdi. Geçmiş düzenle fark, en çok, okullarda görüldü: Beşiz kardeşler, bütün sınıflarda, beşiz olmayanlardan sayıca fazlaydı. En çok dayak yiyenler de, tam da bu nedenle, beşiz olmayanlar oluyordu.

Beşizler arasındaki kavgalarsa, eski dönemlerdeki meydan kavgalarını aratmıyordu. Beşizler, yalnızca bu kavgalar nedeniyle değil, en çok, ayırt etme zorluğu nedeniyle başa belaydı öğretmenler ve yöneticiler için. Bu nedenle, okullarda disiplin cezaları, beş kardeş için birden uygulanıyordu. Beş kardeşten biri sigara içerken mi yakalandı; hepsi birden ceza alıyordu. Bu, beşizlerin diğer çocuklardan farklı bir biçimde gelişmelerine neden oldu: Beşiz olmayanların, kendilerine ayrımcılık yaptığını düşünüyordular. Haklıydılar da üstelik. Beşizler büyüdükçe, ülkenin tüm sorunları onlardan bilinmeye başladı. **Deprem mi oldu, beşizler yâzünden; gece yolda bir han'fendi mi öldürüldü, ancak beşizler yapmıştır; maçta olay mı çıktı, beşizlerin işidir; para değer mi kaybediyor, uluslararası beşiz locasının başının altından çıkmıştır.**

'Çocuk yapmayalım!'

Beşizlerin farklı bir biçimde gelişeceği, zaten doğdukları andan belliydi. İlk başta, hükümet, çok sevinmişti beşiz doğumlarına. Öyle güzel, öyle sağlıklı, öyle bereketli bir ülkeymişiz ki; hükümet, bizi, medeniyet liginde onar yirmişer öyle bir atlatmış ki; analar bile, bire on veren toprak gibi verimliymiş. Hatta, **her şeyi sayıya dökmeye meraklı borsa uzmanları, beşizlerin ulusal gelire ve hisselerin değerine olan katkısını çoktan hesaplamışlardı bile.** Yüce devletimiz, Japonya'da 100 yaşını aşanlara ödül veren, sonra ilerleyen yıllarda 100 yaşını aşanların çok artması nedeniyle bu ödülleri vermekte zorlanan Japon devleti gibi, önce, beşiz doğuran analara büyük yardım yapıp evlerinde yemek çadırları kurdurdu; ama sonra, doğumların çoğunluğunun beşiz doğumu olduğunu görüp batmaktan korkarak, yardımı kesti. Zaten beşizlerin farklı gelişimi dediğimiz olay da o noktada başlar: Devlet, beşizlere yardımı kesince, birçok yuva dağıldı; birçok beşiz, cami avlularına bırakıldı; sayısız beşiz, yetiştirme yurtlarına verildi. Yeni evliler, beşiz doğar ➡

kardeşin beşi' hikayesi...

diye, çocuk yapmaktan korkar oldu. Sevgililer, birbirlerine sokaktaki beşiz dilencileri gösterip, "Aman ha, çocuk yapmayalım," diyor; bunu duyan beşiz çocuklar üzüyor ve öfkeleniyordu.

İşte beşizler böyle büyüdü ve büyük sıkıntılar içinde büyürken, yalnızca kendi kardeşlerini değil, tüm beşizleri tutmayı öğrendiler. **Beşizler, yalnızca birbirlerinden kız alıp kız verdi.** Bir beşiz, diğer bir beşizle sevgili olduğunda, geriye kalan dört kardeş, diğer dört kardeşle sevgili oldu. Beşizler birbirlerinden ayırt edilemediğinden, onların arasında toplu sevişme de doğal olarak yaygınlaştı ve beşiz olmayanlar arasında, "Işığı kapatıp kime denk gelirse yatıyorlar, mum söndü oynuyorlar," biçiminde söylentiler yayıldı. Üstelik, bu biçimde birlikte olan beşiz çiftlerinin çocukları da beşiz oldu ve hiç bir beşiz erkek, hangi çocukların kendi çocukları olduğunu bilmediği için, beşizler, tüm çocukları, ayırım gözetmeksizin kendi çocuklarıymış gibi büyüttü. Bir yandan, gizemli bir gizli topluluk niteliği de alan beşizler, simge olarak, yıldızı kullanmaya başladı ve adalet çılgınlıkları göğü delip diğer gökadalara bile yayıldı.

Meclis'i bastılar!

İşte bu çılgınlıklar bir gün karşılığını buldu: **Tümüyle beşizlerden oluşan Beşizistan takımının golünü, beşiz olmayan hakem saymayınca, beşiz seyirciler sahaya indi; oradan da hızlarını alamayıp Meclis'i bastılar.** Asker ve polisler içinde çokça beşiz olması, onların kısa zamanda hükümeti devirmelerini sağladı. **Beşizistan** işte böyle kuruldu.

Başbeşizin ilk konuşması, tarihe yaldızlı harflerle geçecekti:

"Ey beşizler, bugüne dek hep dışlandık! Her kötülük bizden bilindi! İşte yıldız bize yol gösterdi sonunda! Bugün Beşizistan'ın kuruluşunu ilan ediyorum! Bugün, bundan sonra, hem ülkemizin kurtuluşunun ve kuruluşunun anıldığı, hem de dünyanın dört bir yanındaki beşiz çocukların ülkemize gelip beşer beşer dans gösterileri yaptıkları bir gün olacak. Hepinizin, her bir beşinizin bildiği gibi, beşizizm, insan doğasına en uygun düzendir. Beşin uğurlu bir sayı olduğunu beşiz olmayanlar bile bilir. **Sorarım size, insanı insan yapan**

nedir? Eli ve ayağı değilse nedir?!

İnsanın her elinde ve ayağında beşer parmak yok mudur? Neden on değil de beş? Neden üç değil de beş? Çünkü beş, uğurlu bir sayıdır; insanı insan yapan sayıdır. Bildiğiniz gibi, beşiz olmayanlara, 'düzdoğan' diyoruz. Neden düz? Çünkü bizim gibi beşiz olarak, insan doğasına en uygun biçimde, muhteşem bir biçimde doğmak varken; bunlar, dörder dörder, üçer üçer, ikişer ikişer, hatta düşünebiliyor musunuz, birer birer doğmuşlar. Birer birer doğum ne kadar yavan bir doğumdur, insan aklı almıyor. Öyle yavan ki, bu yavanlığı insan düşünemiyor bile. İğrenç!

Oysa biz beşizler, böyle yavanlıkların değil, insan aklının korkunç güzel bir dışavurumunu sunan büyük bir karmaşıklığın ürünüyüz. Ve diyorum ki, beşizlerin tarihte zincirlerini ilk kez kırdığı bu topraklar, kendine beşiz bir biçimde varolmayacak; tüm dünyadaki beşizlerin kurtuluşu için, **kanının son beş damlasına dek dövüşecektir.** Dünyanın tüm beşizleri birleşin! Beşizleşin!"

Başbeşiz'in konuşması, dünyada yankısını buldu. Öyle ki, dünya, kardeş sayılarına göre beşe ayrıldı: Tekdoğumlar 1. Dünya'yı; ikizler 2. Dünya'yı; üçüzler 3. Dünya'yı; dördüzler 4. Dünya'yı ve beşizlerse, doğal olarak 5. Dünya'yı oluşturuyordu. Bu gelişme üzerine Başbeşiz, 5. Dünya Kuramı'nı geliştirdi ve Beşizistan'ı dünyanın tüm beşizlerinin önderi ilan etti. Beşizistan'ın ilk işi, tekdoğanların çoğunluk olduğu komşu ülke Tekistan'ı beşizizm adına işgal etmek oldu. Gerçi, Başbeşiz'in yaptığı konuşmaya göre, bu, bir işgal değil, özgürleştirme hareketiydi. Beşizistan, beşizlerindi; dünya da Beşizistan'ın olmalıydı.

Yıllar yılları kovaladı; Beşizistanlılar, büyük bir adalet ve kardeşlik düzeni

kurdu; bu beşizist düzende, tüm beşizler eşitti. Başbeşiz'in ölümünden sonra, sırasıyla, 5. Beşiz, 10. Beşiz, 15. Beşiz, 20. Beşiz ve son olarak, 25. Beşiz geçti başa. Bu yıllar boyunca, 5'e bölünmüş dünyada, savaşlar savaşları kovaladı. Bu savaşlarda dünyanın 5 gücü, kimi zaman, aralarında anlaşma yapıp geriye kalanlara saldırıyordu. Kimi zamansa, eli kulağında olan yeni savaşlar için hazırlık yapıyordu.

Beşizlerin torunları, beşizlerin devrim öncesinde çektiği acıları çoktan unutmuştu. Beşizist devrimin yaşayan tek önderi de ölünce, ülkede yenilik tartışmaları başgösterdi. Genç

beşizler, hep Beşizistan'da yaşayıp beşizlerden başka insan görmekten sıkılmıştı. Gençler, başkalarına benzemek istemiyor; bir kez geldikleri bu beşi bir yerde dünyada eşsiz olmayı düşlüyor. Onlar, Tekistan'dan çıkan filmleri hayranlıkla seyrediyor; arabalara

5 kişinin değil yalnızca bir kişinin bindiğini görüp şaşırıyorlardı. Beşizistan'daki eşitliğin Tekistan'da zerrelerinin olmadığını unutuyorlardı.

Kimyacılara ne oldu?

Başbeşiz'in ölümünden sonraki yıllarda, Tekistan ülkesi, İkizistan, Üçüzistan ve Dördüzistan'ın en parlak beyinlerini Tekistan vatandaşı yaparak, bu ülkelerin işçilerini de Tekistanlılar'ın çalışmak istemeyeceği işlerde çalıştırmak üzere Tekistan'a kabul ederek, zenginliklerine zenginlik üstüne zenginlik katmıştı. Zaten Beşizistanlı gençlerin hayranlığı, biraz da bundan kaynaklanıyormuş. İşte bu Tekistan'ın bilimcileri, Tekistan düşleriyle akıllı bir karış havada dolaşan Beşizistanlı gençleri, "Beşizizm, verimsizdir. Zenginliğin tek yolu Tekizmdir," diyerek kandırmayı başarmış. Bu Beşizistanlı gençler, yine

aynı biçimde maçı çıkıp, "Tekist özgürlükler isterük!" diye Meclis'i basıp hükümete el koydu. Beşizistan, o zamandan beri belini doğrultamadı bir daha. Beşizistan'ın eski Beşizist yeni Tekist mafyaları, hükümet oldu; Beşizistan'ın tüm ortak mallarını yağmaladılar. Hatta kendi aralarındaki atışmada, en zengin mafyayı da, kaçakçılıktan hapse attılar.

Bu öyküyü her anlatışında aklıma iki soru gelir: **Peki, başta, doğumların çoğunluğunun beşiz olmasına neden olan beşiz kimyacılara ne oldu?** Yanıtını biliyorum ama yine de yeniden söyleyesim var: Beşiz kimyacılar, beşizist düzenin kurulduğunu göremeden öldü ama kitapları hâlâ çok satıyor. Diğer soru ise, bundan sonra ne olacağı... Onu bilseydim öykücü değil falcı olurum.

Kardeş cinayetleri

Aslında, Beşizistan'ın Tekistan nedeniyle değil kendi kendine dağıldığını söyleyenler de var. Bunlara göre, 25. Beşiz zamanında olaylar şöyle gelişmiş: 25. Beşiz, "Tekistan bizi yıkmaya çalışıyor; aramıza gizmenlerini sokmuş; bu gizmenler, bizim beşizimizmiş gibi davranıyor. Ama gerçekte beşizimiz değiller. Tüm beşizistler, beşiz taklidi yapan tekistleri bulup temizlemelidir," diye bir konuşma yapmış. Bunun üzerine **kardeşler birbirlerini öldürmüş.** Bu öldürümler öyle yaygınlaşmış ki, sonunda, beş kardeşin de sağ kaldığı tek bir aile bile kalmamış. Ülke, tümüyle dördüzlerle, üçüzlerle, ikizlerle ve tekdoğanlarla dolmuş. Ama hepsi de, "Asıl Beşizist benim!" diye avazı çıktığı kadar bağıryormuş. Sonra dördüzler, 4. Dünya ülkelerine; üçüzler, 3. Dünya ülkelerine; ikizler, 2. Dünya ülkelerine ve tekdoğanlar da, 1. Dünya ülkelerine yakınlık duymuş; ortada ne dirlik ne düzen kalmış.

Öyle ya da böyle, bugün Beşizistan, müzelerde sergilenen tarihsel bir kalıntı. Yine de, "Beşizlerin sayısı azaldı; her işi makineler ve robotlar yapıyor artık; beşizizme gerek yok," diyenlere aldanmayın. Beşizler hep varolacak çünkü kimyacı beşizler, dünyayı yorumlamakla kalmadılar; dünyayı geri dönülmez bir biçimde değiştirdiler de... "Geri dönülmez bir biçimde," ne demek? Şu demek: **Doğumların çoğunluğu hala beşiz! Beşiz, beşiz, beşiz, beşiz, beşiz...**

Siyaset ve insaniyet...

Eskiden, genç arkadaşlar hatırlamazlar, memleket cehehhem gibiydi. Sokak ortasında insanlar kurşunlanır, parti binaları, gazete büroları bombalanırdı. Bir haftadan başlardı gözaltı süresi, 60 güne kadar çıkardı. Sorgudan sağ çıkabileceğinin garantisi yoktu, herkes adını bağırırdı etraftakilere gözaltına alınırken, emniyette hücreden hücreye isimler söylenirdi, sağ salım hapishaneye gidenler, geride kalanların akıbetini takip edebilsin diye. Hapishanelerde diri diri yakılırdı insanlar. Ama ilginçtir, devrimcilik yapmak daha 'kolay'dı o zaman. Kelle koltuktaydı ama kafalar netti. Dost düşman belliydi. Yekpareydi o vakitler sistem, ulusalcısı, liberali, İslamcısı, askeri, sivil birbiri düşmemişti daha. "Buna vurursak ötekinin yanına düşeriz," kaygısı yoktu, "Birine karşı olan ötekinin yanındadır," sözündeki 'biri' ve 'öteki', emekçiler ve patronlar olarak düşünülürdü. Özgürlük ve demokrasiyi de savunurduk anti-emperyalizm ve bağımsızlığı da, ve bunların içini komünistçe doldururduk.

Ne vakit muktedirler birbirlerine düştü, sloganlarımız kapanın elinde kaldı. Fethullahgiller, Tayyipgiller,

'özgürlük' ve 'demokrasi' kahramanı oldu; Veli Küçükgiller, Tuncay Özkangiller en baba 'bağımsızlıkçı', 'emperyalizm karşıtı' kesildiler.

Son zamanlara kadar, bu birbirine düşmenin sola yansımalarının esasen liberalleşme ve ulusalcılaştırma şeklinde tezahür ettiğini düşünüyorduk. Halbuki anayasa referandumu vesilesiyle yapılan tartışmalardan da hareketle bu sürecin sosyalist solu esas olarak 'apolitik'leştirdiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Bütün mevzilerimizi liberallere ve ulusalcılara teslim etmişiz, "Şöyle yaparsak ulusalcıların yanına mı düşeriz, şunu söylersek bize liberal mi derler?" paranoyası içinde, neredeyse tamamen 'siyasetsizleşmiş' vaziyetteyiz.

Dahası, şöyle yapana ulusalcı, şunu söyleyene liberal demekte hiçbir sakınca görmeyerek kendi kendimize çelme takmakta, kendi etrafımıza duvar örmekteyiz. Yüksek devrimci ilkelerimizi, doktrinlerimizi amentü gibi tekrarlayıp durmanın ise gündelik hayatta, sokakta, kenar mahallede, fabrikada, işçilerin, yoksulların nezdinde bir karşılığı yok. En fazla, "Doğru söylüyorsun da, sonuç?!" karşılığını alıyoruz.

Evet, sonuç?!! Ne öneriyoruz,

emekçilerin gündelik meselelerine ilişkin, gündelik siyasete ilişkin, bugünden yarına ne söylüyoruz?

Temel mesele şudur: Devrim yapmak mı istiyoruz devrimcilik yapmak mı? 'Devrimcilik' yapmak, 'devrimci' kalmak, temiz, saf, pirüpak Marksistler olarak kalmak mümkün elbette. Etiye sütliye karışmadan, etrafımıza ördüğümüz duvarlar içinde, sırtımızdaki yumurta küfesini bir kenara bırakarak, muhayyel bir geleceğin komünizm ülküsünü günde beş vakit zikredip 'en devrimci' kalabilir, hatta diğerlerini onunla bununla yan yana düşmekle eleştirebiliriz.

Halbuki, "Devrim için savaşmaya devrimci denmez," diyor Mahir Çayan. 'Devrimcilik' yapmaktan ziyade devrim yapmak niyetindeyseniz eğer, öncelikle sorumluluk almamız, o yumurta küfesini sırtlanmamız gerekiyor. Etrafımıza ördüğümüz duvarların dışına çıkıp, sırça kulelerimizden aşağı inip hayata karışmamız gerekiyor. Güne ilişkin söz söylememiz, siyaset geliştirmemiz gerekiyor. Zaman zaman hata yapmayı, elimizi kirletmeyi, onunla ya da bununla yan yana düşmeyi göze almamız gerekiyor. Devrim

yaparsak eğer, ve devrimi 'kitleler' yaparsa, kitlelerin gündemine müdahil olmamız gerekiyor. Ve hepsinden önce de 'Alem ne der?' paranoyasından kurtulmamız gerekiyor.

Bayram değil seyrân değil bu kadar kelamı niye ettik?.. Şunun için: Geçen sayımızda anayasa referandumuna 'Hayır' diyeceğimizi ifade etmiştik. Bu sayıda hayli gerekçeyle beraber bu tavrı izah ettik.

Tavrımızın doğru ya da yanlış olduğunu zaman gösterecek. Lakin bu tutumumuzu belirlerken yukarıda bahsettiğimiz çerçeveden hareket ettiğimizi ifade etmek isteriz. Kimin yanına düşeriz paranoyasından azade bir biçimde, şunu söylüyoruz: **Dünyanın her yerinde devrimci ve sosyalistler iktidarların uygulamalarının karşısında konumlanırlar, iktidarların getirdiği yasa ve düzenlemeleri reddederler.**

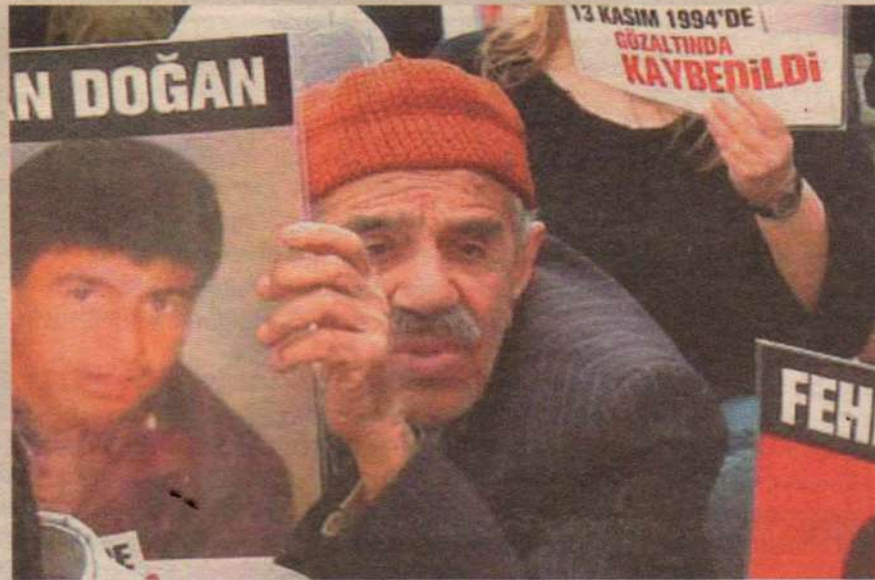
Bu son derece basit ilkedен hareketle biz de bu iktidarın getirdiği anayasa değişikliğini reddediyoruz.

Kaldı ki, bizim 'Evet' diyebileceğimiz, emekçilerin ve yoksulların çıkarlarını gözetken bir anayasayı böylesine rezil bir burjuva iktidarı yapamaz...

Durum bundan ibarettir...

"Ben Ramazan Doğan gözaltında kaybedilen Seyhan Doğan'ın babasıyım. 29 Ekim 1995'te, gece saat 03:00 sıralarında, Mardin, Dargeçit'teki evimize askerler tarafından düzenlenen baskın esnasında 13 yaşındaki oğlum Seyhan Doğan, 9 yaşındaki kardeşi Hazni ile birlikte gözaltına alındı. Olayın hemen ardından eşim Asiye Doğan, Dargeçit'deki tabura giderek 'Çocuklarım nerede?' diye sordu. 'Merak etme, gelirler' diye cevap verdiler. Eşim ertesi gün tekrar tabura gitti, bu sefer 'Senin çocuklarını bıraktık, eve gittiler, bir daha gelme' dediler. Birkaç gün sonra 9 yaşındaki oğlum Hazni'yi serbest bıraktılar. Hazni bütün olanları bize anlattı. Çocuklara işkence yapmışlar, Filistin askısına asmışlar... Ama Seyhan'dan bir daha haber alamadık. Annesi her gün Seyhan'ı soruyor, dilekçeler veriyordu. Aramaktan vazgeçmeyince onu da gözaltına aldılar. 11 gün kendisinden haber alamadık. Gözaltındayken ağır işkence gördü ve sağlığı bozuldu. Seyhan diye diye öldü. Eskiden Galatasaray'a o gelirdi. Şimdi onun yerine ben geliyorum.

Bizim bilgimiz dışında nüfus kütüğümüze Seyhan'ın öldüğünü yazmışlar. Başbakan bizi suçlayacağına bu kaydı düşenleri araştırırsın. Benim oğlum daha çocuktu; onu benim kucağımdan alıp götürdüler. Başbakan ne yaptığı

bilmiyorsa söyleyeyim, ben oğlumun kemiklerini arıyorum..."

Oğlunun kemiklerini bulamadan, geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitiren Ramazan Amca, "Cumartesi Annelerinin ne iş yaptıklarını bilmiyorum, birileri tarafından kullanılıyorlar," diyen Başbakan'a cevap veriyordu ölümünden birkaç hafta önce. Kim olduğunu, ne iş yaptığını, kimler tarafından kullanıldığını çok iyi bildiğimiz Başbakan bütün küstahlığıyla Cumartesi Anneleri'ni

de 'iç ve dış mihraklar'a bağlamış, demokrasi kahramanlığını kimselere, hele de gerçek kahramanlara bırakmayacağını ortaya koymuştu. Onların demokrasisi zira, 'askeri vesayet ile sivil siyaset' arasındaki tahterevallile ilgiliydi nihayetinde. İşkenceyle, yargısız infazla, gözaltında kayıplarla, hapishane katliamlarıyla, açlık ve yoksullukla ancak o tahterevallide yapacakları ağırlık kadar ilgilenirlerdi.

Cumartesi Anneleri de askeri vesayetten, Ergenekon'dan, darbelerden

falan bahsetse, Zaman gastesine falan demec verse, değişimden, demokrasiden dem vursa ve hele bir de evlatlarının akıbetini öğrenip sorumlulardan hesap sormanın Anayasa değişikliğine 'Yetmez ama Evet' demekten geçtiğini söyleseydiler baş üstünde yerleri vardı.

Ne güzel işte, üç tane paşa, iki tane gasteci, birkaç da meczup faşisti içeri tıkıp 'derin devlet'i tasfiye etmişler, yapılan zulümlerin ve haksızlıkların hesabını sormuşlar, özgürlük ve demokrasi getirmişlerdi memleketle. İki tane Botaş kuyusu açılınca bütün o faili meçhuller çözülmüştü; İbrahim Şahin'le Veli Küçük'ü içeri atınca Jitem'in ve devlet çetelerinin işlediği suçların hesabı da sorulmuştu. Uğur Kaymaz, Ceylan Önkol, Hrant Dink falan mı? Onlar zaten 'münferit vaka'lardı. Şu halde, Cumartesi Anneleri de olsa bu saadet tablosunu bozmaya çalışan 'iç ve dış mihrakların maşaları'ydılar Tıpkı zamanında 'askeri vesayet altında' her türlü muhalefetin 'iç ve dış mihraklar'ın maşalığını yaptığı gibi.

Eşeğe altın semer vurmuşlar, yine eşek. Diliyle, söylemiyle ele veriyor kendini. Cumartesi Anneleri de, Ramazan Amca da bunların sırtındaki özgürlükçü demokrat kisvesini çekip alıyorlar, çırılçıplak devlet çıkıyor altından. Çok yaşayın annelerim, ışık içinde yat Ramazan Amca...